

พฤติกรรมการณ์เลือกซื้อสบูร์รักษาลิวของนักศีกษา
ระดับปริญญาตรีในเขตกรุงเทพมหานคร

นายภักดิ์ กิจจาธิป

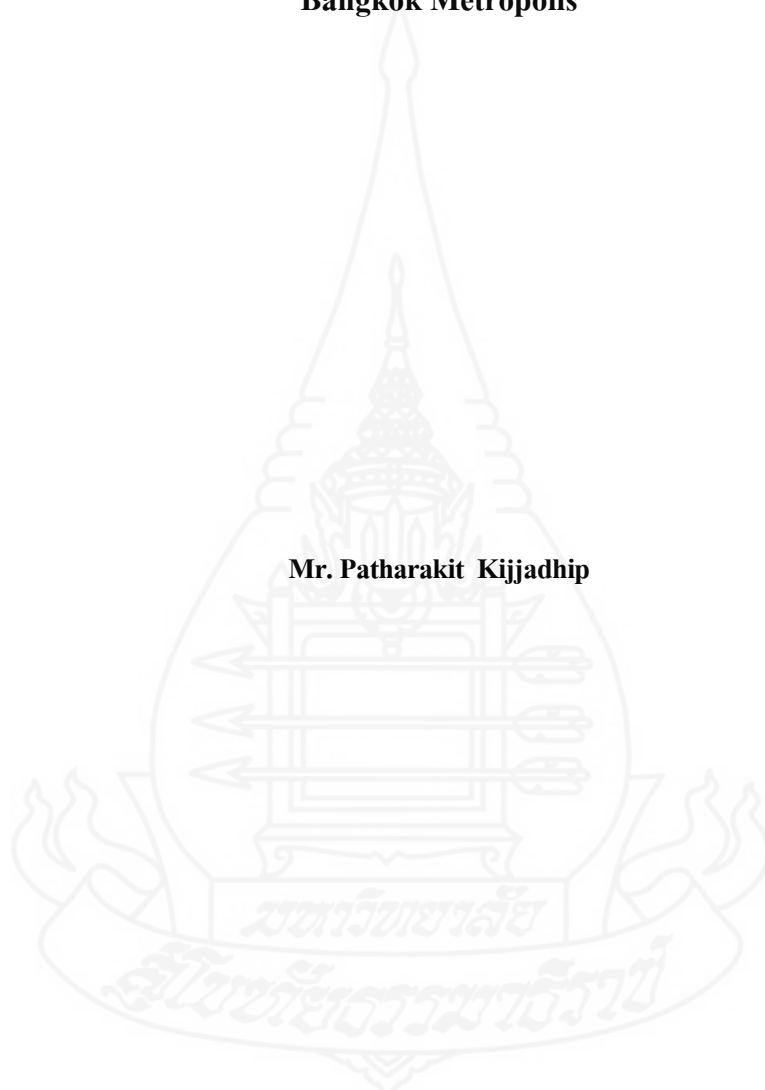

การศีกษาค้นคว้าอิสระนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศีกษาตามหลักสูตรปริญญาบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต
แขนงวิชาการตลาด สาขาวิชาวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช

พ.ศ. 2557

**Acne Soap Purchasing Behavior of Undergraduate Student in
Bangkok Metropolis**

Mr. Patharakit Kijjadhup

An Independence Study Submitted in Partial Fulfillment of the Requirement for
the Degree of Master of Business Administration in Marketing

School of Management Science

Sukhothai Thammathirat Open University

2014

หัวข้อการศึกษาค้นคว้าอิสระ พฤติกรรมการเลือกซื้อสบูร์ักษาผิวของนักศึกษา
ระดับปริญญาตรีในเขตกรุงเทพมหานคร
ชื่อและนามสกุล นายภัทรกิติ์ กิจจาธิป
แขนงวิชา การตลาด
สาขาวิชา วิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช
อาจารย์ที่ปรึกษา รองศาสตราจารย์ฉัตรชัย ลอยฤทธิวิวัฒน์ไกร

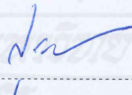
การศึกษาค้นคว้าอิสระนี้ ได้รับความเห็นชอบให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรระดับปริญญาโท เมื่อวันที่ 20 สิงหาคม 2558

คณะกรรมการสอบการศึกษาค้นคว้าอิสระ

ประธานกรรมการ

(รองศาสตราจารย์ฉัตรชัย ลอยฤทธิวิวัฒน์ไกร)

กรรมการ

(รองศาสตราจารย์สุวิมา ตังโพธิสุวรรณ)

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สุรีย์ เข้มทอง)

ประธานกรรมการประจำสาขาวิชาวิทยาการจัดการ

ชื่อการศึกษาค้นคว้าอิสระ พฤติกรรมการเลือกซื้อสบู่รักษาผิวของนักศึกษาระดับปริญญาตรี
ในเขตกรุงเทพมหานคร

ผู้ศึกษา นายภัทรกิติ์ กิจจาธิป **รหัสนักศึกษา** 2563004130 **ปริญญา** บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต (การตลาด)
อาจารย์ที่ปรึกษา รองศาสตราจารย์ฉัตรชัย ลอยฤทธิวิทย์ไกร **ปีการศึกษา** 2557

บทคัดย่อ

การศึกษานี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา (1) ลักษณะส่วนบุคคลของนักศึกษาระดับปริญญาตรีในเขตกรุงเทพมหานครที่มีปัญหาโรคผิวหนัง (2) พฤติกรรมการรักษาผิวของนักศึกษาระดับปริญญาตรีในเขตกรุงเทพมหานคร และ (3) พฤติกรรมการเลือกซื้อสบู่รักษาผิวของนักศึกษาระดับปริญญาตรีในเขตกรุงเทพมหานคร

การศึกษานี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ ประชากรที่ใช้ในการศึกษานี้ ได้แก่ นักศึกษาสถาบันอุดมศึกษาระดับปริญญาตรีทั้งภาครัฐและเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร กำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างโดยมีความเชื่อมั่น 95% จำนวน 400 คน สุ่มแบบหลายขั้นตอนได้ทั้งเพศชายและเพศหญิง เครื่องมือที่ใช้ คือ แบบสอบถาม สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์คือ สถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการศึกษาพบว่า (1) กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง อายุ 19 ปี ศึกษาคณะนิเทศศาสตร์ ประวัติเคยเป็นสิวมาแล้ว มีรายได้บุคคลต่อเดือน 7,001-10,000 บาท ส่วนรายได้ครอบครัวต่อเดือนมีมากกว่า 200,000 บาท (2) พฤติกรรมการรักษาผิวของนักศึกษาระดับปริญญาตรีในเขตกรุงเทพมหานครพบว่า ทั้งเพศหญิงและเพศชายไม่แตกต่างกัน นิยมปล่อยให้สิวหายเองมากที่สุด รองลงมาคือ รักษาตามคลินิกผิวหนัง ความงาม เพื่อต้องการเห็นผลอย่างชัดเจน และได้รับอิทธิพลจากสื่อโดยการบอกปากต่อปากเป็นสำคัญในการตัดสินใจรักษาผิว และ (3) พฤติกรรมการเลือกซื้อสบู่รักษาผิวของนักศึกษาระดับปริญญาตรีในเขตกรุงเทพมหานครพบว่า ส่วนใหญ่เลือกซื้อผลิตภัณฑ์ชนิดโฟมล้างหน้าบรรจุรูปแบบขวด ขนาด 80 กรัม ราคา 60 บาทขึ้นไป ส่วนสถานที่ที่นิยมซื้อมากที่สุดคือ ร้านสะดวกซื้อใกล้บ้าน

คำสำคัญ พฤติกรรม สบู่รักษาผิว นักศึกษา กรุงเทพมหานคร

Independent Study title: Acne Soap Purchasing Behavior of Undergraduate Student in Bangkok Metropolis

Author: Mr. Patharakit Kijjadhup; **ID:** 2563004130; **Degree:** Master of Business Administration (Marketing); **Independent Study advisor:** Chatchai Loirittiwuthikrai, Associate Professor;
Academic year: 2014

Abstract

The objectives of this study were: (1) to study personal factors of undergraduate students in Bangkok Metropolis who faced an acne problem; (2) to study acne treatment behavior of undergraduate students in Bangkok Metropolis; and (3) to study acne soap purchasing behavior of undergraduate students in Bangkok Metropolis.

This study was a survey research. Population was undergraduate students in higher education institutes both in government and private universities in Bangkok. Sample size was calculated at level of validity of 95%, totally 400 samples and employed multi-stage sampling method. Statistical analysis used descriptive statistics including percentage, mean and standard deviation.

The results revealed that: (1) most of samples were female, 19 years old, studying in Faculty of Communication Arts, having an acne problem in history background, having personal income between 7,001-10,000 baht a month and total of family income was above 200,000 baht a month; (2) acne treatment behavior of undergraduate students in Bangkok Metropolis was not different in both male and female, most of them left the acne recover naturally without medication followed by undergoing treatment from skin or beauty clinics for computer curability mainly from word of mouth as returner treatment decision making; and (3) acne soap purchasing behavior of undergraduate students in Bangkok Metropolis was found that most of them bought facial foam which was contained in bottle, 80 ml. size and higher price than 60 baht at nearly convenient store.

Keywords: Behavior, Acne Soap, Students, Bangkok Metropolis

กิตติกรรมประกาศ

การศึกษาค้นคว้าอิสระฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยความสามารถของศาสตราจารย์
ฉัตรชัย ลอยฤทธิวุฒิกโร อาจารย์ที่ปรึกษาการศึกษาค้นคว้าอิสระ ที่ได้กรุณาให้ความอนุเคราะห์ให้
คำแนะนำ รวมทั้งตรวจสอบแก้ไขข้อบกพร่องเพื่อให้การศึกษาค้นคว้าอิสระฉบับนี้เสร็จสมบูรณ์
ผู้ศึกษาขอขอบพระคุณอาจารย์เป็นอย่างสูง

ผู้ศึกษาขอขอบพระคุณ กลุ่มตัวอย่างทั้ง 400 ท่านที่กำลังศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัย
เอกชนและรัฐบาลในเขตกรุงเทพมหานคร ที่สละเวลามาตอบแบบสอบถาม ทำให้ผู้ศึกษาได้รับ
ข้อมูลเพื่อนำมาใช้ประโยชน์อย่างมากในการศึกษา

ผู้ศึกษาขอขอบพระคุณ คณาจารย์ทุกท่านของสาขาวิชาวิทยาการจัดการ อาจารย์จาก
สาขาวิชาอื่นๆ ของมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช รวมถึงอาจารย์พิเศษทุกท่าน ที่ได้ประสิทธิ
ประสาทวิชาความรู้ให้ความช่วยเหลือตลอดจนประสบการณ์ที่ดีแก่ผู้ศึกษาเสมอมา และขอบคุณ
เพื่อนร่วมชั้นเรียนทุกคน ผู้ซึ่งมีไมตรีทักทาย มีการแลกเปลี่ยนความรู้ ประสบการณ์ซึ่งหาไม่ได้ใน
ชั้นเรียน ทั้งเพื่อนที่ประกอบในสายงานเดียวกัน และที่ไม่ใช่สายงานเดียวกัน ซึ่งจะเป็นประโยชน์
อย่างยิ่งในอนาคต

ผู้ศึกษาขอขอบพระคุณ เจ้าหน้าที่จากสาขาวิชาวิทยาการจัดการ และสำนัก
บัณฑิตศึกษา ทุกท่านที่ช่วยอำนวยความสะดวก ให้คำแนะนำ และประสานงานทุกอย่างจนทำให้
การศึกษาค้นคว้าอิสระครั้งนี้สำเร็จลุล่วงด้วยดี

ผู้ศึกษาขอขอบพระคุณ ภรรยาและบุตรทั้งสองของผู้ศึกษาที่ให้ความสนใจที่ยิ่งใหญ่ให้
ความช่วยเหลือในทุกๆ ด้าน

สุดท้ายนี้ คุณประโยชน์และความดีอันพึงมีจากการศึกษาค้นคว้าอิสระฉบับนี้ ผู้ศึกษา
ขอมอบให้กับ บิดา มารดา ตลอดจนครูบาอาจารย์ทุกท่าน ซึ่งเป็นผู้มอบวิชาความรู้อันคุณประโยชน์
อย่างสูงแก่ข้าพเจ้า และหวังว่า การศึกษาครั้งนี้จะเป็นประโยชน์ต่อบุคคลที่เกี่ยวข้อง ซึ่งสามารถ
นำไปใช้อ้างอิงเสริมต่อให้เกิดประโยชน์ยิ่งขึ้นต่อไป

ภัทธกิติ์ กิจจาธิป

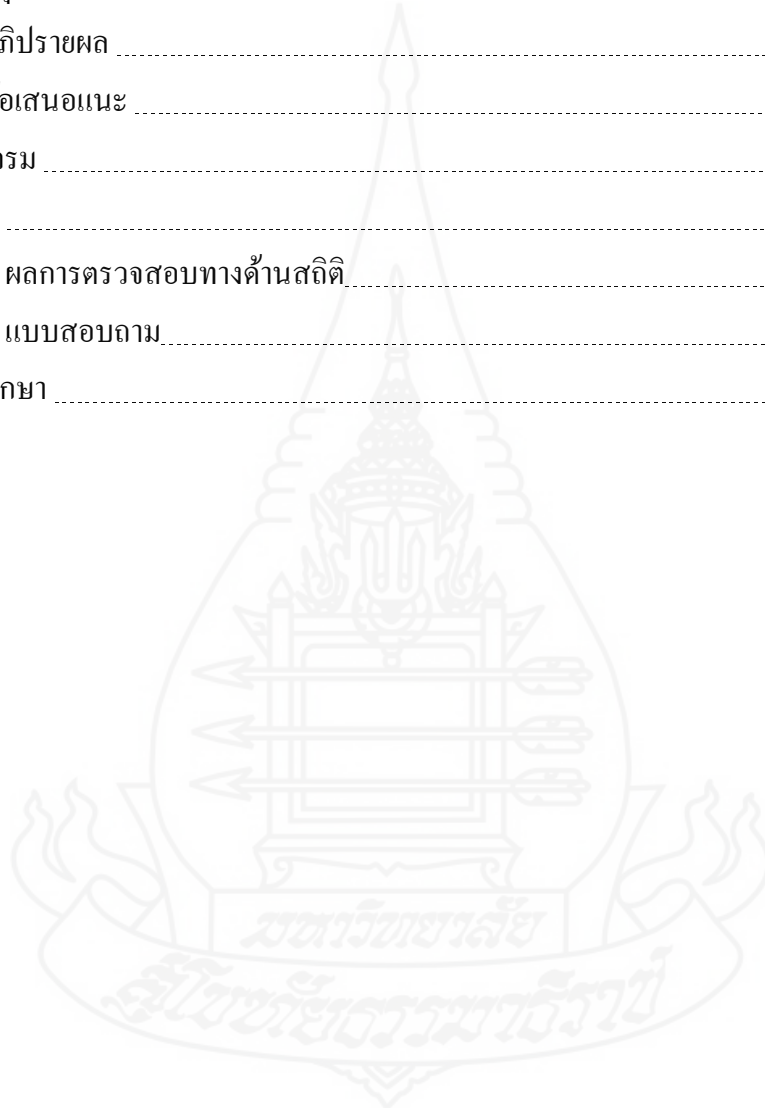
กันยายน 2558

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	จ
กิตติกรรมประกาศ	ฉ
สารบัญตาราง	ฅ
สารบัญภาพ	ฉ
บทที่ 1 บทนำ	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
วัตถุประสงค์ของการศึกษา	3
กรอบแนวความคิด	3
สมมติฐาน	4
ขอบเขตการศึกษา	4
นิยามศัพท์เฉพาะ	4
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	4
บทที่ 2 วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง	5
ความรู้เกี่ยวกับสิว	5
แนวคิดเกี่ยวกับพฤติกรรมกรรมการตัดสินใจ	18
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	22
บทที่ 3 วิธีดำเนินการศึกษา	24
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	24
เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา	25
การเก็บรวบรวมข้อมูล	26
การวิเคราะห์ข้อมูล	26
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	27
ส่วนที่ 1 ลักษณะส่วนบุคคลของผู้บริโภค	27
ส่วนที่ 2 พฤติกรรมการรักษาสิวและการเลือกซื้อสมุนไพรรักษาสิว	27

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่ 5 สรุปลการศึกษา อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	51
สรุปลการศึกษา	51
อภิปรายผล	53
ข้อเสนอแนะ	54
บรรณานุกรม	56
ภาคผนวก	60
ก ผลการตรวจสอบทางด้านสถิติ	61
ข แบบสอบถาม	64
ประวัติผู้ศึกษา	70

สารบัญตาราง

	หน้า
ตารางที่ 4.1 จำนวนและร้อยละของผู้บริโภค จำแนกตามเพศ	26
ตารางที่ 4.2 จำนวนและร้อยละของผู้บริโภค จำแนกตามอายุ	28
ตารางที่ 4.3 จำนวนและร้อยละของผู้บริโภค จำแนกตามรายได้ส่วนบุคคลต่อเดือน	28
ตารางที่ 4.4 จำนวนและร้อยละของผู้บริโภค จำแนกตามรายได้ครอบครัวต่อเดือน	29
ตารางที่ 4.5 จำนวนและร้อยละของคณะที่ศึกษา	30
ตารางที่ 4.6 จำนวนและร้อยละของปัญหาในการเป็นสิ่ว	31
ตารางที่ 4.7 จำนวนและร้อยละของความถี่ในการเป็นสิ่ว	31
ตารางที่ 4.8 จำนวนและร้อยละของความถี่ในการเป็นสิ่ว จำแนกตามเพศ	32
ตารางที่ 4.9 จำนวนและร้อยละของค่าใช้จ่ายในการรักษาสิ่ว	33
ตารางที่ 4.10 จำนวนและร้อยละของค่าใช้จ่ายในการรักษาสิ่ว จำแนกตามเพศ	34
ตารางที่ 4.11 จำนวนและร้อยละของจำนวนครั้งต่อเดือนในการรักษาสิ่ว	35
ตารางที่ 4.12 จำนวนและร้อยละของจำนวนครั้งต่อเดือนในการรักษาสิ่ว จำแนกตามเพศ	36
ตารางที่ 4.13 จำนวนและร้อยละในการเลือกวิธีการรักษาสิ่วแบบต่างๆ (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)	37
ตารางที่ 4.14 จำนวนและร้อยละในการเลือกวิธีการรักษาสิ่วแบบต่างๆ (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ) จำแนกตามเพศ	38
ตารางที่ 4.15 จำนวนและร้อยละของวิธีการรักษาสิ่วที่ผู้บริโภคใช้ (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)	39
ตารางที่ 4.16 จำนวนและร้อยละของวิธีการรักษารักษาสิ่วที่ผู้บริโภคใช้ (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ) จำแนกตามเพศ	40
ตารางที่ 4.17 จำนวนและร้อยละของวิธีการรักษาสิ่วที่เคยใช้แล้วพึงพอใจสูงสุด ทั้งในแง่ของการรักษา ราคา และความสะดวก	40
ตารางที่ 4.18 จำนวนและร้อยละของเหตุผลหลักในการเลือกวิธีการรักษาสิ่ว	41
ตารางที่ 4.19 จำนวนและร้อยละของสาเหตุที่มีความจำเป็นในการรักษาสิ่ว (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ แต่ไม่เกิน 3 ข้อ โดยมีเรียงลำดับความสำคัญ)	43
ตารางที่ 4.20 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับความคิดเห็น ต่อข้อมูลการโฆษณาในการตัดสินใจรักษาสิ่ว	45

สารบัญตาราง (ต่อ)

	หน้า
ตารางที่ 4.21 จำนวนและร้อยละของรูปแบบบรรจุภัณฑ์ทำความสะอาดรักษาสิ่ว จำแนกตามเพศ	46
ตารางที่ 4.22 จำนวนและร้อยละของขนาดของสบูรักษาสิ่ว จำแนกตามเพศ	47
ตารางที่ 4.23 จำนวนและร้อยละของราคาที่เหมาะสมต่อ 2 สัปดาห์ของสบูรักษาสิ่ว จำแนกตามเพศ	48
ตารางที่ 4.24 จำนวนและร้อยละของสถานที่ที่นิยมในการเลือกซื้อสบูรักษาสิ่ว จำแนกตามเพศ	49

สารบัญภาพ

	หน้า
ภาพที่ 1.1 กรอบแนวความคิด	3
ภาพที่ 2.1 ส่วนประกอบต่างๆ ในชั้นผิวหนังของมนุษย์	6
ภาพที่ 2.2 ประเภทของสิว	10
ภาพที่ 2.3 สิวชนิดต่างๆ	10
ภาพที่ 2.4 Nodules สิวหัวช้างชนิดใหญ่	11
ภาพที่ 2.5 Cyst สิวซีสต์	11
ภาพที่ 2.6 Acne Conglobata	13
ภาพที่ 2.7 Hidradenitis Suppurativa	14
ภาพที่ 2.8 Acne Keloid	14
ภาพที่ 2.9 Acne Rosacea	14
ภาพที่ 2.10 รูปแบบ Black Box Model	21
ภาพที่ 4.1 ความถี่ในการเป็นสิว จำแนกตามเพศชายและหญิง	32
ภาพที่ 4.2 ค่าใช้จ่ายในการรักษาสิว	33
ภาพที่ 4.3 ค่าใช้จ่ายในการรักษาสิว จำแนกตามเพศ	34
ภาพที่ 4.4 จำนวนครั้งต่อเดือนในการรักษาสิว	35
ภาพที่ 4.5 จำนวนครั้งในการรักษาสิวต่อเดือน จำแนกตามเพศ	36
ภาพที่ 4.6 การเลือกวิธีการรักษาสิวแบบต่างๆ	37
ภาพที่ 4.7 การเลือกวิธีการรักษาสิวแบบต่างๆ	39
ภาพที่ 4.8 ตามความพึงพอใจสูงสุดในการเลือกวิธีการรักษาสิว	41
ภาพที่ 4.9 เหตุผลหลักในการเลือกวิธีการรักษาสิว	42
ภาพที่ 4.10 การเลือกบรรจุภัณฑ์ผลิตภัณฑ์ทำความสะอาดรักษาสิว	46
ภาพที่ 4.11 การเลือกขนาดของสบู่รักษาสิว	47
ภาพที่ 4.12 ราคาที่เหมาะสมต่อ 2 สัปดาห์ของสบู่รักษาสิวที่เลือก	48
ภาพที่ 4.13 แสดงร้อยละของสถานที่ที่นิยมในการเลือกซื้อสบู่รักษาสิว	49

บทที่ 1

บทนำ

1. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

สิว (Acne Vulgaris) จัดเป็น โรคผิวหนังที่เกิดบนใบหน้าของมนุษย์ มักจะพบมากในช่วงวัยรุ่น บางคนโชคดีอาจมีสิวน้อย แต่ถ้าบางคน โชคร้ายอาจมีสิวมาก และถ้าปล่อยทิ้งไว้โดยไม่มีการรักษา หรือรักษาไม่ถูกวิธีก็จะทิ้งรอยแผลเป็น หลุม รอยนูนต่างๆ อันเป็นผลที่ไม่น่าจดจำจากผู้ที่ เป็นสิว ถึงแม้จะไม่มีอันตราย หรือสร้างอาการบาดเจ็บรุนแรงแก่ผู้ที่ เป็น แต่มีผลต่อสภาพจิตใจ ทำให้ขาดความมั่นใจ โดยเฉพาะเมื่อเกิดขึ้นบนใบหน้า จึงต้องรีบทำการรักษา

สิวเป็นภาวะของการเกิดการอุดตันของต่อมไขมันและรูขุมขน (Pilosebaceous units) ซึ่งก่อให้เกิดสิวเสี้ยน (Comedone) และเมื่อเกิดอาการอักเสบซึ่งเกิดจากเชื้อแบคทีเรีย *Propionibacterium Acne* (P. Acne) ก็จะทำให้สิวอักเสบเป็นตุ่มแดง (Erythematous Papule) ตุ่มหนอง (Pustule) และในบางรายที่เกิดอาการอักเสบมากๆ จนเกิดเป็น Nodule หรือที่ภาษาชาวบ้านเรียกว่า สิวหัวช้าง หรือบางรายเกิดเป็นสิวที่อยู่ใต้ผิวหนังที่เรียกว่า สิวซีสต์ (Cyst) และเมื่อสิวต่างๆ ที่เกิดขึ้นหายไปแล้วก็อาจเกิดแผลเป็น (Scar) ตรงบริเวณที่เคยเป็นสิว (อภิชาติ ศิวยาธร, กนกวลัย กุลทนต์, ป่วน สุทธิพิณิจธรรม, และนิยม ดันตคุณ, ม.ป.ป.)

อาการของสิวมักจะเกิดในช่วงวัยรุ่น อายุ 13 – 19 ปี ซึ่งเป็นวัยที่มีการเปลี่ยนแปลงทางด้านโครงสร้างทางร่างกายและจิตใจอยู่ในช่วงระหว่างวัยเด็กกับวัยผู้ใหญ่ (พจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2552, 2552) มักเกิดในเพศหญิงเร็วกว่าเพศชาย ซึ่งแสดงให้เห็นว่าเพศหญิงเข้าสู่สภาวะ Puberty ภาวะหรือกระบวนการการเปลี่ยนแปลงทางร่างกายจากเด็กเข้าสู่วัยเจริญพันธุ์ (John, 2000) เร็วกว่าเพศชาย บอร์ดัน คันลิฟฟ์ และสตาฟฟอร์ด (Burton, Cunliffe & Stafford, 1971) ได้กล่าวว่าอุบัติการณ์ในเพศหญิงของการเป็นสิวจะเกิดสูงในช่วงอายุ 14 – 17 ปี ส่วนในเพศชายอยู่ในช่วงอายุ 16 – 19 ปี หลังจากนั้นสิวจะค่อยๆ ดีขึ้น และเมื่อเข้าสู่วัย 40 ปี เพศหญิงจะเกิดสิวเพียงร้อยละ 5 และเพศชายเพียงร้อยละ 1 เท่านั้น

สาเหตุของการเกิดสิว มีทั้งสาเหตุจากภายในและภายนอก เช่น ถ้าเป็นภายในร่างกาย พันธุกรรมมีส่วนเกี่ยวข้องกับการเกิดสิว เมื่อพ่อ แม่ เป็นสิว ลูกมีโอกาสที่จะเกิดสิวได้มากกว่า รับประทานอาหาร ท้องผูกเป็นประจำ การเปลี่ยนแปลงทางฮอร์โมนในช่วงมีประจำเดือน ผู้ที่มีรังแค

มาก เส้นผมมัน ผิวมันมากก็จะมีโอกาสเกิดเป็นสิวได้มากกว่าส่วนสาเหตุจากภายนอกต่างๆ และพบความสัมพันธ์ระหว่างการเกิดสิิวหัวช้างหรือสิิวที่มีความรุนแรงในคนที่มีย XY genotype เป็นต้น นอกจากนี้ การเล่นกีฬาบ่อยๆ การแพ้เครื่องสำอางที่ใช้มีส่วนผสมของ Moisturizer เป็นจำนวนมาก การใช้ผ้าถูหน้าแรงๆ เป็นต้น

อภิชาติ ศิวาธร และคณะ (ม.ป.ป.) ได้กล่าวถึง องค์ประกอบสำคัญที่เกี่ยวข้องกับพยาธิกำเนิด (Pathogenesis) ของการเกิดสิิว 4 ประการหลัก คือ

1. ต่อมไขมันสร้าง Sebum เพิ่มมากขึ้น
2. ความผิดปกติในการสร้าง Keratin ของ Pilosebaceous Duct
3. การเพิ่มปริมาณของ Microbial Flora (Propionibacterium Acnes)
4. การเกิดปฏิกิริยาการอักเสบ

ด้วยเหตุที่สิิวเกิดได้จากปัจจัยหลายสาเหตุทั้งจากภายในและภายนอก และการเป็นสิิวมีความสำคัญต่อความงามบนใบหน้า และมูลค่าตลาดเครื่องสำอางในปี 2552 มีมูลค่าตลาดรวมประมาณ ไม่ต่ำกว่า 40,000 ล้านบาท โดยมีการเติบโตในครึ่งปีแรกของปี 2552 อยู่ที่ประมาณ 5% อันเนื่องมาจากสภาวะถดถอยทางเศรษฐกิจ โดยปัจจุบันมีแบรนด์นำเข้าจากต่างประเทศเข้ามาอย่างต่อเนื่อง โดยปัจจุบันมูลค่าตลาดเครื่องสำอางกลุ่มพรีเมียม มีมูลค่าตลาดถึง 30,000 ล้านบาท แบ่งเป็นสินค้าสกินแคร์ 10,000 ล้านบาท ส่วนที่เหลืออีก 20,000 ล้านบาท จะเป็นกลุ่มเมคอัพและน้ำหอม เนื่องจากความต้องการของลูกค้าในตลาดมีความต้องการสูง ถึงแม้เศรษฐกิจมีอยู่ในช่วงชะลอตัว (นุชนาถ พานิช, 2552) และตลาดสินค้ากลุ่มระดับกลางและล่างมีมูลค่าประมาณ 10,000 ล้านบาท เมื่อแยกเป็นส่วนหนึ่งของเครื่องสำอางสำหรับสิิวจากตลาดเครื่องสำอางรวม คาดการณ์ว่า อยู่ที่ 800 – 900 ล้านบาท (กองบรรณาธิการฐานเศรษฐกิจ, 2551) ซึ่งจริงๆ แล้วในส่วนของสินค้ากลุ่มระดับล่างอาจมีมูลค่าที่มากกว่านี้ ส่วนในของมูลค่าตลาดโดยรวมของคลินิกด้านความงามและสิิวพรรณ พบว่ามีมูลค่าตลาดรวมประมาณ 12,000 ล้านบาท และมีอัตราการเติบโตโดยเฉลี่ยต่อปีประมาณ 10 – 15% (Marketeer, 2551) จึงเห็นได้ว่า ธุรกิจด้านความงามมีอัตราการเติบโตที่สูงมาก อันเนื่องมาจากการที่มนุษย์ในปัจจุบัน หันมาให้ความสนใจใส่ใจในเรื่องของรูปร่างหน้าตา บุคลิกภาพมากขึ้น การใช้จ่ายเงินในส่วนนี้จึงมีมากขึ้นกว่าแต่ก่อน

ผู้ศึกษาจึงสนใจและเห็นว่าการรับรู้ถึงความรู้ ความเข้าใจของคนไทยในกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษา คือ ช่วงอายุ 17 – 25 ปี ว่าสิิวเกิดจากอะไร ปัจจัยหลักๆ ไบบ้างที่ก่อให้เกิดสิิว อิทธิพลของสิ่งแวดล้อมที่มีผลต่อพฤติกรรมในการรักษาสิิว การเลือกวิธีการรักษาสิิวของกลุ่มตัวอย่างไม่ว่าจะเป็นการซื้อเครื่องสำอาง ซื้อยารักษาสิิวมาใช้เอง การใช้บริการที่ร้านเสริมสวย สปา การรักษาที่คลินิกความงาม และการเลือกซื้อสปูรักษาสิิว ซึ่งผลลัพธ์ที่ได้จากการศึกษาก็จะสามารถนำไปใช้

เป็นข้อมูลเบื้องต้นในเชิงพาณิชย์สำหรับผลิตภัณฑ์คูแลสตีว และใบหน้าประเภทสบู่ที่ใช้ในการป้องกัน คุกแลมิให้เกิดสตีว ทำให้สามารถกำหนดแนวทางในการดำเนินธุรกิจให้ถูกต้อง ตรงตามกลุ่มเป้าหมายที่วางไว้ ซึ่งส่งผลต่อภาพเศรษฐกิจโดยรวมที่ดีขึ้น การลดการสูญเสียจำนวนเงิน และส่งผลที่ดีต่อสิ่งแวดล้อม ในการลดการใช้วัสดุต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง ไม่ว่าจะเป็นวัตถุดิบ ภาชนะบรรจุ และใบโฆษณา ฯลฯ

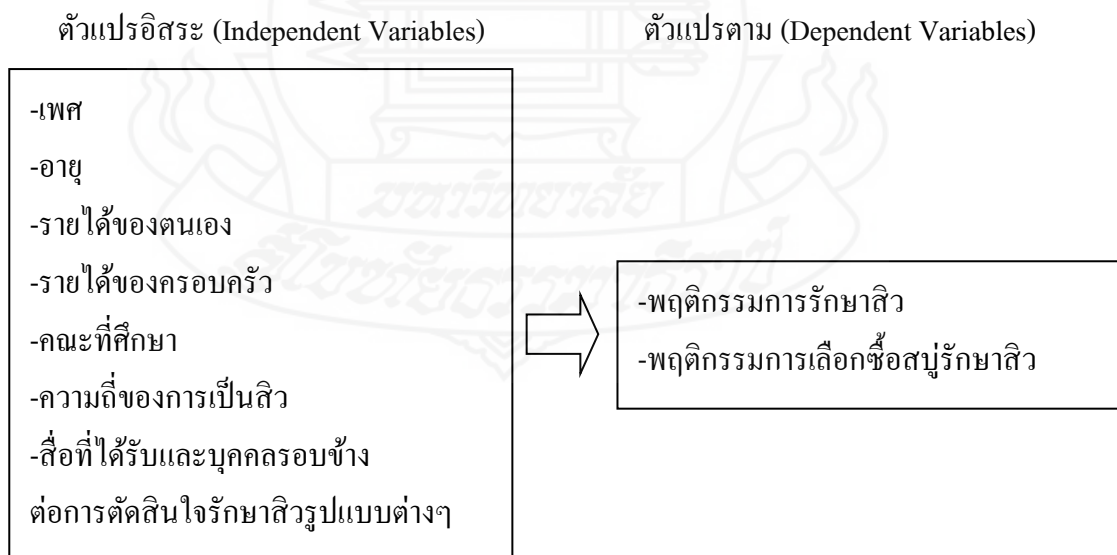
2. วัตถุประสงค์ของการศึกษา

2.1 เพื่อศึกษาลักษณะส่วนบุคคลของนักศึกษาระดับปริญญาตรีในเขตกรุงเทพมหานครที่มีปัญหาโรคสตีว

2.2 เพื่อศึกษาพฤติกรรมการรักษาตัวของนักศึกษาระดับปริญญาตรีในเขตกรุงเทพมหานคร

2.3 เพื่อศึกษาพฤติกรรมทางเลือกซื้อสบู่รักษาตัวของนักศึกษาระดับปริญญาตรีในเขตกรุงเทพมหานคร

3. กรอบแนวความคิด

ภาพที่ 1.1 กรอบแนวความคิด

4. สมมติฐาน

เพศ อายุ ช่องทางการรักษา และวิธีการรักษาที่แตกต่างกัน โดยเพศที่แตกต่างกัน จะมีพฤติกรรมการเลือกแนวทางในการเลือกสมุนไพรรักษาที่แตกต่างกัน

5. ขอบเขตการศึกษา

การศึกษานี้ มุ่งศึกษาถึงการสำรวจปัจจัยในการเลือกซื้อสมุนไพรรักษาของวัยรุ่นไทย โดยกลุ่มประชากร คือ นักศึกษาที่กำลังศึกษาในระดับปริญญาตรี ทั้งเอกชนและรัฐบาลในเขตกรุงเทพมหานคร กรอบแนวคิด ตัวแปร และเวลา

6. นิยามศัพท์เฉพาะ

6.1 พฤติกรรม หมายถึง กิริยาของสิ่งมีชีวิตที่แสดงออกมาเพื่อตอบสนองต่อสิ่งเร้า ที่มากระตุ้นทั้งสิ่งเร้าภายใน และสิ่งเร้าภายนอก

6.2 สมุนไพร หมายถึง ผลิตภัณฑ์ที่ใช้ในการทำความสะอาดผิวหนัง กาย ใ้แล้วล้างออก มีจุดมุ่งหมายเพื่อบรรเทาอาการผิว

6.3 นักศึกษา หมายถึง ผู้ที่ศึกษาในระดับอุดมศึกษา ปริญญาตรีในมหาวิทยาลัยทั้งภาครัฐและเอกชน

6.4 กรุงเทพมหานคร หมายถึง จังหวัดหนึ่งในประเทศไทย ซึ่งมีบริเวณพื้นที่ครอบคลุมทุกส่วนในจังหวัดกรุงเทพมหานคร

7. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

7.1 เป็นข้อมูลในการตัดสินใจให้กับผู้ศึกษา ในการปรับปรุงผลิตภัณฑ์ สมุนไพรรักษาในปัจจุบันและในอนาคตให้เหมาะสมกับความต้องการของผู้บริโภค

7.2 ผู้ประกอบการสามารถปรับตัวได้ทันกับสถานการณ์ที่มีการแข่งขันที่สูงขึ้นในปัจจุบันและพัฒนาคุณสมบัติสินค้า ราคา ช่องทางการจำหน่ายต่อไป

บทที่ 2

วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

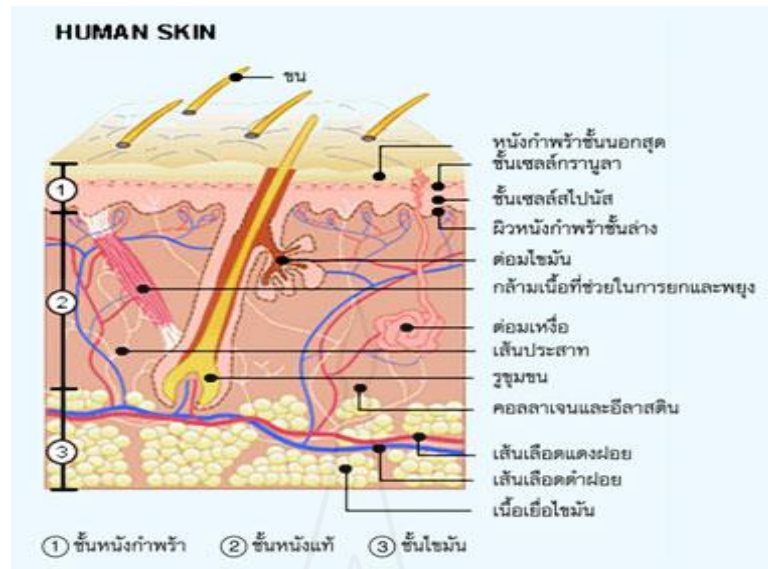
ในการศึกษาค้นคว้าอิสระครั้งนี้ ผู้ศึกษาได้รวบรวมสาระสำคัญต่างๆ จากแนวคิด ทฤษฎี เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้การศึกษานี้ได้ผลที่ถูกต้องตามวัตถุประสงค์ของการศึกษา และสามารถนำมาสรุปเป็นลำดับ ดังต่อไปนี้

1. ความรู้เกี่ยวกับสิว
2. แนวคิดเกี่ยวกับพฤติกรรมกรรมการตัดสินใจ
3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. ความรู้เกี่ยวกับสิว

1.1 ความหมายของสิว

สิว (Acne Vulgaris) ในทางการแพทย์ หมายถึง การอักเสบเรื้อรังของรูขุมขน และต่อมไขมันในผิวหนังที่อยู่ใกล้ชิดกับรูขุมขนนั้น โดยมักเกิดภายหลังในช่วงอายุวัยรุ่นขึ้นไป โดยจะมีช่วงการเกิดสิวยู่อหลายปี แล้วจะหายไปเองตามธรรมชาติ และเพศชายจะเป็นรุนแรงกว่าเพศหญิง มักจะพบได้ในส่วนของร่างกายที่มีต่อมไขมันมากและรูขุมขนมีขนาดเล็ก ได้แก่ ใบหน้า หน้ำอก และแผ่นหลัง (อภิชาติ ศิวาธร และคณะ, ม.ป.ป.; ศูนย์การแพทย์สิริกิติ์ คณะแพทยศาสตร์ โรงพยาบาลรามาธิบดีโรคผิวหนัง, 2544; สมบูรณ์ จิรโรจน์วัฒน์, 2542)

ภาพที่ 2.1 ส่วนประกอบต่างๆ ในชั้นผิวหนังของมนุษย์

1.2 สาเหตุของการเกิดสิวมีได้หลายสาเหตุ (อภิชาติ ศิวาธร และคณะ, ม.ป.ป.; ศูนย์การแพทย์สิริกิติ์ คณะแพทยศาสตร์ โรงพยาบาลรามาธิบดีโรคผิวหนัง, 2544; สมบูรณ์ จิรโรจน์วัฒน์, 2542) ดังต่อไปนี้

1.2.1 สาเหตุทางกายภาพ

1) ฮอโมนแอนโดรเจน (Androgen) เป็นสาเหตุหลักของการเกิดสิว พบได้ทั้งเพศชายและเพศหญิง โดยจะพบฮอโมนแอนโดรเจนซึ่งมีในเพศชายมากกว่าเพศหญิง และจะมีมากในช่วงวัยรุ่นหนุ่มสาว ฮอโมนชนิดนี้ถูกสร้างโดยอัณฑะในเพศชาย และต่อมหมวกไตในเพศหญิง ฮอโมนชนิดนี้เกี่ยวข้องกับการทำงานของต่อมไขมัน กล่าวคือถ้ามีแอนโดรเจนในร่างกายมากเกินไปก็จะทำให้ถูกไขมันผลิตมากขึ้นกว่าปกติ ซึ่งผลที่ตามมาคือ เกิดภาวะ Androgenization ได้แก่ การเกิดสิว ไขมัน นอกจากนี้ยังทำให้มีขนดกอีกด้วย แต่ในบางรายก็เกิดสิวได้เช่นกันแม้จะมีระดับฮอโมนแอนโดรเจนในระดับปกติก็ตาม เนื่องจากว่าคนนั้นอาจมีความรู้สึกที่ไวต่อฮอโมนแอนโดรเจนที่ไหลเวียนอยู่ในเส้นเลือด ซึ่งจะไปกระตุ้นการสร้างไขมันของต่อมไขมันให้สูงกว่าปกติผู้ชายที่ตัดอัณฑะทิ้งหรือผู้ที่มีระดับแอนโดรเจนต่ำมักจะไม่มีสิว ส่วนผู้หญิงมักจะเกิดสิวและเป็นมากในวันใกล้ที่มีประจำเดือน ซึ่งเป็นผลเนื่องมาจากการเปลี่ยนแปลงของระดับฮอโมน

2) กรรมพันธุ์ (Hereditary) มีส่วนเกี่ยวข้องกับการเกิดสิว โดยสิวบวมมากในคนที่มีความผิดปกติของฮอร์โมนเพศชาย เช่น คนญี่ปุ่น และคนผิวดำในสหรัฐอเมริกา เป็นต้น ประวัติของครอบครัวที่เกิดสิวก็มักจะมีแนวโน้มคล้ายๆ กัน เช่น ถ้าคนในครอบครัวเป็นสิวแล้วหายได้เร็ว คนอื่นๆ ในครอบครัวก็มักจะเป็นเช่นเดียวกัน แต่ถ้าสมาชิกในครอบครัวเป็นสิวแล้วหายช้า หรือเป็นได้บ่อย ก็มักจะพบว่าคนในครอบครัวก็จะเป็นอย่างนั้นเช่นเดียวกัน โดยจากการศึกษาพบว่า ฝาแฝด (Twins) ที่เกิดจากไข่ใบเดียวกัน ก็จะมีแนวโน้มเอียงที่จะเป็นสิวได้เท่าๆ กัน

3) ความเครียด (Stress) การเกิดสิวและความเครียดอาจเกี่ยวข้องกันโดยฮอร์โมน บางคนเป็นสิวในช่วงที่มีการสอบหรือสัมภาษณ์เข้าทำงาน ความเครียดทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางร่างกายที่เป็นลูกโซ่ อันดับแรก คือ สมอจะส่งสัญญาณไปกระตุ้นต่อมไร้ท่อ Hypothalamas ส่วนล่าง มีผลทำให้ต่อม Pituitary ส่งสารสื่อเคมีไปยังต่อมหมวกไตให้สร้างฮอร์โมนแอนโดรเจน ซึ่งแอนโดรเจนทำให้ต่อมไขมัน สร้างไขมันออกมามากขึ้น จึงทำให้เป็นสิวที่เกิดจากความเครียดขึ้นมาได้ นอกจากนี้ความเครียดอาจทำให้ผู้ที่เป็นสิวยู่แล้ว บิบ และสิวที่ตนเองเป็นอยู่ ทำให้เกิดการอักเสบมากขึ้น และเป็นสิวมากขึ้นกว่าเดิม

4) ต่อมไขมัน (Sebaceous gland) สร้างไขมันออกมามากกว่าปกติ ซึ่งสาเหตุหลักมาจากฮอร์โมนแอนโดรเจนดังที่กล่าวมาตอนต้น สิวชอบขึ้นมากบริเวณที่มีต่อมไขมันมากและที่มีรูขุมขนขนาดเล็ก เช่น ใบหน้า แผ่นหลัง หน้าอก ซึ่งทำให้เกิดการอุดตันของไขมันบริเวณต่อมไขมัน ทำให้เกิดการอักเสบและเกิดเป็นสิว นอกจากนี้ อุณหภูมิรอบกายที่มีการเปลี่ยนแปลง เช่น ฤดูหนาว ก็ส่งผลต่อการเกิดสิวที่ต่างกันอีกด้วย

5) แบคทีเรียเป็นตัวการสำคัญในการทำให้เกิดสิว โดยแบคทีเรียที่ทำให้เกิดสิว ได้แก่ *P. Acne (Propioni Bacterium)* ซึ่งเมื่อภาวะของผิวหนังเกิดการเปลี่ยนแปลง มีการสร้างไขมัน แบคทีเรียชนิดนี้ก็จะไปอาศัยอยู่ตรงบริเวณนั้น และทำการเปลี่ยนไขมันบริเวณนั้นเป็นกรดไขมัน ก่อให้เกิดการบวม อักเสบ ระบายเคื่องขึ้นมา จนกลายเป็นสิวขึ้นมา ซึ่งเราสามารถพบแบคทีเรียชนิดนี้ได้มากภายในรูขุมขนและเจริญได้ดีที่สุดบริเวณที่มีสภาวะออกซิเจนน้อย

1.2.2 ยา น้ำมัน สารเคมี อาหาร การพักผ่อน

1) ยาบางชนิดทำให้เกิดสิว ยาคุมกำเนิดชนิดรับประทานซึ่งประกอบไปด้วยฮอร์โมนเพศหญิงสังเคราะห์ 2 ชนิดประกอบกัน คือ ฮอร์โมนโปรเจสเตอโรน (Progesterone) และ ฮอร์โมนเอสโตรเจน (Estrogen) ในปริมาณที่แตกต่างกัน โดย โปรเจสเตอโรน จะทำให้มีการเปลี่ยนแปลงสมดุลของร่างกายและอัตราการหลั่งของน้ำมันที่ผิวหนัง ขณะที่ เอสโตรเจน จะลดการหลั่งของน้ำมันในต่อมไขมันใต้ผิวหนัง สมดุลระหว่างฮอร์โมนสังเคราะห์ทั้ง 2 ชนิดนี้กับร่างกาย

ของแต่ละคนเป็นสิ่งที่ละเอียดอ่อน ผู้หญิงบางคนขณะรับประทานยาคุมกำเนิดอยู่ผิวหนังมีความมันเพิ่มขึ้น ส่วนบางคนอาจทำให้ผิวหนังมีความสวยงามมากขึ้น ทั้งๆ ที่รับประทานยาคุมกำเนิดชนิดเดียวกัน ดังนั้นเมื่อเกิดสิวขณะรับประทานยาคุมกำเนิด ก็อาจเปลี่ยนชนิดได้ โดยอาจเลือกประเภทที่มีฮอร์โมนเอสโตรเจนเพิ่มขึ้น และลดฮอร์โมนโปรเจสเตอโรนลง อย่างไรก็ตามไม่ควรที่จะใช้ยาคุมกำเนิดมาทำการรักษาสิว เนื่องจากเป็นการใช้งานที่ผิดประเภทยาอื่นๆ ก็อาจทำให้เกิดสิวได้ เช่น ยารักษาโรคลมบ้าหมู ฟิโนบาร์บิโทน และไตรเมธาไดโอน โดยทำให้เกิดผิวหนังมีความมันเพิ่มขึ้น ยาสเตียรอยด์ (Steroids) ทั้งประเภทฉีด รับประทาน หรือ ทา ก็อาจก่อให้เกิดสิวกับคนบางคนได้เช่นกัน ยาไอโซโนอะซิด ซึ่งใช้เป็นยารักษาวัณโรค ก็ทำให้เกิดมีเม็ดคล้ายสิวกเกิดขึ้น

2) น้ำมัน สิวอาจมีสาเหตุจากน้ำมันชนิดต่างๆ ไม่ว่าจะในเครื่องสำอางหรือในอุตสาหกรรมใด ๆ เช่น การใช้เครื่องสำอางประเภทตกแต่งเพื่อความสวยงาม การใช้ผลิตภัณฑ์ป้องกันแสงแดด เพราะน้ำมันบางชนิดจะทำให้เกิดรูขุมขนอุดตัน และน้ำมันบางชนิดเป็นอาหารต่อเชื้อแบคทีเรีย ทำให้เกิดสิวได้ง่าย น้ำมันใส่ผม ครีมนวดผม มักจะทำให้เกิดสิวงบริเวณตามรอยแตกของผมและหน้าผากการทำงานในสภาพแวดล้อมที่มีความชื้นและมีน้ำมันมาก เช่น ผู้ที่ทำงานในห้องครัว ช่างซ่อมเครื่องยนต์ อุตสาหกรรมน้ำมัน ก็ทำให้เกิดสิวได้อีกเช่นกัน

3) สารเคมี สารเคมีที่ทำให้เกิดสิว ส่วนใหญ่ มักจะเป็น สารพิษ ในอุตสาหกรรม เพราะสารเหล่านี้จะไปกระตุ้นการทำงานต่างๆ ภายในร่างกาย จนร่างกายเสียสมดุล สารเคมีที่สำคัญที่ก่อให้เกิดสิวกคือ Chlorinated Aromatic Hydrocarbon โดยพบในยาฆ่าแมลง ยาฆ่าวัชพืช ยาฆ่าเชื้อรา น้ำยาเคลือบไม้กั้นปลวก และเป็นส่วนประกอบของตัวนำและฉนวนไฟฟ้า การได้สัมผัสสารนี้จึงเป็นสาเหตุให้เกิดสิวงประเภทหนึ่งเรียกว่า คลอร์แอคเน่ (Chloracne) ซึ่งจะมีลักษณะเป็นตุ่มเล็กๆ มีหัวสีดำเกิดขึ้นตามบริเวณต่างๆ ของร่างกายที่สัมผัสสารชนิดนี้

4) อาหารและการพักผ่อน ถึงแม้ว่าจากผลการวิจัยประชุมโรคผิวหนังนานาชาติ ในปี 1983 มีรายงานว่าชี้อคโกแลต และผลิตภัณฑ์ที่คล้าย ๆ กันจะไม่มีผลต่อผิวหนัง โดยมีการทดลองให้อาสาสมัครรับประทานชี้อคโกแลตที่มีความเข้มข้นสูง ผลปรากฏว่าไม่มีผลต่อผิวหนังของคนเป็นสิวและไม่เป็นสิว จึงสรุปได้ว่า อาหารที่มีไขมันสูง จะไม่มีผลต่อการทำให้เกิดสิวง อย่างไรก็ตามการรับประทานให้เหมาะสมก็จะช่วยให้สุขภาพและสมดุลของร่างกายดีขึ้นได้ การนอนหลับพักผ่อนให้เพียงพอจะทำให้ร่างกายมีระบบภูมิคุ้มกันร่างกายที่ดีขึ้น ส่งผลต่อการเป็นสิวงที่ลดน้อยลงได้

1.2.3 ประเภทของสิว

สิว แบ่งเป็น 2 กลุ่มใหญ่ๆ (บทความการรักษาสิว, 2553) คือ

1) สิวไม่อักเสบ (Non-inflammatory Acne) สามารถแบ่งย่อยได้ออกเป็น 2 ชนิด คือ

(1) สิวหัวปิด / สิวหัวขาว (Closed or White head Comedones) เห็นเป็นตุ่มนูนขนาดเส้นผ่าศูนย์กลางประมาณ 1 - 3 มม. สีเดียวกับผิวหนัง ท่อเปิดของต่อมไขมันที่ตุ่มเหล่านี้แทบจะมองไม่เห็นด้วยตาเปล่า และร้อยละ 75 ของสิวนชนิดนี้จะกลายเป็นสิวกอักเสบ

(2) สิวหัวเปิด / สิวหัวดำ (Opened or Black head Comedones) เห็นเป็นตุ่มนูนขนาดเส้นผ่าศูนย์กลาง 1-3 มม. มีจุดสีดำอยู่ตรงกลางซึ่งเกิดจากการขยายตัวของท่อไขมัน และมีสารสีดำ (Melanin) หนาแน่นอยู่ภายใน

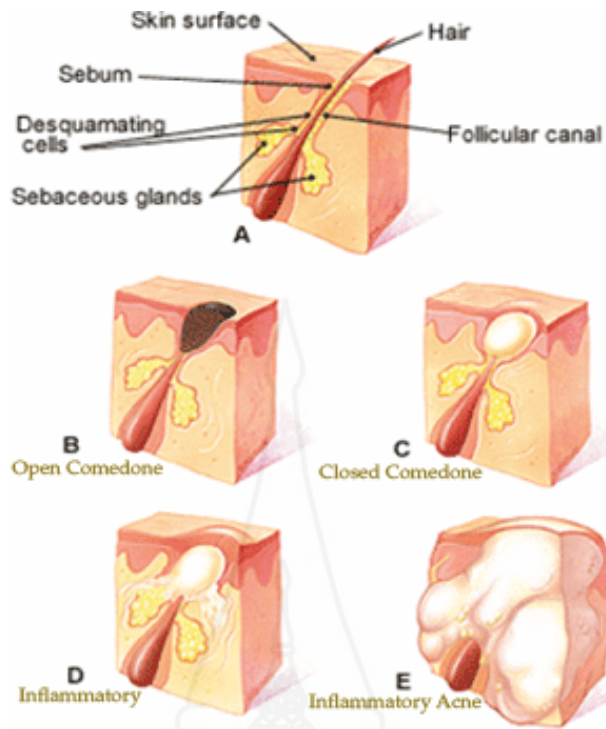
2) สิวอักเสบ (Inflammatory Acne) แบ่งออกเป็น 4 ชนิด คือ

(1) Papules เป็นตุ่มนูนแดงแข็งมีขนาดแตกต่างกันออกไป ร้อยละ 50 ของสิวนชนิดนี้เกิดจากสิวมองไม่เห็นด้วยตาเปล่า (Microcomedones) ร้อยละ 25 เกิดจากสิิวหัวปิด อีก ร้อยละ 25 เกิดจากสิิวหัวเปิด

(2) Pustules (สิิวหนองชนิดตื้นและลึก) ซึ่งมีได้หลายขนาด สิิวหนองชนิดตื้นมักหายได้เร็วกว่าสิิวชนิด papules ส่วนสิิวหนองชนิดลึกจะมีการเจ็บร่วมด้วย และพบในผู้ที่เป็สิิวรุนแรง

(3) Nodules สิิวอักเสบแดงเป็นตุ่มนูน ขนาดเส้นผ่าศูนย์กลางตั้งแต่ 8 มม. ขึ้นไป หรือที่ภาษาไทยเรียกว่า สิิวหัวช้าง สิิวชนิดนี้เมื่อหายไปอาจเกิดแผลเป็นตามมาได้

(4) Cyst สิิวขนาดใหญ่เป็นถุงใต้ผิวหนัง มักจะเป็นานกว่าสิิวชนิดอื่นๆ ภายในมีหนองหรือสารเหลวๆ คล้ายเนย หายแล้วมักมีแผลเป็นหลงเหลืออยู่

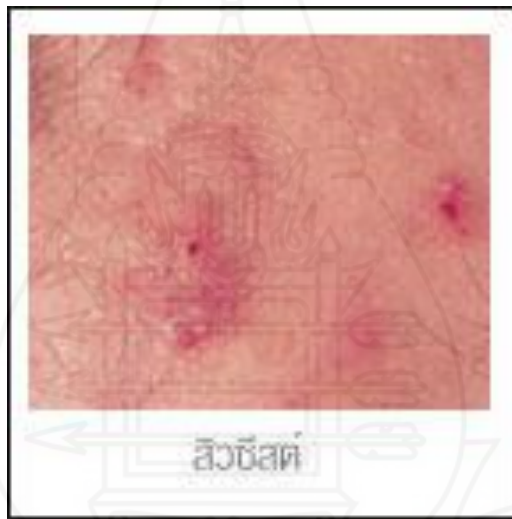
ภาพที่ 2.2 ประเภทของสิว

ภาพที่ 2.3 สิวชนิดต่างๆ

ภาพที่ 2.4 Nodules สิวหัวช้างชนิดใหญ่

ภาพที่ 2.5 Cyst สิวชีสต์

นอกจากสิวอักเสบหลักๆ ดังกล่าวข้างต้นแล้ว เราอาจพบสิวอักเสบประเภท
อื่นๆ ที่พบได้น้อย แต่ก็อาจพบได้เช่นกัน (สมบูรณ์ จิรโรจน์วัฒน์, 2542) ดังนี้

- แอคนะคองโกลบาตา (Acne Conglobata) เป็นสิวชนิดหนึ่งที่มีรุนแรง พบได้นอกบริเวณผิวหนัง เมื่อซีสต์แตก (ขนาดเส้นผ่านศูนย์กลาง 2 ซม. ขึ้นไป) จะมีอาการปวดมากและทิ้งรอยแผลเป็น พบได้มากในผู้ชายอายุระหว่าง 18-30 ปี อาจเกิดจากสิวกที่กำลังเป็นอยู่หรือหายแล้ว ลักษณะสำคัญคือ มีสิวกหัวดำ และเป็นทั้งบริเวณกันหรือต้นแขน สิวชนิดนี้มักหายเองได้ยาก บางรายเป็นนานถึง 20 ปีหรือนานกว่า

- ไฮดราดิโนทิส ซัพพูเรติวา (Hydradenitis Suppurativa) เกิดจากรูขุมขนบริเวณรักแร้และขาหนีบอุดตัน ทำให้ต่อมเหงื่อบริเวณนั้นอักเสบ เกิดซีสต์และตุ่มหนองขึ้น ลักษณะคล้ายสิวชนิดที่รุนแรง บางครั้งก็เกิดพร้อมกันกับสิวชนิด เป็นอยู่นาน มักพบในคนอายุมาก

- หนังกีรยะอักเสบจากสิวก เป็นสิวกบริเวณหนังกีรยะชนิดรุนแรงมักเกิดแผลเป็นและผมร่วง แต่พบได้น้อยมาก บางครั้งมีการเกิดสิวกซีสต์ร่วมกับ สิว Hydradenitis Suppurativa เรียกรวมกันว่า กลุ่มอาการรูขุมขนอุดตัน (Follicular Occlusion Syndrome)

- สิวเขตร้อน (Tropical Acne) อากาศที่ร้อนและชื้นอาจทำให้เกิดสิวกซีสต์รุนแรงได้ รักษาตามปกติไม่หาย ผิวหนังของคนที่เป็นสิวกชนิดนี้มักจะไม่ได้ขึ้น จนกว่าจะได้รับอากาศที่ดี อากาศที่แห้งขึ้นและมีแสงแดดจะมีประโยชน์อย่างมากต่อคนที่เป็นสิวกชนิดนี้

- แอคนะ เอกซ์ โครี (Acne Excoriee) สิวที่มักเกิดในคนที่มีความเครียดจากงาน ครอบครั้ว การดำเนินชีวิต หรืออาจได้รับการรบกวน กระเทือนทางจิตใจ ความรู้สึกเหล่านั้นทำให้ผิวหนังอักเสบเกิดเป็นสิวกขึ้นมา สิวประเภทนี้มักรักษาได้ยากเพราะสาเหตุมาจากความทุกข์ทางจิตใจ จึงจำเป็นต้องรักษาทั้งทางกายและใจควบคู่กัน อาการของสิวกชนิดนี้จะเกิดอาการคันได้ในบางราย มีตุ่มหนองที่ผิวหนัง

- แอคนะ คีลอยด์ (Acne Keloid) สิวชนิดนี้มักพบในคนผิวดำเป็นส่วนใหญ่ เป็นตุ่มนูนคันที่ดันคอ มักจะแผ่ขึ้นไปถึงแนวผม ทำให้ผมร่วงและตุ่มเหล่านี้จะเป็นแผลเป็นรวมกันเป็นบริเวณกว้าง นูน สิวชนิดนี้มักเป็นนานและรักษายาก

- แอคนะ เนโครติกา (Acne Necrotica) พบในผู้ชายอายุระหว่าง 30 - 50 ปี รูขุมขนอักเสบระยะสั้น สาเหตุมาจากเชื้อแบคทีเรีย Staphylococcus นำไปสู่การทำลายของรูขุมขนและเกิดแผลเป็น ตุ่มนูนแดงจะแตกอย่างรวดเร็วกลายเป็นสะเก็ดแผล เมื่อหลุดลอกออกไปจะเหลือแผลคล้ายฝีดาษ แต่แต่ละครั้งจะเกิดเพียง 2-3 เม็ดเท่านั้น บริเวณที่พบได้บ่อยได้แก่บริเวณขมับ และที่ที่เกิดสิวกอื่นๆ จะเป็นอยู่ประมาณ 6 สัปดาห์หรือมากกว่าจึงหายไป เราอาจเรียกสิวกประเภทนี้ว่า หนังกีรยะไทคูน (Tycoon's Scalp)

- สิวเด็กทารกหรือ แอคน นิโอนาโทรัม (Acne Neonatorum) เด็กทารกจำนวนมากมีเม็ดที่ผิวหนังมาแต่กำเนิด ที่เป็นสิิวแท้ๆ พบได้น้อย และมักพบในทารกเพศชายมากกว่า โดยสันนิษฐานว่าอาจเกิดจากฮอร์โมนของแม่กระตุ้นการสร้างฮอร์โมนเพศชายในเด็กทารก

- สิววัยเด็ก เด็กอายุระหว่าง 3 เดือนจนถึง 2 ปี โดยทั่วไปมักจะไมเกิดสิิว ถ้าเด็กคนไหนมีสิิว ก็มักจะสังเกตเห็นได้ว่าจะมีสีของผิวหนังลักษณะจะคล้ายกับของผู้ใหญ่ มักเกิดจากความผิดปกติในการสร้างฮอร์โมน โดยทั่วไปสิิวชนิดนี้จะหายไปเองไม่จำเป็นต้องรักษา แต่ถ้าเห็นว่าอาการรุนแรงก็ควรรักษา

- แอคน ฟุลมิแนนส์ (Acne Fulminans) สิิวชนิดนี้พบได้น้อยมากๆ ทั่วโลก พบได้เพียง 1 คน ในรอบ 10 ปี สาเหตุเกิดจากภูมิคุ้มกันของร่างกายผิดปกติ เป็นสิิวชนิดรุนแรง มีหนอง มีไข้ ปวดข้อ ข้อบวม และรู้สึกไม่สบายอย่างมาก มีความจำเป็นต้องเข้ารับการรักษาโดยทันที

- แอคน โรซาเซีย (Acne Rosacea) สิิวชนิดนี้ไม่เกี่ยวกับฮอร์โมนแอนโดรเจนแต่อย่างใด สามารถพบในผู้หญิงที่มีอายุระหว่าง 40 - 50 ปี และมักเกิดหลังจากช่วงที่หมดประจำเดือน หรือสามารถเกิดได้ในผู้ที่มีหน้าแดงได้ง่ายจากการดื่มสุรา รับประทานของเผ็ด ยังไม่พบสาเหตุที่แน่ชัด จะปรากฏหลอดเลือดบริเวณกลางใบหน้าขยายตัวทำให้ใบหน้าแดงตลอดเวลา เกิดตุ่มนูน และตุ่มหนอง เราเรียกปรากฏการณ์นี้ว่า ไรโนฟิมา (Rhinophyma)

ภาพที่ 2.6 Acne Conglobata

ภาพที่ 2.7 Hidradenitis Suppurativa

ภาพที่ 2.8 Acne Keloid

ภาพที่ 2.9 Acne Rosacea

1.2.4 ประเภทของสารออกฤทธิ์ที่ทำหน้าที่รักษาสิว

ถ้าแบ่งประเภทของสารออกฤทธิ์ที่ทำหน้าที่รักษาสิวแบ่งได้ เป็น 3 ประเภท ใหญ่ๆ (อภิชาติ ศิวาธร และคณะ, ม.ป.ป.; ศูนย์การแพทย์สิริกิติ์ คณะแพทยศาสตร์ โรงพยาบาลรามาธิบดีโรคผิวหนัง, 2544; สมบูรณ์ จิรโรจน์วัฒน์, 2542) คือ

- 1) พวกที่ทำหน้าที่ละลาย ลอกเคราติน (Keratolytic Agents)
- 2) พวกที่ทำหน้าที่ฆ่าเชื้อ ยับยั้งเชื้อแบคทีเรีย P. Acne (Antibacterial Agents)
- 3) พวกที่ทำหน้าที่ทั้งละลาย ลอกเคราติน และฆ่าเชื้อ หรือยับยั้ง P. Acne

ซึ่งสารออกฤทธิ์บางตัวจัดอยู่ในประเภทของยา และบางตัวจัดอยู่ในประเภท เครื่องสำอาง โดยมีการควบคุมปริมาณที่ใช้

สารออกฤทธิ์สำหรับรักษาสิวทั้งจัดอยู่ในประเภทของยา และเครื่องสำอางที่ พบเห็นได้บ่อย ได้แก่

- 1) เบนโซอิลเปอร์ออกไซด์ (Benzoyl Peroxide) หรือที่เรียกย่อๆ ว่า BP ทำหน้าที่หลักคือฆ่าเชื้อแบคทีเรีย P. Acne ทำให้ไม่ไปรวมกับเซลล์ผิวที่ตายแล้วกับไขมัน ทำให้สามารถรักษาและป้องกันสิวอักเสบ สิวหนองได้ แต่ข้อเสียคือทำให้ผิวหนังแห้ง เพราะ BP มีประสิทธิภาพในการละลายและพอกเอาไขมันบนผิวหนังออกไป และก็ยังช่วยผลัดเซลล์ผิวให้หลุด ออกไปง่ายขึ้น เวลาผิวหนังสัมผัสแสงแดดอาจทำให้ผิวหนังแดงได้ง่าย %BP ที่มีจำหน่ายจะมีหลาย ความเข้มข้นแต่ที่นิยมใช้จะเป็น 2.5, 5, 10% ชื่อทางการค้าที่พบเห็นได้ทั่วไป เช่น Benzac, Panoxyl, Brevoxyl เป็นต้น (BP จัดอยู่ในสารที่ใช้ได้ในทางยาเท่านั้น ห้ามใช้เป็นส่วนผสมในเครื่องสำอาง โดยเด็ดขาด)

- 2) Tretinoin, Retinoic Acid หรือกรดวิตามินเอ เป็นอนุพันธ์ของวิตามินเอ ทำหน้าที่ลอกเคราติน จัดเป็นสารมีประสิทธิภาพที่ดีที่สุดหนึ่งในการรักษาสิว แต่ข้อเสียจะทำให้ ผิวหน้าแห้ง แสบแดง และผิวลอกได้ หลังจากที่ใช้ไป 2-3 วัน หลังจากนั้นก็จะค่อยๆดีขึ้นจากความ เคยชินและผิวหนังปรับสภาพ ควรใช้อย่างระมัดระวังในผู้ที่มีผิวไว มักนำไปใช้ในการรักษาสิว เสี้ยน รอยดำสิว และอาจรวมไปถึงรักษา ริ้วรอยเหี่ยวย่นได้ %Tretinoin ที่นิยมใช้มีตั้งแต่ 0.01 – 0.1% ชื่อทางการค้าที่พบเห็นได้ทั่วไป เช่น Retin-A, Aberela, Renova เป็นต้น (Tretinoin จัดอยู่ใน สารที่ใช้ได้ในทางยาเท่านั้น ห้ามใช้เป็นส่วนผสมในเครื่องสำอางโดยเด็ดขาด)

3) Isotretinoin เป็นอนุพันธ์ของวิตามินเอเช่นกัน เป็น Isomer ชนิด cis ของ Tretinoin ทำหน้าที่เหมือนกับ Tretinoin แต่มีข้อดีคือระคายเคืองน้อยกว่า ข้อเสียคือราคาแพงกว่า %Isotretinoin ที่นิยมใช้ คือ 0.025 – 0.1% ชื่อทางการค้าที่พบเห็นได้โดยทั่วไป ได้แก่ Isotrex หรือใช้ควบคู่กับ Clindamycin 1% คือ Isotrexin (Isotretinoin จัดอยู่ในสารที่ใช้ได้ในทางยาเท่านั้น ห้ามใช้เป็นส่วนผสมในเครื่องสำอางโดยเด็ดขาด)

4) Adapalene เป็นอนุพันธ์ของวิตามินเอเช่นกัน แต่ถูกพัฒนาขึ้นเพื่อป้องกันการลอก แสบแดงของผิวหนังจากการใช้งาน %Adapalene ที่นิยมใช้ คือ 0.1% ชื่อทางการค้าที่พบเห็นได้โดยทั่วไป ได้แก่ Differin (Adapalene จัดอยู่ในสารที่ใช้ได้ในทางยาเท่านั้น ห้ามใช้เป็นส่วนผสมในเครื่องสำอางโดยเด็ดขาด)

5) กำมะถัน (Sulphur) กำมะถันใช้รักษาโรคผิวหนังและได้รับความไว้วางใจมากที่สุด ใช้กันมาตั้งแต่สมัยโบราณ ทำหน้าที่ขจัดเซลล์ที่ตายแล้วและลอกคราบออก มักใช้ในความเข้มข้นตั้งแต่ 1 - 5% (กำมะถัน จัดอยู่ในสารที่สามารถใช้ในเครื่องสำอางได้)

6) Resorcinol ทำหน้าที่ได้ทั้งฆ่าเชื้อแบคทีเรีย และลอกคราบออก แต่ปัจจุบันไม่นิยมใช้ เนื่องจากจะทำให้ผลิตภัณฑ์เปลี่ยนสีเป็นสีเข้มขึ้น ไม่นำมาใช้ (Resorcinol ห้ามใช้ เป็นเครื่องสำอางที่ใช้กับผิวหนัง แต่อนุญาตให้ใช้ในเครื่องสำอางประเภทย้อม ฟอกสีผม ได้ไม่เกิน 5% และใช้ในผลิตภัณฑ์ประเภทแชมพูและครีมนวดผม ได้ไม่เกิน 0.5%)

7) Salicylic Acid ทำหน้าที่ลอกคราบออก แต่สามารถฆ่าเชื้อแบคทีเรียได้ด้วย จัดเป็นสารที่ให้ผลในการรักษาที่ดีและเป็นที่ยอมรับในเครื่องสำอางสำหรับรักษาสิว แต่มีข้อกำหนดว่าห้ามใส่เกิน 2% สำหรับผลิตภัณฑ์ที่ใช้กับผิวหนัง ข้อเสียคือ อาจทำให้ผิวแห้ง ระคายเคือง

8) Lactic Acid และ Glycolic Acid กรดทั้ง 2 ชนิดจัดเป็น AHA (Alpha Hydroxyl acids) ทำหน้าที่ลอกคราบออกและฆ่าเชื้อแบคทีเรีย เช่นเดียวกับ Salicylic acid ถึงแม้ว่าจะไม่ผลดีเท่า แต่จะมีการระคายเคืองที่น้อยกว่า จัดเป็นสารที่ยอมรับในเครื่องสำอางสำหรับรักษาสิวเช่นกัน แต่มีข้อกำหนดว่าห้ามใส่เกิน 10% สำหรับผลิตภัณฑ์ที่ใช้กับผิวหนัง

9) Triclosan ทำหน้าที่ฆ่าเชื้อแบคทีเรีย เป็นที่ยอมรับในเครื่องสำอาง เพราะเตรียมได้ง่าย ไม่มีสี

10) Clindamycin Phosphate, Metronidazole และ Erythromycin เป็นยาปฏิชีวนะที่ทำหน้าที่ฆ่าเชื้อแบคทีเรียที่ได้ผลดี และนิยมใช้ในผลิตภัณฑ์รักษาสิว

11) Azelaic acid เป็นกรดที่เกิดจากยีสต์ที่มีชื่อว่า Pityrosporum Ovale ซึ่งเมื่อทาบนผิวหนัง ก็จะออกฤทธิ์ต่อเชื้อ P. Acne โดยจะไปยับยั้งการเจริญเติบโต ทำให้ลดอาการอักเสบของผิว ความเข้มข้นที่นิยมใช้ คือ 10% และ 20% ชื่อทางการค้าที่พบเห็นได้แก่ Skinoren, Azelec (Azelaic จัดอยู่ในสารที่ใช้ได้ในทางยาเท่านั้น ห้ามใช้เป็นส่วนผสมในเครื่องสำอางโดยเด็ดขาด)

1.2.5 การรักษาสิว

การรักษาสิวมียุทธวิธีซึ่งส่วนมากมักใช้หลายวิธีร่วมกัน ซึ่งในการรักษาสิวล้วนส่วนมากใช้เวลาหลายสัปดาห์ หรือหลายเดือน โดยถ้าเป็นไม่มากนักจะใช้แค่ยาทา หรือ เครื่องสำอางทาเฉพาะบริเวณที่เป็นสิว แต่ถ้าเป็นมากอาจต้องใช้ยารับประทานควบคู่กัน (ศูนย์การแพทย์สิริกิติ์ คณะแพทยศาสตร์ โรงพยาบาลรามาธิบดี โรคผิวหนัง, 2544; บทความการรักษาสิว, 2553)

1) ยารับประทาน

(1) ใช้ในการรักษาสิวนชนิดปานกลางถึงรุนแรงมาก

(2) ส่วนมากต้องใช้เวลานาน ยาปฏิชีวนะ เช่น Tetracycline, Minocycline, Erythromycin, Co-trimoxazole ผลข้างเคียง คือ เกิดอาการคลื่นไส้ อาเจียน, ผื่นคัน, การแพ้ยา Isotretinoin ในการใช้ Isotretinoin รักษาสิวล้วนส่วนมากใช้ในกรณีที่เป็นสิวลรุนแรง ผลข้างเคียง คือ ริมฝีปากแห้ง ผิวแห้ง ตาแห้ง ห้ามใช้ขณะมีครรภ์ อาจทำให้เกิดความผิดปกติต่อตับและไขมันในเลือด

2) ยาทาเฉพาะที่ นอกจากการรักษาโดยการใช้ยาแล้ว ก็ควรรักษาความสะอาดของใบหน้าและเส้นผมด้วย

(1) ใบหน้า ใช้สบู่อ่อน หรือ สบู่เด็ก ที่เป็นชนิดก้อน (Bar Soap) ใช้ล้างหน้า วันละ 2-3 ครั้ง ถ้าหน้ายังมันอยู่ให้ใช้ กระดาษซับมัน ห้ามถูหน้า

(2) เส้นผม สระผมตามปกติ ไม่ควรให้ผมมัน เวลานอน ถ้าผมยาวมากๆ ควรใช้ที่คาดผม คาดผมขึ้นไปไม่ให้ผมที่มันมาอยู่ที่หน้าผาก

เมื่อรักษาใบหน้าและเส้นผมกันแล้ว ก็ควรหลีกเลี่ยงปัจจัยอื่นๆ ที่อาจตามมากกระตุ้นได้ เช่น การนวดหน้า ขัดหน้า เครื่องสำอาง หรือ ยาบางชนิด

2. แนวคิดเกี่ยวกับพฤติกรรม การตัดสินใจ

2.1 ทักษะ (Attitude)

ทัศนคติเป็นความเชื่อ ความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อสิ่งต่างๆ เช่น บุคคล สิ่งของ การกระทำ สถานการณ์ และอื่นๆ รวมทั้งท่าทีที่แสดงออกที่บ่งถึงสภาพจิตใจที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง

ทัศนคติเป็นนามธรรมและเป็นส่วนที่ทำให้เกิดการแสดงออกด้านการปฏิบัติ แต่ทัศนคติไม่ใช่แรงจูงใจ (Motive) และแรงขับ (Drive) หากแต่เป็นสภาพแห่งความพร้อมที่จะโต้ตอบ (State of Readiness) และแสดงให้เห็นถึงแนวทางของการสนองตอบของบุคคลต่อสิ่งเร้า (ประภาเพ็ญ สุวรรณ, 2532)

ความหมายของทัศนคตินั้น ยังไม่เป็นที่ยอมรับตรงกันในกลุ่มผู้ที่ทำการศึกษาเรื่องทัศนคติ ดังนั้นแต่ละกลุ่มก็ให้ความหมายไปคนละอย่างตามความเชื่อของตนเอง จากการรวบรวมของผู้ศึกษามีผู้ให้ความหมายของทัศนคติแตกต่างกันออกไป ดังนี้

อุทัย หิรัญโต (2526) กล่าวว่า ทัศนคติ คือ ภาวะของจิตใจและอารมณ์ซึ่งพร้อมที่จะมีปฏิกิริยาต่อสถานการณ์ ต่อบุคคล หรือต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง โดยคล้อยตามแบบความเคยชินที่ตนได้รับมาแต่ก่อน ทัศนคติไม่ได้เกิดขึ้นตามธรรมชาติ แต่เกิดขึ้นในจิตใจของคนที่ถูกสั่งสอนให้ชอบหรือเกิดยอมรับหรือไม่ยอมรับในสิ่งใดสิ่งหนึ่งเป็นเวลานานพอสมควรหรือบุคคลนั้น ได้รับประสบการณ์ด้วยตนเอง

กมลรัตน์ หล้าสุวรรณ (2527) กล่าวว่า

1. เป็นสิ่งที่เกิดจากการเรียนรู้ หรือการได้รับประสบการณ์ มิใช่เป็นสิ่งที่ได้รับมาแต่กำเนิด
2. เป็นสิ่งชี้แนวทางในการแสดงพฤติกรรม กล่าวคือ ถ้ามีทัศนคติที่ดีก็จะมีแนวโน้มที่จะเข้าหาหรือแสดงพฤติกรรมนั้น ตรงกันข้ามถ้ามีทัศนคติที่ไม่ดีก็จะมีแนวโน้มไม่เข้าหา โดยจะมีการถอยหนี หรือต่อต้านการแสดงพฤติกรรมนั้นๆ
3. ทัศนคติ สามารถถ่ายทอดจากบุคคลหนึ่งไปสู่อีกคนหนึ่งได้
4. เป็นสิ่งที่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ เนื่องจากทัศนคติ เป็นสิ่งที่ได้มาจากการเรียนรู้หรือประสบการณ์ของแต่ละบุคคล ถ้าการเรียนรู้ ประสบการณ์นั้นเปลี่ยนไป ทัศนคติก็อาจเปลี่ยนแปลงได้

จากความหมายต่างๆ ที่กล่าวมาแล้วทั้งหมด พอจะสรุปได้ว่า ทัศนคติ (มานีสงค์ ปฐมวิริยะวงศ์, 2542) หมายถึง แนวความคิดของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง โดยแนวความคิดนั้นเป็นผลจากการเรียนรู้ หรือประสบการณ์เดิมนำมาเปรียบเทียบกับสิ่งที่ได้พบเจอ แล้ว

กำหนดผลของการประเมินออกมา ซึ่งอาจมีการเปลี่ยนแปลงได้ตามประสบการณ์ที่ได้รับเข้ามาเพิ่มขึ้น หรือสภาพแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลงไป และบุคคลนั้นจะมีทัศนคติที่แสดงออกมาในลักษณะพฤติกรรม 3 ลักษณะ คือ

1. ทัศนคติที่แสดงออกมาในลักษณะเห็นด้วย เห็นชอบ ฟังพอใจ บุคคลใดมีทัศนคติลักษณะแบบนี้ บุคคลนั้นจะมีพฤติกรรมที่อยากได้ อยากอยู่ใกล้ของสิ่งนั้น ลักษณะดังกล่าวเราเรียกว่า ทัศนคติในเชิงนิมาน หรือทัศนคติที่ดี (Positive Attitude)

2. ทัศนคติที่แสดงออกในลักษณะที่ไม่เห็นด้วย ไม่ชอบ ไม่ฟังพอใจ บุคคลที่มีทัศนคติลักษณะแบบนี้ จะทำให้บุคคลนั้นเกิดความชิงชัง เบื่อหน่าย อยากหนีไปไกลจากสิ่งนั้น หรือทำลายสิ่งนั้น ลักษณะดังกล่าว เราเรียกว่า ทัศนคติเชิงนิเสธ (Negative Attitude)

3. ทัศนคติที่ไม่แสดงอาการออกใดๆ อาการเฉยๆ คือ ไม่ชอบและไม่ชิงชัง ไม่แฉใจ เป็นต้น

สิ่งที่มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงทัศนคติ คือ อายุ ระดับการศึกษา ประสบการณ์ในชีวิต ฐานะทางเศรษฐกิจ และอาชีพ ทัศนคติขึ้นอยู่กับความคิดว่าเป็นพวกเดียวกัน หรือขึ้นอยู่กับจำนวนคนส่วนมากว่ามีทัศนคติเช่นไร ส่วนที่เหลือก็จะมีทัศนคติที่คล้อยตามและเป็นที่ยึดมั่นว่าการปฏิบัติหรือพฤติกรรมที่แสดงออกที่สังเกตได้จากทัศนคติ ต่างก็มีความสัมพันธ์และมีผลซึ่งกันและกัน ทัศนคติมีผลต่อการแสดงออกของพฤติกรรมของบุคคล ขณะเดียวกันการแสดงออกของบุคคลก็มีผลต่อทัศนคติด้วย ประภาเพ็ญ สุวรรณ (2532) อ้างความเชื่อของโรเคิต (Rokeach) ว่า ทัศนคติของบุคคลเป็นสิ่งที่ทำให้เกิดการปฏิบัติของบุคคลหรือกล่าวอีกนัยหนึ่งว่าเป็นส่วนประกอบทางด้านการปฏิบัติหรือทางพฤติกรรม (Behavioral Competent) นั่นเอง

การวัดทัศนคติ เครื่องมือที่ใช้วัดทัศนคติ เรียกว่า มาตรวัดทัศนคติ (Attitude Scale) (บุญธรรม กิจปรีดาบริสุทธิ์, 2526) ซึ่งเป็นแบบประเมินค่า (Rating Scale) ประเภทหนึ่ง มาตรวัดทัศนคติประกอบด้วย 2 ส่วน คือ ส่วนที่เป็นข้อความเรียกว่าความทัศนคติ (Attitude Statement) กับส่วนที่เป็นคำตอบ ซึ่งมีลักษณะเป็นการเปรียบเทียบมาตรวัดทัศนคติที่นิยมใช้และรู้จักกันอย่างแพร่หลาย 4 ชนิด ได้แก่

1. มาตรวัดแบบเชิร์สโตน (Thurston's Type Scale)
2. มาตรวัดแบบลิเคิต (Likert Scale)
3. มาตรวัดแบบกัตต์แมน (Guttman Scale)
4. มาตรวัดแบบออสกู๊ด (Osgood Scale)

มาตรวัดทัศนคติแต่ละแบบมีทั้งข้อดีและข้อจำกัด ต่างเหมาะสมสำหรับการวัดทัศนคติในลักษณะที่ต่างกัน ดังนั้นการวัดทัศนคติแต่ละครั้งย่อมขึ้นอยู่กับสถานการณ์และความจำกัดของงานวิจัย

2.2 กระบวนการพัฒนาความรู้

ทฤษฎีว่าด้วยการอธิบายถึงพื้นฐานทั้งหมด (Basic Explanation Theories) (วรวิทย์พัฒนาอิทธิกุล, 2550) ว่าด้วยการอธิบายถึงพื้นฐาน เป็นการพิจารณาผู้บริโภคว่าเป็นทั้งผู้ลดความเสี่ยง (Risk Reducer) หรือ ผู้แก้ไขปัญหา (Problem Solver) ซึ่งทฤษฎีที่ว่าด้วยการอธิบายถึงพื้นฐานเหล่านี้จำเป็นต้องใช้ความรู้บ้างสำหรับแก้ไขปัญหาของผู้บริโภค โดยมีรายละเอียดดังนี้

2.2.1 แนวคิดของการลดความเสี่ยง แนวคิดของการลดความเสี่ยงจะตั้งอยู่บนสมมติฐานว่าผู้บริโภคเข้าไปสู่การตัดสินใจในตลาดในฐานะเป็นเครื่องมือของการลดความเสี่ยง (a means of reducing risk) ทฤษฎีที่ว่าความเสี่ยงจะมีการกระทำที่ให้ได้มาซึ่งข้อมูลที่เพียงพอเพื่อการลดระดับที่จะยอมรับได้ก่อนจึงจะทำการตัดสินใจ

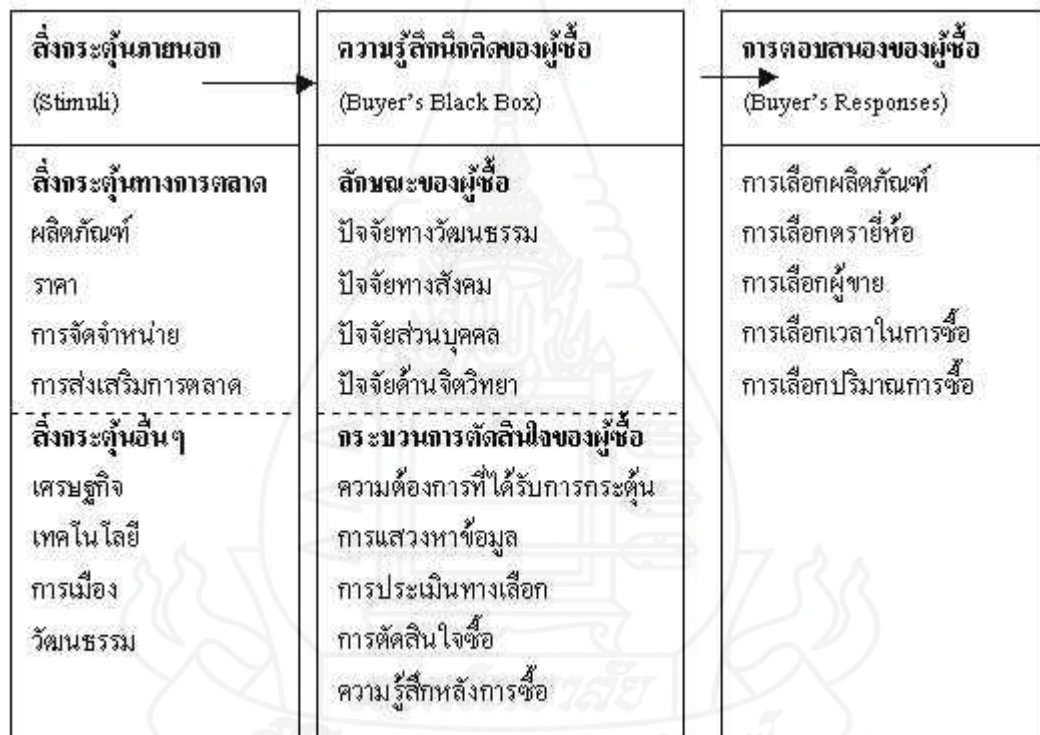
ผลิตภัณฑ์ที่มีราคาแพง ผลิตภัณฑ์ออกใหม่ ผลิตภัณฑ์คงทน ร้านค้าที่เปิดใหม่ และอื่นๆ ต่างก็เป็นสิ่งที่ทำให้ผู้บริโภคต้องแสวงหาข้อมูลเพื่อใช้ในการตัดสินใจ ดังนั้นการลดความเสี่ยงจึงเป็นวิธีการที่ปกติของผู้บริโภคจะต้องดำเนินการให้ได้สำหรับการซื้อใดๆ เนื่องจากผู้บริโภคจะต้องเผชิญกับสถานการณ์ที่ยุ่ยาก ที่ต้องมีการจัดการด้วยการกระทำที่สมเหตุสมผลด้วยการลดความเสี่ยง จึงจำเป็นต้องมีข้อมูลที่ใช้สำหรับการกระทำตัดสินใจอย่างน้อยจำนวนหนึ่ง

2.2.2 แนวคิดของการเป็นผู้แก้ปัญหา ผู้บริโภคจะเป็นผู้ที่อยู่ในฐานะของการเป็นผู้แก้ปัญหา ซึ่งความคิดเห็นเช่นนี้สำคัญเพราะความปรารถนาอยากได้ทุกอย่างของผู้บริโภคจะเป็นการสร้างสถานการณ์ของปัญหาให้กับบุคคล ผู้บริโภคจะมีการกระทำเพื่อแก้ไขปัญหา โดยการตัดสินใจกระทำในสิ่งที่สอดคล้องกับความปรารถนาของตนเอง เมื่อมีการแก้ปัญหาได้โดยสมบูรณ์ก็จะเกิดการซื้อ ขยายขึ้น

ข้อแตกต่างระหว่างทฤษฎีทั้งสอง คือคำจำกัดความของเหตุผลในการตัดสินใจ และจำนวนข้อมูลที่จำเป็นต้องใช้ในการตัดสินใจ แต่ละแนวความคิดต่างก็ต้องมีกระบวนการตัดสินใจที่มีเหตุผลรองรับ และการยอมให้มีอารมณ์ (Emotion) เข้ามามีเกี่ยวข้องในกระบวนการตัดสินใจได้ แนวความคิดของการเป็นผู้แก้ไขปัญหาจะมีการกำหนดการวิเคราะห์ที่แน่นอนมากกว่า และมีความจำเป็นในการได้รับข้อมูลข่าวสารที่มากกว่าเพื่อรองรับการตัดสินใจ ในขณะที่แนวคิดของการลดความเสี่ยงสามารถใช้เหตุผลด้วยอารมณ์ได้มากกว่าและมีข้อเท็จจริงที่น้อยกว่าได้ แต่อย่างไรก็ตามแต่ทฤษฎีก็สามารถนำไปใช้เป็นพื้นฐานได้เพียงพอต่อการตัดสินใจของผู้บริโภค

2.3 พฤติกรรมการบริโภคและการตัดสินใจ

การตัดสินใจซื้อของผู้บริโภคมีความสำคัญต่อความพอใจของผู้บริโภคมาก เพราะการตัดสินใจแต่ละครั้งที่เกิดขึ้นจะหมายถึงการยอมรับในร้านค้าใดร้านค้านั้น หรือยี่ห้อสินค้าใดสินค้านั้น ฉะนั้นการตัดสินใจซื้อของผู้บริโภคที่มีประสิทธิภาพจึงเป็นหัวใจสำคัญของพฤติกรรมผู้บริโภค ด้วยเหตุนี้การตัดสินใจของผู้บริโภคจึงปรากฏอยู่ตรงกลางแบบจำลอง ปัจจัยฐานของบุคคลทั้งหมด ได้แก่ ความต้องการ แรงจูงใจ บุคลิกภาพ และการรู้ ซึ่งทั้งหมดจะนำมาใช้พิจารณา ร่วมกันเพื่อให้การเลือกซื้อเกิดขึ้นในตลาด และอิทธิพลของสิ่งแวดล้อมภายนอกผู้บริโภคก็จะนำมาใช้พิจารณาและใช้ประโยชน์ร่วมกันดังภาพที่ 2.10

ภาพที่ 2.10 รูปแบบ Black Box Model

3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ด้านการศึกษางานวิจัยอื่นๆ เกี่ยวกับการรักษาสิว การเกิดสิ่ว หรือ ผลกระทบของสิ่วต่อความมั่นใจมีดังต่อไปนี้ Dr. Julie C Harper ผู้อำนวยการสมาคมผู้เชี่ยวชาญด้านผิวหนังที่มหาวิทยาลัย University of Alabama in Birmingham และผู้ร่วมงานที่มหาวิทยาลัย พบว่า มีสิ่งที่เห็นได้ชัดเจนว่าวัยผู้ใหญ่จะ เกิดสิ่วได้เช่นกัน นอกเหนือจากช่วงวัยรุ่น โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้หญิงนั้นมีโอกาสเกิดสิ่วได้ง่ายกว่าผู้ชายในช่วงอายุ 20 ปีขึ้นไป โดยสำรวจจากกลุ่มตัวอย่างชาย และหญิง อายุ 20 ปีขึ้นไป จำนวน 1,013 คน ได้รับแบบสอบถามความยาวหนึ่งหน้ากระดาษที่จัดทำขึ้นเพื่อประเมินความถี่ น้อยของการเกิดสิ่วในผู้ใหญ่แต่ละช่วงอายุ ในแบบสอบถามนั้นประเมินว่าผู้ตอบแบบสอบถามนั้นเคยเป็นสิ่วต่างๆ บ้างหรือไม่ ทั้งในช่วงที่เป็นวัยรุ่น หรือช่วงอื่นๆ ของอายุที่ผ่านมาในชีวิต (ในช่วงอายุ 20, 30, 40 และ 50 ปีขึ้นไป) ในการ สํารวจนี้ยังถามผู้เข้าร่วมการวิจัยเพื่อพิจารณาว่าตั้งแต่ผ่านช่วงวัยรุ่น เป็นต้นมา สิ่วที่พวกเขาเคยเป็นนั้นลดน้อยลง เพิ่มมากขึ้น หรือเหมือนๆ เดิม เมื่อได้รับคำถามเหล่านี้ว่าพวกเขาเคยเป็นสิ่วบ้างหรือไม่ ส่วนใหญ่แล้ว (73.3%) ผู้เข้าร่วมงานวิจัยตอบว่าพวกเขาเคยมีประสบการณ์เกี่ยวกับสิ่วมาก่อนแล้วใน อดีตและส่วนใหญ่ในกลุ่มตัวอย่างพบว่าเคยเป็นสิ่วในช่วงวัยรุ่น ด้วยจำนวน 68.5% ในผู้ชาย และ 66.8% ในผู้หญิง และพบว่าในกลุ่มนี้ เมื่อเลยช่วงวัยรุ่นไปแล้วแจ้งว่ามีประสบการณ์เกิดสิ่วในระหว่างอายุ 20 ปีขึ้นไป อัตราการเกิดสิ่วจะเห็นได้ชัดเจนในผู้หญิงมากกว่าผู้ชายด้วยจำนวน 50.9% ในผู้หญิง และ 42.5% ในผู้ชาย และยังมีรายงานที่แสดง ให้เห็นว่าเป็นสิ่วระหว่างช่วงอายุ 40 ปีขึ้นไปนั้น อัตราส่วนอยู่ที่ 26.3% ในผู้หญิง และ 12% ในผู้ชาย ในขณะที่กลุ่มที่มีอายุ 50 ปีขึ้นไปอัตราส่วนของการเกิดสิ่วอยู่ที่ 15.3% ในผู้หญิง และ 7.3% ในผู้ชาย ส่วนของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นหญิงที่อยู่ในวัยก่อนหมดประจำเดือนนั้น 62.2% แจ้งว่าพวกเขามักเป็นสิ่วมากในช่วงเวลาที่มีประจำเดือน (บทความการรักษาสิ่ว, 2553)

กนกวลัย กุลทันทน์, สุขุม เจียมตน, และเรณู กิตติสารพงษ์ (2548) คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล ศึกษาเรื่อง การศึกษาคุณภาพชีวิตของผู้ป่วยโรคสิ่ว โดยสอบถามจากผู้ป่วยโรคสิ่ว จำนวน 110 ราย ที่มารับการตรวจที่แผนกตรวจโรคนอก ภาควิชาจิตวิทยา โรงพยาบาลศิริราช ตอบแบบสอบถาม DLQI ฉบับภาษาไทยด้วยตัวเอง และแพทย์ตรวจประเมินความรุนแรงของสิ่ว และแปลเป็นจากสิ่วผลการศึกษา: ผู้ป่วย 110 ราย เป็นผู้ป่วยหญิง 80 ราย (72%) อายุตั้งแต่ 16-52 ปี อายุเฉลี่ย (SD) คือ 26.0 (6.6) ปี คะแนนรวมเฉลี่ยของ DLQI คือ 8.95 (คะแนนตั้งแต่ 0-24) ปัญหาเรื่องอับอายเป็นข้อที่ผู้ป่วยให้คะแนน DLQI สูงสุด (กระทบคุณภาพชีวิตมากที่สุด) ข้ออื่นๆ ที่มีคะแนน DLQI สูงเช่นกัน ได้แก่ ปัญหาการเข้าสังคม อาการคัน เจ็บ

ผิวหนัง และปัญหาจากการรักษาตามลำดับ ผู้หญิงมีปัญหาของการคบเพื่อน มีคะแนนสูงกว่าผู้ชาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < 0.05$) อาจช่วยบ่งบอกว่าเพศหญิงมีความกังวลเกี่ยวกับรูปลักษณ์ มากกว่าเพศชาย ผู้ชายส่วนใหญ่ที่มีสิ่วที่รุนแรงน้อย (63%) ให้คะแนน DLQI ต่ำ อย่างไรก็ตาม ผู้ป่วยบางราย แม้สิ่วรุนแรงน้อยแต่ก็ให้คะแนน DLQI สูง ช่วยบ่งบอกว่าในบางคนแม้เป็นสิ่วน้อย แต่ก็อาจกระทบต่อคุณภาพชีวิตมากได้ คะแนน DLQI ในผู้ป่วยส่วนใหญ่ที่มีแผลเป็นน้อย จะต่ำกว่าผู้ที่มีแผลเป็นมาก

กานต์ธีรา ทิพชัย, และ ชิวรัตน์ ชัยสำโรง (2550) ภาควิชาเภสัชกรรม มหาวิทยาลัยมหิดล วิจัยเรื่อง การสำรวจเจตคติของวัยรุ่นหญิงในการใช้ยาคุมกำเนิดชนิดรับประทานเพื่อรักษาสิ่ว โดยการส่งแบบสอบถาม 500 ฉบับ สอบถามนักเรียนหญิง ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนสันติราษฎร์วิทยาลัย ได้รับการตอบกลับ 337 ฉบับ (ร้อยละ 67.4) ผลการศึกษาพบว่า ร้อยละ 92.1 ระบุว่า เป็นสิ่วในช่วง 1 ปีที่ผ่านมา และส่วนใหญ่ระบุว่าสิ่วมีผลกระทบต่อตัวเองในระดับปานกลาง (ร้อยละ 52.5) ซึ่งผลกระทบที่ทำให้เกิดความไม่พอใจมากที่สุดคือ ings รอยแผลเอาไว้ ทำให้ไม่พอใจในรูปลักษณ์ (ร้อยละ 47.2) ผู้ที่เคยรักษาสิ่วแบบใช้ยา รับประทาน คิดเป็นร้อยละ 43.6 โดยส่วนใหญ่ทราบว่า เป็นกลุ่มยาปฏิชีวนะ (ร้อยละ 82.4) และมีเพียงร้อยละ 2.9 เท่านั้นที่มีโอกาสใช้ยาคุมกำเนิด ผู้ตอบแบบสอบถาม ร้อยละ 91.7 รู้จักยาคุมกำเนิด แต่มีเพียงร้อยละ 55.2 ที่ทราบว่า ยาคุมกำเนิดมีฮอร์โมนเพศเป็นส่วนประกอบ และร้อยละ 34.1 ที่ทราบว่า ยาคุมกำเนิดสามารถ ใช้รักษาสิ่วในผู้หญิงที่มีฮอร์โมนเพศชายสูงได้ โดยได้รับข้อมูลมาจาก เพื่อน โฆษณา แผ่นพับความรู้ อาจารย์สอน แพทย์หรือเภสัชกรแนะนำ ผู้ตอบแบบสอบถาม ร้อยละ 88.6 คิดว่า ยาคุมกำเนิดอาจก่อให้เกิดอาการข้างเคียงได้

บทที่ 3

วิธีดำเนินการศึกษา

ในการศึกษาค้นคว้าอิสระครั้งนี้ เป็นการศึกษาโดยใช้รูปแบบการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) เก็บข้อมูลจากตัวอย่างในช่วงเวลาเดียว (Cross-Sectional Study) โดยใช้แบบสอบถามพร้อมสัมภาษณ์ (Questionnaire and Interview) การศึกษาครั้งนี้ ผู้ศึกษาได้กำหนดวิธีการดำเนินงานและขั้นตอนดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การวิเคราะห์ข้อมูล

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากรที่ใช้ในการศึกษานี้ คือ กลุ่มนักเรียนระดับปริญญาตรี ทั้งเอกชน และรัฐบาลในเขตกรุงเทพมหานคร ช่วงอายุ 17 – 25 ปี

1.2 กลุ่มตัวอย่าง คือ ตัวแทนของกลุ่มนักเรียนระดับปริญญาตรี ในเขตกรุงเทพมหานคร การเลือกตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษานี้ ได้ใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบง่าย โดยสุ่มจากนักศึกษาที่อยู่ในมหาวิทยาลัยเอกชนและรัฐบาลในเขตกรุงเทพมหานคร โดยเป็นมหาวิทยาลัยรัฐบาลจำนวน 5 แห่ง และมหาวิทยาลัยเอกชน จำนวน 5 แห่ง

1.3 ขนาดตัวอย่าง กำหนดขนาดตัวอย่าง โดยใช้ความเชื่อมั่น 95% ได้ประชากรตัวอย่าง 400 คน สุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน โดยเป็นมหาวิทยาลัยรัฐบาลจำนวน 5 แห่ง ได้แก่ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต และมหาวิทยาลัยเอกชน จำนวน 5 แห่ง ได้แก่ มหาวิทยาลัยหอการค้า มหาวิทยาลัยสยาม มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ มหาวิทยาลัยรังสิต มหาวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์

2. เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษานี้เป็นแบบสอบถามชนิดสัมภาษณ์ประกอบด้วย 2 ส่วน คือ ส่วนที่ 1 สอบถามลักษณะส่วนบุคคล มีจำนวน 6 ข้อ ได้แก่ เพศ อายุ รายได้ของตนเอง รายได้ครอบครัว คณะที่ศึกษา และความถี่ในการเป็นสิ่ว โดยใช้การกรองข้อมูลของผู้ถูกสอบถาม ซึ่งเป็นคำถามลักษณะปลายปิด โดยมีคำถามปลายเปิดในข้อที่เป็นนักศึกษาคณะอะไร ส่วนที่ 2 สอบถามเกี่ยวกับ พฤติกรรมการรักษาสิว การรักษาสิว และอิทธิพลจากสื่อต่างๆ และบุคคลรอบข้างต่อการรักษาสิว ซึ่งมีจำนวน 26 ข้อ โดยข้อ 1 - 14 ถาม เรื่องความรู้ ความเข้าใจเบื้องต้นของการเกิดสิ่ว และรักษาสิว ส่วนข้อ 15-26 จะถามเกี่ยวกับอิทธิพลจากสื่อต่างๆ และบุคคลรอบข้างต่อการรักษาสิว โดยคำตอบแต่ละข้อเป็นแบบมาตราส่วนประเมินค่า 5 ระดับ คือ เห็นด้วยอย่างยิ่ง (5) เห็นด้วย (4) ไม่แน่ใจ (3) ไม่เห็นด้วย (2) และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง (1) ความพึงพอใจในการรักษาสิวรูปแบบต่างๆ จำนวนเงินที่ทำการรักษาสิวแต่ละครั้ง และความจำเป็นที่จะต้องรักษาสิวและการเลือกซื้อผลิตภัณฑ์ทำความสะอาดผิวหนังรักษาสิว เรื่องของขนาด สบู่ราคา และสถานที่ซื้อ

2.1 ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา มี 2 ประเภท ได้แก่

ตัวแปรอิสระ (Independent Variable) ได้แก่ เพศ อายุ รายได้ของตนเอง รายได้ของครอบครัว คณะที่ทำการศึกษา ความถี่ในการรักษาสิว สื่อที่ได้รับ และบุคคลรอบข้างต่อการตัดสินใจรักษาสิวรูปแบบต่างๆ

ตัวแปรตาม (Dependent Variable) ได้แก่ พฤติกรรมการรักษาสิว และพฤติกรรมการเลือกซื้อสบู่รักษาสิว

2.2 เกณฑ์การให้คะแนนตัวแปร

ผู้ศึกษาได้ออกแบบสอบถามในส่วนนี้ทั้งหมด 26 ข้อ (ดูได้จากภาคผนวก ข. แบบสัมภาษณ์ เรื่อง การสำรวจแนวทางการรักษาสิวของวัยรุ่นไทยในมหาวิทยาลัย ส่วนที่ 2) ซึ่งข้อ 1- 10 จะเป็นการสอบถามเกี่ยวกับความรู้เรื่องสิ่วของกลุ่มตัวอย่าง และ ข้อ 11 – 14 จะเป็นความรู้ที่ได้รับจากอินเทอร์เน็ต การโฆษณาของคลินิกผิวหนัง ความงาม การโฆษณาของเครื่องสำอาง ยารักษาสิว และการบอกเล่า บอกต่อแบบปากต่อปาก มีผลต่อการตัดสินใจรักษาสิว ซึ่งมีคำตอบให้เลือกเป็นแบบมาตราส่วนประเมินค่า 5 ระดับ คือ เห็นด้วยอย่างยิ่ง (5) เห็นด้วย (4) ไม่แน่ใจ (3) ไม่เห็นด้วย (2) และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง (1) ในข้อที่ 17, 18, 21 ซึ่งสามารถตอบได้มากกว่า 1 ข้อ แต่ไม่เกิน 3 ข้อ โดยเรียงลำดับความสำคัญจากมากที่สุดไปน้อยที่สุด จำนวน 3 ลำดับ โดยลำดับที่ 1 สำคัญกว่าลำดับที่ 2 และลำดับที่ 2 สำคัญกว่าลำดับที่ 3

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้ศึกษาได้ดำเนินการเก็บ และรวบรวมข้อมูล ดังต่อไปนี้

3.1 ผู้ศึกษาได้อบรมผู้ช่วยจำนวน 3 คน เพื่อช่วยเก็บรวบรวมข้อมูล โดยชี้แจงกระบวนการและขั้นตอนในการเลือกตัวอย่างให้แก่ผู้ช่วย รวมทั้งอธิบายรายละเอียดของข้อคำถามแต่ละข้อในแบบสอบถาม และอธิบายเทคนิคการสัมภาษณ์ที่ถูกต้อง

3.2 ผู้ศึกษาและผู้ช่วยดำเนินการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างที่สุ่มได้จากมหาวิทยาลัยเอกชน และรัฐบาลในเขตกรุงเทพมหานคร

3.3 ผู้ศึกษาและผู้ช่วยได้ตรวจสอบคำตอบที่ได้จากการสัมภาษณ์ในแต่ละวันให้สมบูรณ์และถูกต้องก่อนจะปิดการสัมภาษณ์และได้ข้อมูลจากตัวอย่าง จำนวน 400 คน

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

เมื่อได้แบบสอบถามจากการเก็บรวบรวมข้อมูลในแต่ละขั้นตอนแล้วผู้ศึกษานำมาวิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาคุณภาพรายข้อ กำหนดค่าสถิติพื้นฐาน ได้แก่ ความถี่ ค่าเฉลี่ย ร้อยละ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน คะแนนต่ำสุด สูงสุด เพื่อแสดงข้อมูลสถิติเชิงพรรณนา (Qualitative) โดยหาความสัมพันธ์ของความถี่ ร้อยละในการแสดงผล

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถาม โดยการสัมภาษณ์ที่ได้ตรวจสอบข้อมูลให้ถูกต้อง และวิเคราะห์การกระจายข้อมูลและแสดงผลเป็นจำนวนและร้อยละ โดยแยกตามมิติในการศึกษาตามกรอบแนวคิด ข้อมูลบางข้อได้นำมาจัดเป็นกลุ่มข้อมูลเพิ่มเติม เพื่อให้เหมาะสมกับการวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ โดยแบ่งออกเป็น 2 ส่วน คือ

ส่วนที่ 1 ลักษณะส่วนบุคคลของผู้บริโภค

ส่วนที่ 2 พฤติกรรมการรักษาสิวและการเลือกซื้อสบู่รักษาสิว

ส่วนที่ 1 ลักษณะส่วนบุคคลของผู้บริโภค

ตารางที่ 4.1 จำนวนและร้อยละของผู้บริโภค จำแนกตามเพศ

เพศ	จำนวน	ร้อยละ
ชาย	105	26.44
หญิง	292	73.56
รวม	397	100

จากตารางที่ 4.1 พบว่า ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง จำนวน 292 คน คิดเป็นร้อยละ 73.56 รองลงมา คือ เพศชาย จำนวน 105 คน คิดเป็นร้อยละ 26.44

ตารางที่ 4.2 จำนวนและร้อยละของผู้บริโภค จำแนกตามอายุ

อายุ	จำนวน	ร้อยละ
18 ปี	43	10.86
19 ปี	101	25.25
20 ปี	64	16.16
21 ปี	74	18.69
22 ปี	65	16.41
23 ปี	20	5.05
24 ปี	30	7.58
รวม	397	100

จากตารางที่ 4.2 พบว่า ส่วนใหญ่มีอายุ 19 ปี จำนวน 101 คน คิดเป็นร้อยละ 25.25 อายุ 21 ปี จำนวน 74 คน คิดเป็นร้อยละ 18.69 รองลงมาอายุ 22 ปี จำนวน 65 คน คิดเป็นร้อยละ 16.41 อายุ 20 ปี จำนวน 64 คน คิดเป็นร้อยละ 16.16 อายุ 18 ปี จำนวน 43 คน คิดเป็นร้อยละ 10.86 อายุ 24 ปี จำนวน 30 คน คิดเป็นร้อยละ 7.58 และอายุ 23 ปี จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 5.05

ตารางที่ 4.3 จำนวนและร้อยละของรายได้ส่วนบุคคลต่อเดือน

รายได้ส่วนบุคคลต่อเดือน	จำนวน	ร้อยละ
น้อยกว่า 3,000	23	5.81
3,001 - 4,000	53	13.38
4,001 - 5,000	79	19.70
5,001 - 7,000	82	20.71
7,001 - 10,000	103	26.01
มากกว่า 10,000	57	14.39
รวม	397	100

จากตารางที่ 4.3 เมื่อพิจารณารายได้ส่วนบุคคลต่อเดือน พบว่า ส่วนใหญ่มีรายได้ตั้งแต่ 7,001 – 10,000 บาท อยู่ในระดับมากที่สุด จำนวน 103 คน คิดเป็นร้อยละ 26.01 รองลงมารายได้ตั้งแต่ 5,001 – 7,000 บาท จำนวน 82 คน คิดเป็นร้อยละ 20.71 รายได้ตั้งแต่ 4,001 – 5,000 บาท จำนวน 79 คน คิดเป็นร้อยละ 19.70 รายได้มากกว่า 10,000 บาท จำนวน 57 คน คิดเป็นร้อยละ 14.39 รายได้ตั้งแต่ 3,001 – 4,000 บาท จำนวน 53 คน คิดเป็นร้อยละ 13.38 และรายได้น้อยกว่า 3,000 บาท จำนวน 23 คน คิดเป็นร้อยละ 5.81

ตารางที่ 4.4 จำนวนและร้อยละของรายได้ครอบครัวต่อเดือน

รายได้ครอบครัวต่อเดือน	จำนวน	ร้อยละ
น้อยกว่า 20,000	17	4.28
20,001-50,000	83	20.91
50,001-80,000	59	14.86
80,001-120,000	73	18.14
120,001-200,000	77	19.40
มากกว่า 200,000	89	22.42
รวม	397	100

จากตารางที่ 4.4 เมื่อพิจารณารายได้ครอบครัวต่อเดือน พบว่า ส่วนใหญ่มีรายได้มากกว่า 200,000 บาท / เดือน อยู่ในระดับมากที่สุด จำนวน 89 คน คิดเป็นร้อยละ 22.42 รองลงมา มีรายได้ตั้งแต่ 20,001 – 50,000 บาท จำนวน 83 คน คิดเป็นร้อยละ 20.91 รายได้ตั้งแต่ 120,001 – 200,000 บาท จำนวน 77 คน คิดเป็นร้อยละ 19.40 รายได้ตั้งแต่ 80,001 – 120,000 บาท จำนวน 73 คน คิดเป็นร้อยละ 18.14 รายได้ตั้งแต่ 50,001 – 80,000 บาท จำนวน 59 คน คิดเป็นร้อยละ 14.86 และรายได้น้อยกว่า 20,000 บาท จำนวน 17 คน คิดเป็นร้อยละ 4.28

ตารางที่ 4.5 จำนวนและร้อยละของคณะที่ศึกษา

คณะที่ศึกษา	จำนวน	ร้อยละ
บริหารธุรกิจ	24	6.04
นิเทศศาสตร์	186	46.85
มนุษยศาสตร์	50	12.59
บัญชี	72	18.13
ศิลปศาสตร์	36	9.07
วิทยาศาสตร์	20	5.03
นิติศาสตร์	3	0.76
วิศวกรรมศาสตร์	3	0.76
เศรษฐศาสตร์	2	0.50
รวม	397	100

จากตารางที่ 4.5 พบว่า ส่วนใหญ่ศึกษาในคณะนิเทศศาสตร์ อยู่ในระดับมากที่สุด จำนวน 186 คน คิดเป็นร้อยละ 46.85 รองลงมาคือ คณะบัญชี จำนวน 72 คน คิดเป็นร้อยละ 18.13 คณะมนุษยศาสตร์ จำนวน 50 คน คิดเป็นร้อยละ 12.59 คณะศิลปศาสตร์ จำนวน 36 คน คิดเป็นร้อยละ 9.07 คณะบริหารธุรกิจ จำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 6.04 คณะวิทยาศาสตร์ จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 5.03 คณะนิติศาสตร์ และคณะวิศวกรรมศาสตร์ จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 0.76 เท่าๆ กัน และคณะเศรษฐศาสตร์ จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 0.50

เมื่อพิจารณาจากข้อมูลจากตารางที่ 4.1, 4.2 และ 4.3 พบว่า ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง จำนวน 292 คน เพศชาย จำนวน 105 คน เรียนคณะทางสายศิลป์ จำนวน 374 คน และคณะทางสายวิทยาศาสตร์ จำนวน 23 คน (คณะวิทยาศาสตร์ 20 คน และคณะวิศวกรรมศาสตร์ จำนวน 3 คน) อายุโดยเฉลี่ย คือ 20.49 ปี มีการกระจายอายุเฉลี่ยกันระหว่าง 18-24 ปี ซึ่งเป็นการได้ข้อมูลที่ดี เนื่องจากสามารถสะท้อนถึงกลุ่มวัยรุ่นได้ดีไม่จำเพาะเจาะจงไปที่อายุใดอายุหนึ่ง รายได้โดยเฉลี่ยคือ 6,820 บาท/เดือน ซึ่งนับว่าค่อนข้างสูงพอสมควรเนื่องจากนักศึกษาส่วนใหญ่รายได้มาจากผู้ปกครอง มิได้หารายได้ด้วยตนเอง ขณะที่รายได้ครอบครัวโดยเฉลี่ยคือ 118,000 บาท/เดือน และจากการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่าง 397 คน พบว่า ทั้ง 397 คน ล้วนเคยเป็นสัวทั้งสิ้น คิดเป็นร้อยละ 100

ตารางที่ 4.6 จำนวนและร้อยละของปัญหาในการเป็นสิว

ปัญหาในการเป็นสิว	จำนวน	ร้อยละ
ปัจจุบันยังเป็นสิว		
ยังเป็นสิวยู่	300	75.50
ไม่เป็นสิวแล้ว	97	24.50
รวม	397	100.00

จากตารางที่ 4.6 เมื่อพิจารณาปัญหาในการเป็นสิว พบว่า ส่วนใหญ่ยังคงเป็นสิวยู่ จำนวน 300 คน คิดเป็นร้อยละ 75.50 และไม่เป็นสิวแล้ว จำนวน 97 คน คิดเป็นร้อยละ 24.50

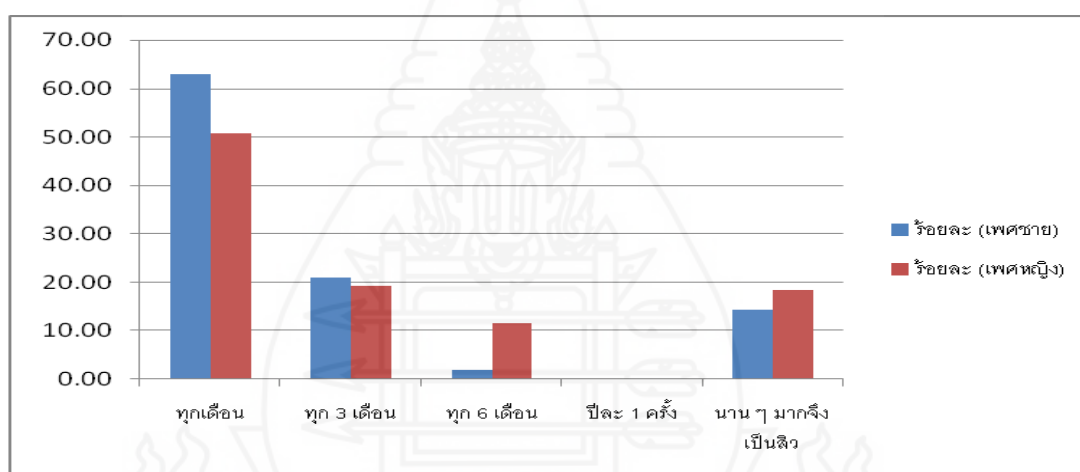
ตารางที่ 4.7 จำนวนและร้อยละของความถี่ในการเป็นสิว

ความถี่ในการเป็นสิว	จำนวน	ร้อยละ
ทุกเดือน	214	53.90
ทุก 3 เดือน	78	19.64
ทุก 6 เดือน	36	9.07
นานๆ จึงเป็นสิว	69	17.38
รวม	397	100.00

จากตารางที่ 4.7 เมื่อพิจารณาความถี่ในการเป็นสิว พบว่า ส่วนใหญ่เป็นสิวทุกเดือน จำนวน 214 คน คิดเป็นร้อยละ 53.90 เป็นสิวทุก 3 เดือน จำนวน 78 คน คิดเป็นร้อยละ 19.64 นานๆ จึงเป็นสิว จำนวน 69 คน คิดเป็นร้อยละ 17.38 และเป็นสิวทุก 6 เดือน จำนวน 36 คน คิดเป็นร้อยละ 9.07

ตารางที่ 4.8 จำนวนและร้อยละของความถี่ในการเป็นสิ่ว จำแนกตามเพศ

ความถี่ในการเป็นสิ่ว	เพศชาย		เพศหญิง	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ทุกเดือน	66	62.86	148	50.68
ทุก 3 เดือน	22	20.95	56	19.18
ทุก 6 เดือน	2	1.90	34	11.64
นานๆ มากจึงเป็นสิ่ว	15	14.29	54	18.49
รวม	105	100	292	100

ภาพที่ 4.1 ความถี่ในการเป็นสิ่ว จำแนกแบ่งตามเพศชายและหญิง

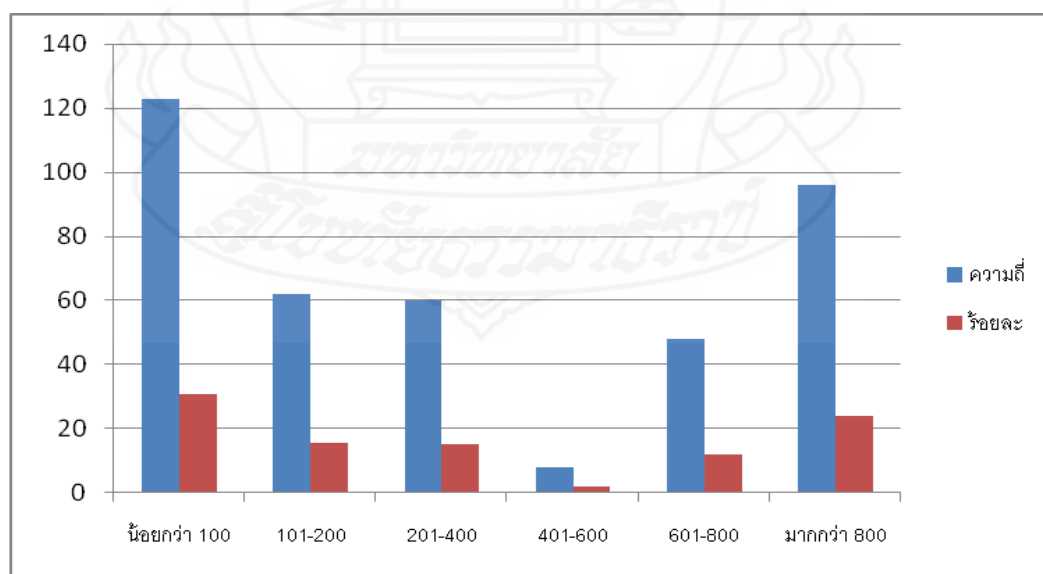
จากตารางที่ 4.8 และภาพที่ 4.1 เมื่อพิจารณาตามเพศ พบว่า เพศชายมีความถี่ในการเป็นสิ่วบ่อยกว่าเพศหญิง โดยมีความถี่ในการเป็นสิ่วทุกเดือน สำหรับเพศชาย คิดเป็นร้อยละ 62.86 ขณะที่เพศหญิงคิดเป็นร้อยละ 50.68 ความถี่ในการเป็นสิ่วทุก 3 เดือน เพศชายคิดเป็นร้อยละ 20.95 เพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 19.18 แต่ในความถี่ในการเป็นสิ่วทุก 6 เดือน และนานๆ มากจึงเป็นสิ่ว พบในกลุ่มตัวอย่างเพศหญิงมากกว่ากลุ่มตัวอย่างเพศชาย ซึ่งเป็นเรื่องของฮอร์โมน ที่เพศชายเป็นสิ่วได้ง่ายกว่าเพศหญิง

ส่วนที่ 2 พฤติกรรมการรักษาตัวและการเลือกซื้อสุขภาพ

มิติด้านปัญหาของการเกิดสิวในวัยรุ่น และการเลือกวิธีการรักษาตัวซึ่งประกอบไปด้วยปัจจัยต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นค่าใช้จ่ายในการรักษา ช่องทางการเลือกวิธีการรักษาตัว สาเหตุความจำเป็นที่ทำการรักษาตัว

ตารางที่ 4.9 จำนวนและร้อยละของค่าใช้จ่ายในการรักษาตัว

ค่าใช้จ่ายในการรักษาตัว	จำนวน	ร้อยละ
น้อยกว่า 100 บาท/ครั้ง	123	30.98
101-200 บาท/ครั้ง	62	15.62
201-400 บาท/ครั้ง	60	15.11
401-600 บาท/ครั้ง	8	2.02
601-800 บาท/ครั้ง	48	12.09
มากกว่า 800 บาท/ครั้ง	96	24.18
รวม	397	100

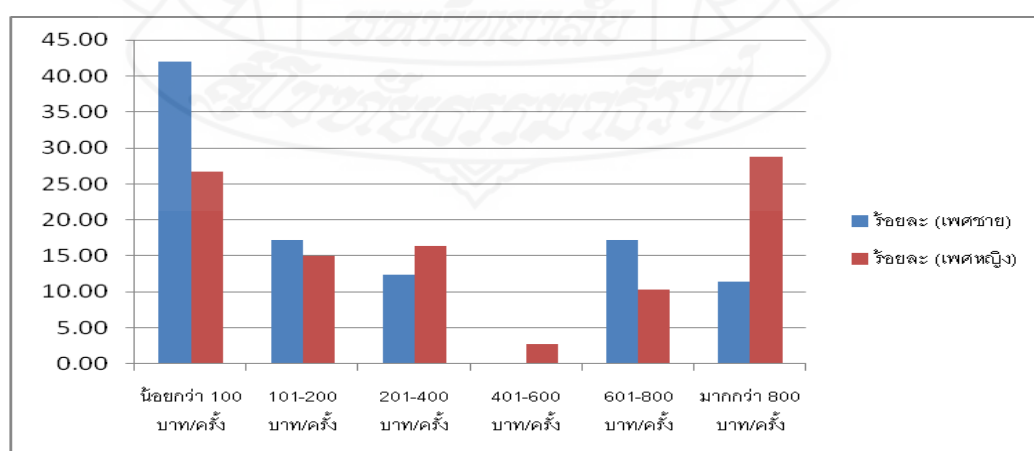

ภาพที่ 4.2 ค่าใช้จ่ายในการรักษาตัว

จากตารางที่ 4.9 และภาพที่ 4.2 พบว่า ส่วนใหญ่ใช้ค่าใช้จ่ายในการรักษาตัวน้อยกว่า 100 บาท/ครั้ง จำนวน 123 คน คิดเป็นร้อยละ 30.98 ค่าใช้จ่ายมากกว่า 800 บาท/ครั้ง จำนวน 96 คน คิดเป็นร้อยละ 24.18 ค่าใช้จ่าย 101 – 200 บาทบาท/ครั้ง จำนวน 62 คน คิดเป็นร้อยละ 15.62 ค่าใช้จ่าย 201 – 400 บาทบาท/ครั้ง จำนวน 60 คน คิดเป็นร้อยละ 15.11 ค่าใช้จ่าย 601 -800 บาทบาท/ครั้ง จำนวน 48 คน คิดเป็นร้อยละ 12.09 และค่าใช้จ่าย 401 - 600 บาทบาท/ครั้ง จำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 2.02

ตารางที่ 4.10 จำนวนและร้อยละของค่าใช้จ่ายในการรักษาตัวต่อครั้ง จำแนกตามเพศ

ค่าใช้จ่ายในการรักษาตัวต่อครั้ง	เพศชาย		เพศหญิง	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
น้อยกว่า 100 บาท/ครั้ง	44	41.90	78	26.71
101-200 บาท/ครั้ง	18	17.14	44	15.07
201-400 บาท/ครั้ง	13	12.38	48	16.44
401-600 บาท/ครั้ง	0	0.00	8	2.74
601-800 บาท/ครั้ง	18	17.14	30	10.27
มากกว่า 800 บาท/ครั้ง	12	11.43	84	28.77
รวม	105	100	292	100

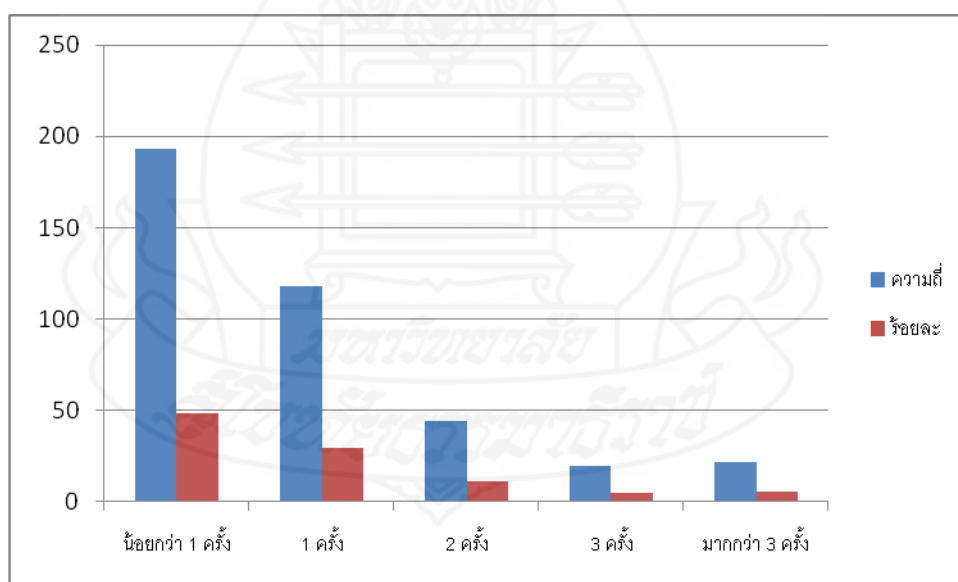

ภาพที่ 4.3 ค่าใช้จ่ายในการรักษาตัว จำแนกตามเพศ

จากตารางที่ 4.10 และภาพที่ 4.3 พบว่า เมื่อพิจารณาการใช้ค่าใช้จ่ายในการรักษาสิ่ว เพศชายมีค่าใช้จ่ายน้อยกว่า 100 บาท/ครั้งสูงสุด คิดเป็นร้อยละ 42.31 ส่วนของเพศหญิง พบว่า มีการใช้จ่ายในการรักษาสิ่วแต่ละครั้งมากกว่า 800 บาทสูงสุด คิดเป็นร้อยละ 28.77

ตารางที่ 4.11 จำนวนและร้อยละของจำนวนครั้งต่อเดือนในการรักษาสิ่ว

จำนวนครั้งต่อเดือนในการรักษาสิ่ว	จำนวน	ร้อยละ
น้อยกว่า 1 ครั้ง/เดือน	193	48.61
1 ครั้ง/เดือน	118	29.72
2 ครั้ง/เดือน	44	11.08
3 ครั้ง/เดือน	20	5.04
มากกว่า 3 ครั้ง/เดือน	22	5.54
รวม	397	100

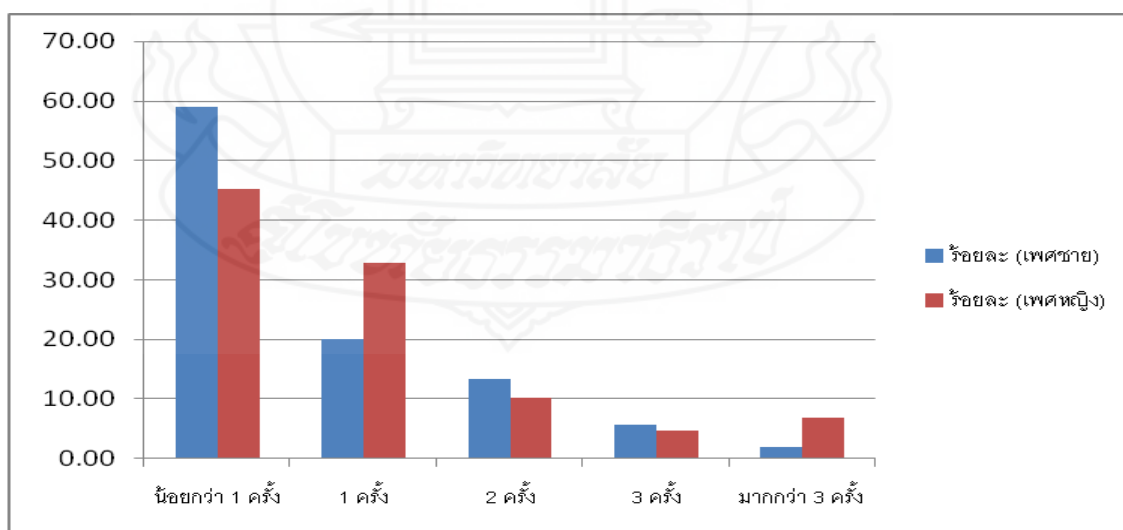

ภาพที่ 4.4 จำนวนครั้งต่อเดือนในการรักษาสิ่ว

จากตารางที่ 4.11 และภาพที่ 4.4 พบว่า ส่วนใหญ่ใช้บริการในการรักษาสิวน้อยกว่า 1 ครั้ง/เดือน จำนวน 193 คน คิดเป็นร้อยละ 48.74 รักษาสิว 1 ครั้ง/เดือน จำนวน 118 คน คิดเป็นร้อยละ 29.55 รักษาสิว 2 ครั้ง/เดือน จำนวน 44 คน คิดเป็นร้อยละ 11.08 รักษาสิวมากกว่า 3 ครั้ง/เดือน จำนวน 22 คน คิดเป็นร้อยละ 5.54 และรักษาสิว 3 ครั้ง/เดือน จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 5.04

ตารางที่ 4.12 จำนวนและร้อยละของจำนวนครั้งต่อเดือนในการรักษาสิว จำแนกตามเพศ

จำนวนครั้งต่อเดือนในการรักษาสิว	เพศชาย		เพศหญิง	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
น้อยกว่า 1 ครั้ง/เดือน	62	59.05	132	45.21
1 ครั้ง/เดือน	21	20.00	96	32.88
2 ครั้ง/เดือน	14	13.33	30	10.27
3 ครั้ง/เดือน	6	5.71	14	4.79
มากกว่า 3 ครั้ง/เดือน	2	1.90	20	6.85
รวม	105	100	292	100

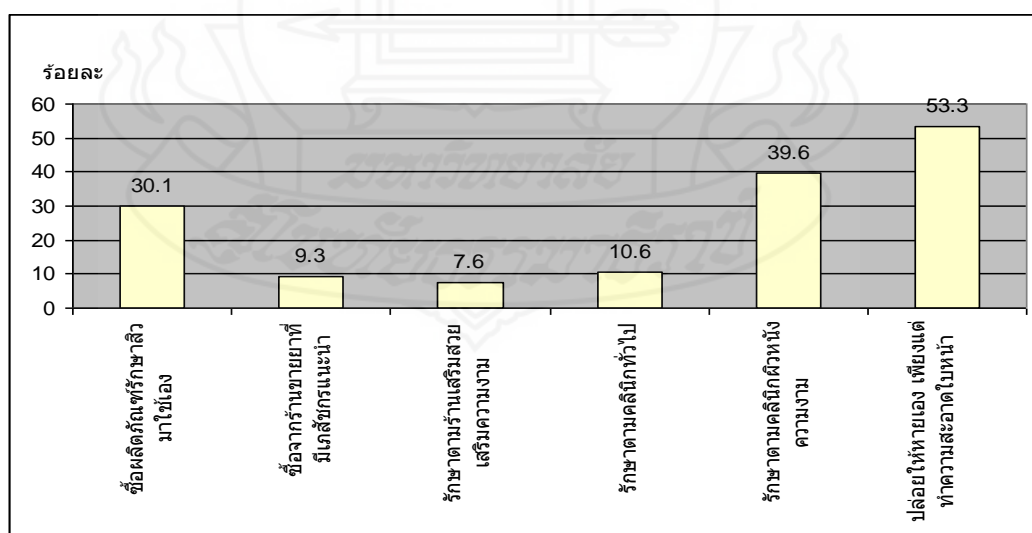

ภาพที่ 4.5 จำนวนครั้งในการรักษาสิวต่อเดือน จำแนกตามเพศ

จากตารางที่ 4.12 และภาพที่ 4.5 เมื่อพิจารณาจำนวนครั้งในการรักษาตัวต่อเดือน พบว่า จำนวนครั้งในการรักษาตัวน้อยกว่า 1 ครั้ง/เดือน มีมากที่สุดของทั้ง 2 เพศ แต่กลุ่มตัวอย่างที่เป็นเพศชายมีมากกว่าเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 59.05 และ 45.21 ตามลำดับ ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่า กลุ่มตัวอย่างเพศหญิงมีความใส่ใจดูแลผิวหนังหน้ามากกว่า ขณะที่จำนวนครั้งในการรักษาตัวมากกว่า 3 ครั้ง/เดือน มีน้อยที่สุด อย่างไรก็ตามกลุ่มตัวอย่างเพศหญิงมีมากกว่าเพศชาย คิดเป็นร้อยละ 6.85 และ 1.90 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.13 จำนวนและร้อยละในการเลือกวิธีการรักษาตัวแบบต่างๆ (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

การเลือกวิธีการรักษาตัว	จำนวน	ร้อยละ
ซื้อผลิตภัณฑ์รักษาตัวมาใช้เอง	119	30.1
ซื้อจากร้านขายยาที่มีเภสัชกรแนะนำ	37	9.3
รักษาตามร้านเสริมสวย เสริมความงาม	30	7.6
รักษาตามคลินิกทั่วไป	42	10.6
รักษาตามคลินิกผิวหนัง ความงาม	157	39.6
ปล่อยให้หายเอง เพียงแต่ทำความสะอาดใบหน้า	211	53.3

ภาพที่ 4.6 การเลือกวิธีการรักษาตัวแบบต่างๆ

จากตารางที่ 4.13 และภาพที่ 4.6 พบว่า ส่วนใหญ่เลือกวิธีการรักษาตัวโดยปล่อยให้หายเองเป็นมากที่สุด จำนวน 211 คน อาจเนื่องมาจากกลุ่มนักศึกษายังไม่มีรายได้เป็นของตนเอง ขณะที่การเลือกวิธีการรักษาตามคลินิกทั่วไป จากร้านขายยาที่เภสัชกรแนะนำ และร้านเสริมความงาม พบได้น้อย

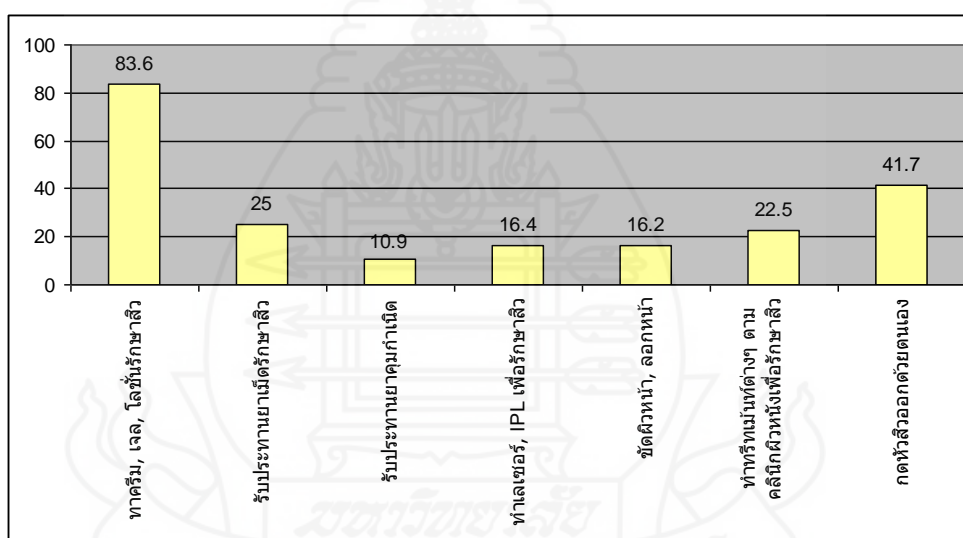
ตารางที่ 4.14 จำนวนและร้อยละในการเลือกวิธีการรักษาตัวแบบต่างๆ (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ) จำแนกตามเพศ

การเลือกวิธีการรักษาตัว	เพศชาย		เพศหญิง	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ซื้อผลิตภัณฑ์รักษาตัวมาใช้เอง	29	27.88	90	30.82
ซื้อจากร้านขายยาที่มีเภสัชกรแนะนำ	11	10.58	26	8.90
รักษาตามร้านเสริมสวย เสริมความงาม	4	3.85	26	8.90
รักษาตามคลินิกทั่วไป	16	15.38	26	8.90
รักษาตามคลินิกผิวหนัง ความงาม	31	29.81	126	43.15
ปล่อยให้หายเอง เพียงแต่ทำความสะอาด ใบหน้า	59	56.73	152	52.05

จากตารางที่ 4.14 พบว่า ส่วนใหญ่เพศหญิงให้ความสนใจกับการรักษาตัวโดยรักษาตามคลินิกผิวหนัง มากกว่าเพศชาย คิดเป็นร้อยละ 43.15 และ 29.81 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.15 จำนวนและร้อยละของวิธีการรักษาสิวที่ผู้บริโภคใช้ (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

วิธีการรักษาสิว	จำนวน	ร้อยละ
ทาครีม เจล โลชั่น สบู่รักษาสิว	331	83.6
รับประทานยาเม็ดรักษาสิว	99	25.0
รับประทานยากุมกำเนิด	43	10.9
ทำเลเซอร์ IPL เพื่อรักษาสิว	65	16.4
ขัดผิวหนัง ลอกหน้า	64	16.2
ทำทรีทเมนท์ต่างๆ ตามคลินิกผิวหนังเพื่อรักษาสิว	89	22.5
กดหัวสิวออกด้วยตนเอง	165	41.7

ภาพที่ 4.7 การเลือกวิธีการรักษาสิวแบบต่างๆ

จากตารางที่ 4.15 และภาพที่ 4.7 พบว่า ส่วนใหญ่รักษาสิวโดยการทาครีม เจล โลชั่น สบู่ เพื่อการรักษาสิวมากที่สุด จำนวน 331 คน คิดเป็นร้อยละ 83.6 รักษาโดยการกดหัวสิวออกด้วยตนเอง จำนวน 165 คน คิดเป็นร้อยละ 41.7 ซึ่งเป็นวิธีที่ผิด รักษาสิวโดยรับประทานยาเม็ดรักษาสิว จำนวน 99 คน คิดเป็นร้อยละ 25 รักษาสิวโดยทำทรีทเมนท์ต่างๆ ตามคลินิกผิวหนังเพื่อรักษาสิว จำนวน 89 คน คิดเป็นร้อยละ 22.5 รักษาสิวโดยทำเลเซอร์ IPL เพื่อรักษาสิว จำนวน 65 คน คิดเป็น

ร้อยละ 16.4 รักษาผิวโดยจัดผิวหน้า ลอกหน้า จำนวน 64 คน คิดเป็นร้อยละ 16.2 และรักษาโดย
รับประทานยาคุมกำเนิด จำนวน 43 คน คิดเป็นร้อยละ 10.9

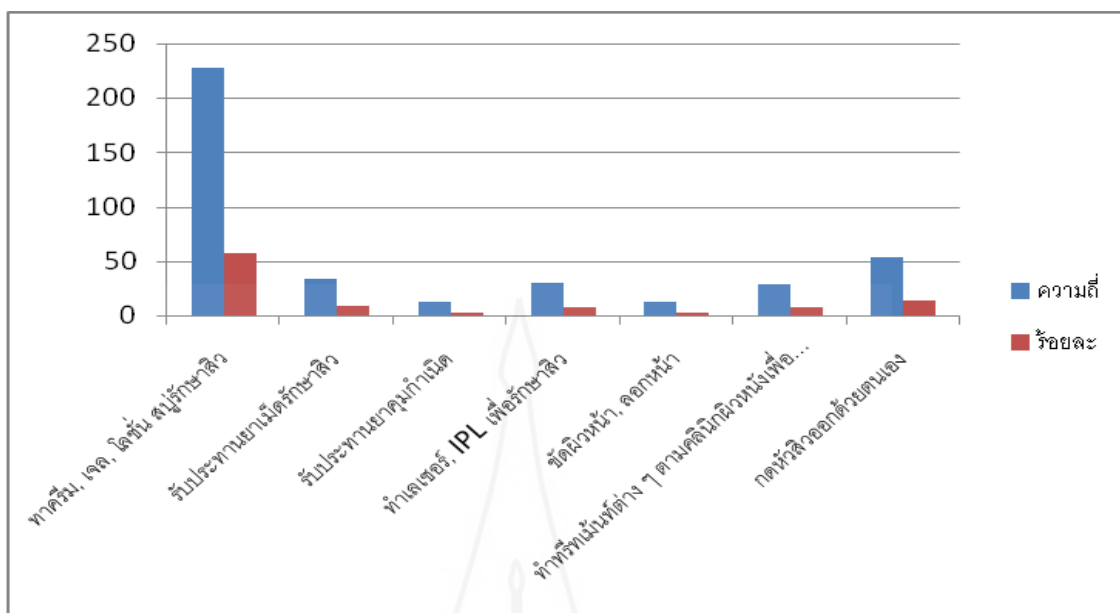
ตารางที่ 4.16 จำนวนและร้อยละของวิธีการรักษาผิวที่ผู้บริโภคใช้ (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ) จำแนก
ตามเพศ

วิธีการรักษาผิว	เพศชาย		เพศหญิง	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ทาครีม เจล โลชั่น สบู่รักษาผิว	77	74.04	254	86.99
รับประทานยาเม็ดรักษาผิว	25	24.04	74	25.34
รับประทานยาคุมกำเนิด	7	6.73	36	12.33
จัดผิวหน้า ลอกหน้า	4	3.85	60	20.55
ทำทริทเมนต์ต่างๆ ตามคลินิกผิวหนังเพื่อรักษาผิว	17	16.35	72	24.66
กดหัวสิวออกด้วยตนเอง	51	49.04	114	39.04

จากตารางที่ 4.16 เมื่อจำแนกตามเพศ พบว่า ส่วนใหญ่เพศชาย มีการรักษาผิวโดยวิธีการ
กดหัวสิวมากกว่าเพศหญิง ขณะที่การรักษาด้วยวิธีอื่นๆ เพศหญิงมีมากกว่าเพศชาย

ตารางที่ 4.17 จำนวนและร้อยละของวิธีการรักษาผิวที่เคยใช้แล้วพึงพอใจสูงสุดทั้งในแง่
ของการรักษา ราคา ความสะดวก

ความพึงพอใจต่อวิธีการรักษาผิว	จำนวน	ร้อยละ
ทาครีม เจล โลชั่น สบู่รักษาผิว	228	57.43
รับประทานยาเม็ดรักษาผิว	34	8.56
รับประทานยาคุมกำเนิด	12	3.02
ทำเลเซอร์ IPL เพื่อรักษาผิว	30	7.56
จัดผิวหน้า ลอกหน้า	12	3.02
ทำทริทเมนต์ต่างๆ ตามคลินิกผิวหนังเพื่อรักษาผิว	28	7.05
กดหัวสิวออกด้วยตนเอง	53	13.35
รวม	397	100

ภาพที่ 4.8 ความพึงพอใจสูงสุดในการเลือกวิธีการกำจัดขน

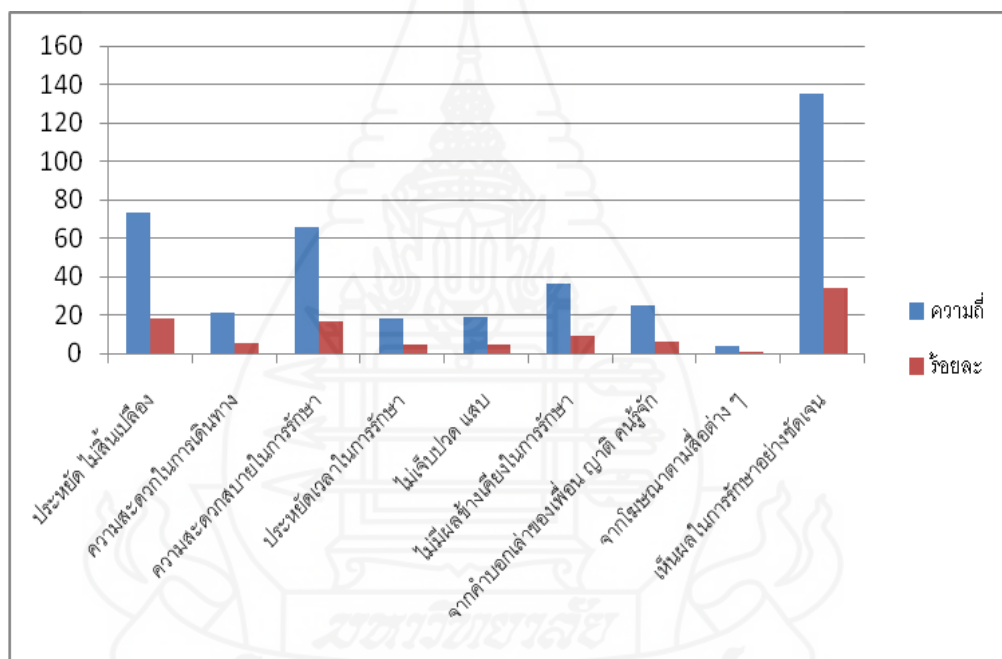
จากตารางที่ 4.17 และภาพที่ 4.8 เมื่อพิจารณาจากวิธีการกำจัดขนที่เคยใช้แล้วพึงพอใจสูงสุดทั้งในแง่ของการรักษา ราคา ความสะดวก พบว่า รักษาด้วยการทาครีม เจล โดชั่น สบู่ มากที่สุด จำนวน 228 คน คิดเป็นร้อยละ 57.43 รองลงมาคือ การถอดขนออกด้วยตนเอง จำนวน 53 คน คิดเป็นร้อยละ 13.35 การรับประทานยาเม็ดกำจัดขน จำนวน 34 คน คิดเป็นร้อยละ 8.56 ทำเลเซอร์ IPL เพื่อรักษาขน จำนวน 30 คน คิดเป็นร้อยละ 7.56 ทำทริทเม้นท์ต่างๆ ตามคลินิกผิวหนังเพื่อรักษาขน จำนวน 28 คน คิดเป็นร้อยละ 7.05 และรับประทานยาคุมกำเนิด และฉีดผิวหน้า ลอกหน้า จำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 3.02 เท่าๆ กัน

ตารางที่ 4.18 จำนวนและร้อยละของเหตุผลหลักในการเลือกวิธีการกำจัดขน

เหตุผลหลักในการเลือกวิธีการกำจัดขน	จำนวน	ร้อยละ
ประหยัด ไม่สิ้นเปลือง	73	18.39
ความสะดวกในการเดินทาง	21	5.29
ความสะดวกสบายในการรักษา	66	16.62
ประหยัดเวลาในการรักษา	18	4.53
ไม่เจ็บปวด แสบ	19	4.79

ตารางที่ 4.18 (ต่อ)

เหตุผลหลักในการเลือกวิธีการรักษาสิว	จำนวน	ร้อยละ
ไม่มีผลข้างเคียงในการรักษา	36	9.07
จากคำบอกเล่าของเพื่อน ญาติ คนรู้จัก	25	6.30
จากโฆษณาตามสื่อต่างๆ	4	1.01
เห็นผลในการรักษาอย่างชัดเจน	135	34.01
รวม	397	100

ภาพที่ 4.9 เหตุผลหลักในการเลือกวิธีการรักษาสิว

จากตารางที่ 4.18 และภาพที่ 4.9 พบว่า เมื่อพิจารณาเหตุผลหลักในการเลือกวิธีการรักษาสิว พบว่า การเห็นผลในการรักษาอย่างชัดเจน เป็นเหตุผลหลักในการเลือกวิธีการรักษาสิว มากที่สุด จำนวน 135 คน คิดเป็นร้อยละ 34.01 รองลงมาคือ ความประหัยัด ไม่สิ้นเปลืองในการรักษา จำนวน 73 คน คิดเป็นร้อยละ 18.39 ความสะดวกสบายในการรักษา จำนวน 66 คน คิดเป็นร้อยละ 16.62 ไม่มีผลข้างเคียงในการรักษา จำนวน 36 คน คิดเป็นร้อยละ 9.07 จากคำบอกเล่าของ

เพื่อน ญาติ คนรู้จัก จำนวน 25 คน คิดเป็นร้อยละ 6.30 ความสะดวกในการเดินทาง จำนวน 21 คน คิดเป็นร้อยละ 5.29 ไม่เจ็บปวด แสบ จำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 4.79 ระยะเวลาในการรักษา จำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 4.53 และจากโฆษณาตามสื่อต่างๆ จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 1.01

ตารางที่ 4.19 จำนวนและร้อยละของสาเหตุที่มีความจำเป็นในการรักษาสิว (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ แต่ไม่เกิน 3 ข้อ โดยมีการเรียงลำดับความสำคัญ)

สาเหตุที่มีความจำเป็นในการรักษาสิว	การเรียงลำดับความสำคัญ		
	จำนวน	ร้อยละ	ความสำคัญ
กังวลเรื่องหน้าตา รูปลักษณ์	318	80.1	2
กลัวเพื่อน คนรู้จักล้อเลียน	27	6.80	6
เจ็บ ปวดบริเวณที่เป็นสิิว	181	45.59	4
กลัวไม่เป็นที่ยอมรับของสังคม	57	14.35	5
กลัวว่าจะเป็นสิิวมากขึ้น	285	71.78	3
อยากให้เห็นเองดูดีอยู่เสมอ	323	81.36	1

จากตารางที่ 4.19 พบว่า สาเหตุที่กลุ่มตัวอย่างให้ความสำคัญในเรื่องการรักษาสิวเป็นอันดับแรก คือ อยากให้เห็นเองดูดีอยู่เสมอมากที่สุด จำนวน 323 คน คิดเป็นร้อยละ 81.36 ส่วนสาเหตุที่รองลงมาคือ ความกังวลเรื่อง หน้าตา รูปลักษณ์ จำนวน 318 คน คิดเป็นร้อยละ 80.1 และสาเหตุที่ให้ความสำคัญในการรักษาสิวเพราะเจ็บ ปวดบริเวณที่เป็นสิิว จำนวน 181 คิดเป็นร้อยละ 45.59

จากตารางที่ 4.7 - 4.19 สามารถสรุปพฤติกรรมการรักษาสิวของกลุ่มตัวอย่างได้ดังนี้ ค่าใช้จ่ายต่อการรักษาสิิว ส่วนใหญ่เลือกที่จะใช้จ่ายในการรักษาสิวต่อครั้งน้อยกว่า 100 บาท มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 30.81 ซึ่งสอดคล้องกับการเลือกช่องทางในการรักษาสิวเลือกการรักษาสิวโดยการปล่อยให้สิิวหายเอง เพียงแต่ทำความสะอาดใบหน้า เป็นข้อที่ถูกเลือกสูงสุด คิดเป็นร้อยละ 53.3 รองลงมาคือ การซื้อผลิตภัณฑ์รักษาสิวมาใช้เอง คิดเป็นร้อยละ 30.1 โดยทั้ง 2 วิธี การรักษาสิวจะเสียค่าใช้จ่ายที่ต่ำกว่าวิธีอื่น ขณะที่กลุ่มตัวอย่างเลือกที่จะใช้จ่ายการรักษาสิวต่อครั้งมากกว่า 800 บาท คิดเป็นร้อยละ 28.77 ซึ่งสอดคล้องกับการเลือกช่องทางในการรักษาสิวโดยรักษาตามคลินิกผิวหนัง ความงาม ซึ่งมีค่าใช้จ่ายในการรักษาแต่ละครั้งสูงมาก โดยส่วนใหญ่เลือกวิธีการรักษาแบบนี้ คิดเป็นร้อยละ 39.6

เพศหญิงจะให้ความสนใจดูแลต่อการรักษาสิวมมากกว่าเพศชาย เนื่องจากจำนวนครั้งในการรักษาสิวต่อครั้งในหนึ่งเดือน มีสัดส่วนที่สูงกว่าเพศชาย และสัมพันธ์กับวิธีการเลือกรักษาสิวของเพศหญิงที่เลือกการรักษาตามคลินิกผิวหนัง ความงามมากกว่าเพศชาย โดยเพศหญิง เลือกร้อยละ 43.15 และเพศชาย เลือกร้อยละ 29.81 ทั้งๆ ที่เพศชายมีความถี่ในการเป็นสิวมมากกว่าเพศหญิง เพศชายเป็นทุกเดือน คิดเป็นร้อยละ 62.5 เพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 50.68 อย่างไรก็ตาม ทั้ง 2 เพศเลือก การรักษาสิวน้อยกว่า 1 ครั้ง/เดือน

โดยเลือกวิธีการรักษาสิวด้วยการทาครีม เจล โลชั่นสบูรักษาสิวมมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 83.6 และเลือกการกดหัวสิวด้วยตนเอง คิดเป็นร้อยละ 41.7 ถึงแม้ว่าการกดหัวสิวด้วยตนเองจะไม่ทำให้สิวหายได้เร็วยิ่งขึ้น และเมื่อจำแนกตามเพศ พบว่า เพศชายมากกว่าเพศกว่า คือ คิดเป็นร้อยละ 49.04 และ 39.04 ตามลำดับ ส่วนการรักษาด้วยวิธีอื่นๆ พบในเพศหญิงมากกว่าเพศชาย จึงเป็นการชี้ไปที่ทิศทางเดียวกันว่า เพศหญิงให้ความสนใจ ดูแลการรักษาสิวได้ดีกว่าเพศชาย

การเลือกวิธีการรักษาสิวด้วยการรับประทานยาคุมกำเนิด เป็นสิ่งที่ผู้ศึกษาไม่คิดว่าจะพบเพศชาย แต่มีถึงร้อยละ 6.73 อาจเนื่องมาจากเพศชายบางคนมีแนวโน้มเป็นเพศที่ 3 จึงเลือกวิธีนี้เป็นการรักษาในขณะที่เพศหญิง พบร้อยละ 12.33

การเลือกวิธีรักษาสิว โดยต้องการเห็นผลในการรักษาอย่างชัดเจนมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 33.84 สอดคล้องกับการเลือกช่องทางรักษาโดยการรักษาตามคลินิกผิวหนัง ความงาม รองลงมาคือ ประหยัด ไม่สิ้นเปลือง คิดเป็นร้อยละ 18.43 และ ความสะดวกสบายในการรักษา คิดเป็นร้อยละ 16.67 ซึ่งสอดคล้องกับการเลือกวิธีทาครีม โลชั่นสบู รักษาสิว การกดหัวสิวออกด้วยตนเอง ซึ่งสามารถซื้อได้ง่าย และทำได้ด้วยตนเอง

ความกังวลหน้าตา รูปลักษณ์ เป็นสิ่งที่กังวลมากที่สุด พบว่า มีความจำเป็นมากที่สุดในการรักษาสิว โดยเลือกเป็นความสำคัญอันดับแรก คิดเป็นร้อยละ 40.55 และเป็นความสำคัญอันดับที่ 2 คิดเป็นร้อยละ 30.23 ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยการสำรวจเจตคติของวัยรุ่นหญิงในการใช้ยาคุมกำเนิดชนิดรับประทานเพื่อรักษาสิวของกานต์ธีรา ทิพชัย และชีวันรัตน์ ชัยสำโรง (2550) ภาควิชาเภสัชกรรม มหาวิทยาลัยมหิดลระบุว่าสิวมมีผลกระทบต่อตัวเองในระดับ ปานกลาง (ร้อยละ 52.5) ซึ่งผลกระทบที่ทำให้เกิดความไม่พอใจมากที่สุดคือ ที่งรอยแผลเอาไว้ ทำให้ไม่พอใจในรูปลักษณ์ (ร้อยละ 47.2) มิติด้านทัศนคติและความรู้เกี่ยวกับสิวม และการได้รับข้อมูล โฆษณาส่งผลต่อการตัดสินใจรักษาสิวม

ตารางที่ 4.20 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับความคิดเห็นต่อข้อมูลการโฆษณาในการตัดสินใจรักษาสิว

ความคิดเห็นต่อข้อมูลการโฆษณาในการตัดสินใจรักษาสิว	\bar{X}	S.D.
ข้อมูลข่าวสารทางอินเทอร์เน็ต ให้ความรู้ และมีผลต่อการเลือกแนวทางการรักษาสิวเป็นอย่างมาก	3.61	0.80
การโฆษณาของคลินิกผิวหนัง ความงาม ตามสื่อต่างๆ มีผลทำให้มีการตัดสินใจรักษาสิว	3.61	0.83
การโฆษณาของเครื่องสำอางรักษาสิว ยารักษาสิว ตามสื่อต่างๆ มีผลทำให้มีการตัดสินใจรักษาสิว	3.54	0.85
การบอกเล่าแบบปากต่อปาก มีผลอย่างมากในการตัดสินใจรักษาสิว	3.86	0.88

จากตารางที่ 4.20 พบว่า การได้รับข้อมูลข่าวสารจากสื่อต่างๆ มีผลต่อกลุ่มตัวอย่าง ดังนี้
ความรู้ทางอินเทอร์เน็ตมีผลในทางบวกต่อการตัดสินใจรักษาสิว ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.61 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.80

การโฆษณาของเครื่องสำอาง ยารักษาสิว มีผลในทางบวกต่อการตัดสินใจรักษา ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.61 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.83

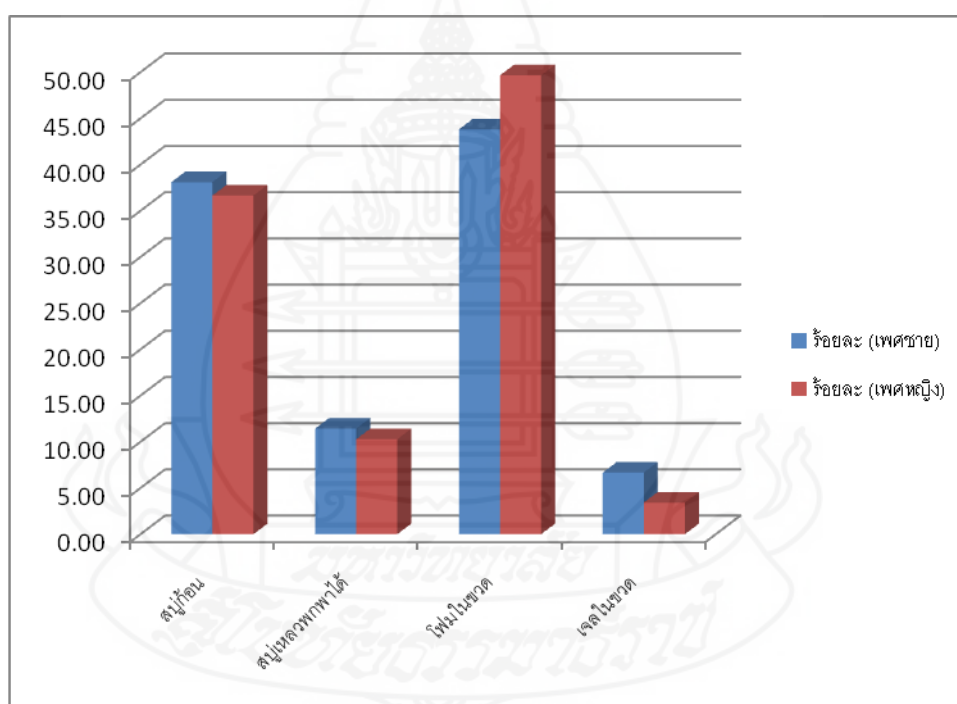
การโฆษณาของคลินิกผิวหนัง ความงามมีผลในทางบวกต่อการตัดสินใจรักษาสิว ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.54 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.85

การบอกเล่าแบบปากต่อปากมีผลในทางบวกต่อการตัดสินใจรักษาสิว สูงถึง ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.86 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.88

การบอกเล่าแบบปากต่อปากมีผลในทางบวกต่อการตัดสินใจรักษาสิว ผลต่อการตัดสินใจมากที่สุดดูจากค่าคะแนนเฉลี่ยที่ได้

ตารางที่ 4.21 จำนวนและร้อยละของรูปแบบบรรจุกิจกรรมทำความสะอาดรักษาสิว จำแนกตามเพศ

รูปแบบบรรจุกิจกรรมทำความสะอาด รักษาสิว	เพศชาย		เพศหญิง	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
สบู่ก้อน	40	38.10	107	36.64
สบู่เหลวพกพาได้	12	11.43	30	10.27
โฟมในขวด	46	43.81	145	49.66
เจลในขวด	7	6.67	10	3.42
รวม	105	100	292	100

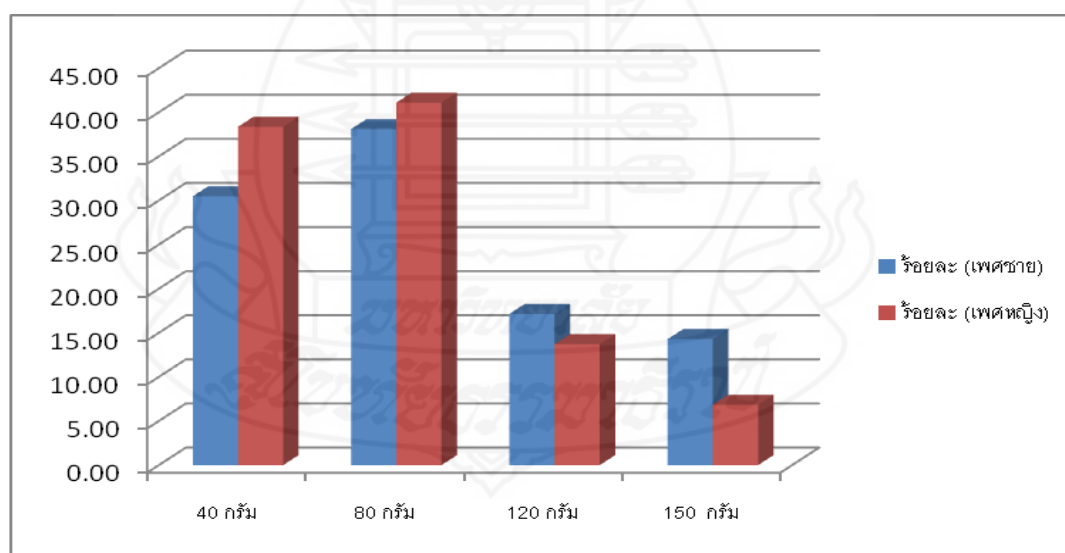
ภาพที่ 4.10 การเลือกบรรจุกิจกรรมผลิตภัณฑ์ทำความสะอาดรักษาสิว

จากตารางที่ 4.21 และภาพที่ 4.10 เมื่อพิจารณาเลือกผลิตภัณฑ์ทำความสะอาดผิวหนังพบว่า ส่วนใหญ่เลือกผลิตภัณฑ์รักษาสิวในรูปแบบโฟมในขวดมากที่สุด ทั้ง 2 เพศ โดยเพศชายจำนวน 46 คน คิดเป็นร้อยละ 43.81 รองลงมาเป็นสบู่ก้อน จำนวน 40 คน คิดเป็นร้อยละ 38.10 และ

ในรูปแบบเจลในขวดน้อยที่สุด จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 6.67 และในเพศหญิงก็มีข้อมูลคล้ายกัน คือเลือกโฟมในขวด จำนวน 145 คน คิดเป็นร้อยละ 49.66 รองลงมาเป็นสบู่ก้อน จำนวน 107 คน คิดเป็นร้อยละ 36.64 และในรูปแบบเจลในขวดน้อยที่สุด จำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 3.42

ตารางที่ 4.22 จำนวนและร้อยละของขนาดของสบู่รักษาสิว จำแนกตามเพศ

สบู่รักษาสิว	เพศชาย		เพศหญิง	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
40 กรัม	32	30.48	112	38.36
80 กรัม	40	38.10	120	41.10
120 กรัม	18	17.14	40	13.70
150 กรัม	15	14.29	20	6.85
รวม	105	100	292	100

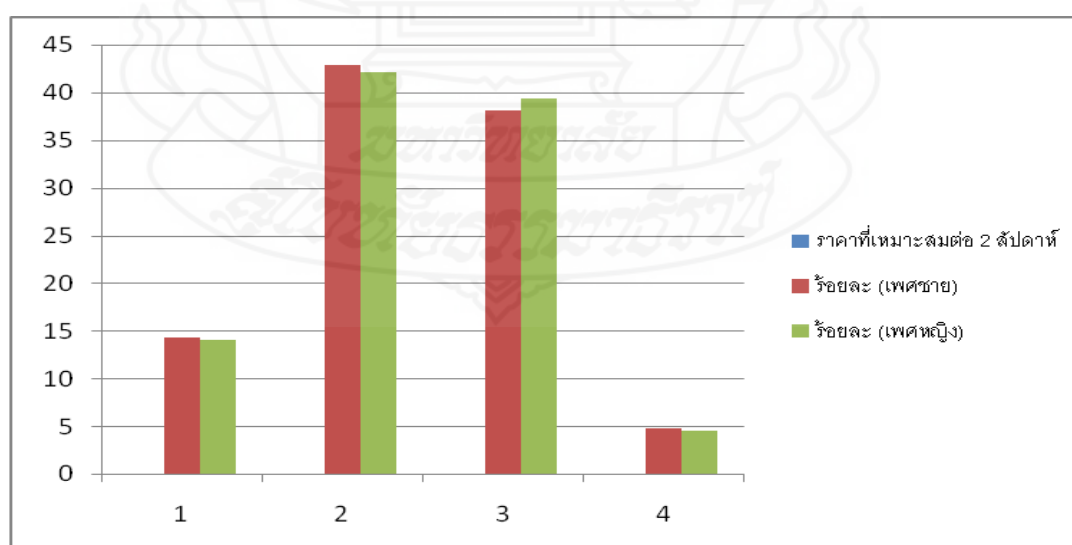

ภาพที่ 4.13 การเลือกขนาดของสบู่รักษาสิว

จากตารางที่ 4.22 และภาพที่ 4.13 เมื่อพิจารณาการเลือกขนาดของสมุนไพรศึกษา พบว่า ทั้ง 2 เพศมีความสนใจขนาดสมุนไพรก่อนรักษาตัว มากที่สุด คือ 80 กรัม โดยเพศชายเลือกขนาด 80 กรัม จำนวน 40 คน คิดเป็นร้อยละ 38.10 รองลงมาคือขนาด 40 กรัม จำนวน 32 คน คิดเป็นร้อยละ 30.48 ส่วนน้อยสุดเป็นขนาด 150 กรัม จำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 14.29 เพศหญิงเลือกขนาด 80 กรัม จำนวน 120 คน คิดเป็นร้อยละ 41.10 รองลงมาคือ ขนาด 40 กรัม จำนวน 112 คน คิดเป็นร้อยละ 38.36 ส่วนน้อยสุดเป็นขนาด 150 กรัม จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 6.85

ตารางที่ 4.23 จำนวนและร้อยละของราคาที่เหมาะสมต่อ 2 สัปดาห์ของสมุนไพรศึกษา จำแนกตามเพศ

ราคาที่เหมาะสมต่อ 2 สัปดาห์ ของสมุนไพรศึกษา	เพศชาย		เพศหญิง	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
40 บาท/ 2 สัปดาห์	15	14.29	41	14.04
60 บาท/ 2 สัปดาห์	45	42.86	123	42.12
80 บาท/ 2 สัปดาห์	40	38.10	115	39.38
120 บาท/ 2 สัปดาห์	5	4.76	13	4.45
รวม	105	100	292	100

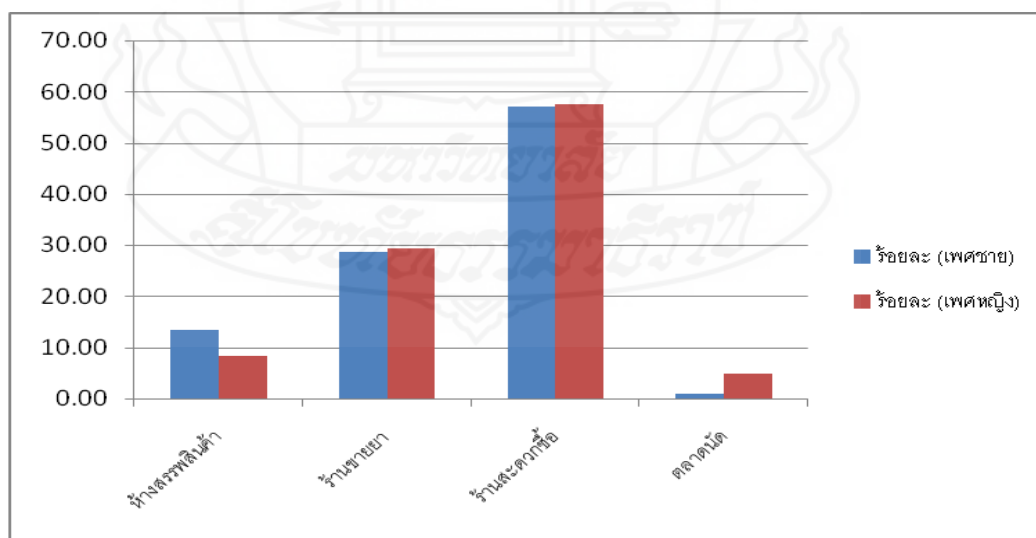

ภาพที่ 4.14 ราคาที่เหมาะสมต่อ 2 สัปดาห์ของสมุนไพรศึกษาที่เลือก

จากตารางที่ 4.23 และภาพที่ 4.14 พบว่า เพศชายเลือกราคาสูง 60 บาทมากที่สุด จำนวน 45 คน คิดเป็นร้อยละ 42.86 รองลงมาคือ ราคา 80 บาท จำนวน 40 คน คิดเป็นร้อยละ 38.10 น้อยสุดคือ ราคา 120 บาท จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 4.76 ส่วนเพศหญิงคล้ายกัน เลือกสูงราคา 60 บาทมากที่สุด จำนวน 123 คน คิดเป็นร้อยละ 42.12 รองลงมาคือ ราคา 80 บาท จำนวน 115 คน คิดเป็นร้อยละ 39.38 น้อยสุดคือ ราคา 120 บาท จำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 4.45

ตารางที่ 4.24 จำนวนและร้อยละของสถานที่ที่นิยมในการเลือกซื้อสมุนไพรศาสตร์ จำแนกตามเพศ

สถานที่ที่นิยมในการเลือกซื้อ สมุนไพรศาสตร์	เพศชาย		เพศหญิง	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ห้างสรรพสินค้า	14	13.33	24	8.22
ร้านขายยา	30	28.57	86	29.45
ร้านสะดวกซื้อ	60	57.14	168	57.53
ตลาดนัด	1	0.95	14	4.79
รวม	105	100	292	100

ภาพที่ 4.15 แสดงร้อยละของสถานที่ที่นิยมในการเลือกซื้อสมุนไพรศาสตร์

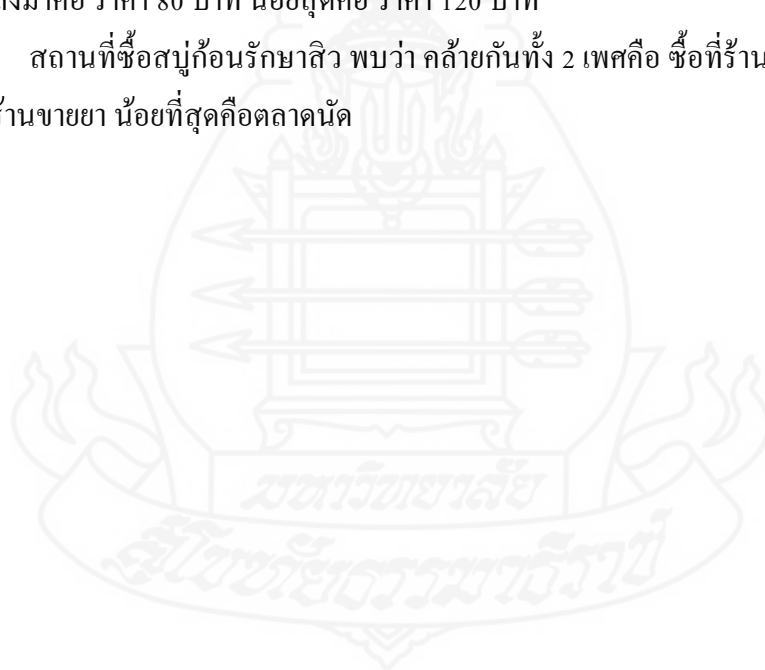
จากตารางที่ 4.24 และภาพที่ 4.15 พบว่า สถานที่ที่เลือกซื้อสมุนไพรศึกษา ค่ายกันทั้ง 2 เพศคือ เพศชาย ชื่อที่ร้านสะดวกซื้อมากที่สุด จำนวน 60 คน คิดเป็นร้อยละ 57.41 รองลงมาคือ ร้านขายยา จำนวน 30 คน คิดเป็นร้อยละ 28.57 น้อยที่สุดคือ ตลาดนัด จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 0.95 ส่วนเพศหญิงชื่อที่ร้านสะดวกซื้อมากที่สุด จำนวน 168 คน คิดเป็นร้อยละ 57.53 รองลงมาคือ ร้านขายยา จำนวน 86 คน คิดเป็นร้อยละ 29.45 น้อยที่สุดคือ ตลาดนัด จำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 4.79

จากตารางที่ 4.21 ถึงตารางที่ 4.24 และภาพที่ 4.11 ถึงภาพที่ 4.14 พฤติกรรมในการเลือกซื้อสมุนไพรศึกษาค่ายกันทั้ง 2 เพศ เมื่อพิจารณาเป็นเรื่อยๆ พบว่า มีการเลือกผลิตภัณฑ์ทำความสะอาดผิวหนังรักษาผิวในบรรจุภัณฑ์ในรูปแบบโฟมในขวด มากที่สุด รองลงมาเป็นสบู่ก้อน และน้อยที่สุดคือในรูปแบบเจลในขวด

ขนาดของสบู่ก้อนรักษาผิว พบว่า ทั้ง 2 เพศมีความสนใจในการเลือกขนาดสบู่ก้อนรักษาผิว มากที่สุดคือ 80 กรัม รองลงมาคือ ขนาด 40 กรัม ส่วนน้อยสุดเป็นขนาด 150 กรัม

ราคาสบู่ก้อนรักษาผิว พบว่า ทั้ง 2 เพศก็มีข้อมูลคล้ายกันคือ เลือกราคาสบู่ 60 บาทมากที่สุด รองลงมาคือ ราคา 80 บาท น้อยที่สุดคือ ราคา 120 บาท

สถานที่ซื้อสบู่ก้อนรักษาผิว พบว่า ค่ายกันทั้ง 2 เพศคือ ชื่อที่ร้านสะดวกซื้อมากที่สุด รองลงมาร้านขายยา น้อยที่สุดคือตลาดนัด

บทที่ 5

สรุปการศึกษา อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ในการศึกษาค้นคว้าอิสระนี้เป็นการวิจัยเชิงแบบสำรวจ เพื่อศึกษาลักษณะส่วนบุคคล และพฤติกรรมในการรักษาสิวและการเลือกสูบบุหรี่ของนักศึกษาระดับปริญญาตรีในมหาวิทยาลัย ในเขตกรุงเทพมหานคร โดยใช้แบบสอบถามสัมภาษณ์ตัวอย่างวัยรุ่นไทย ที่มีอายุอยู่ระหว่าง 17 – 25 ปี ที่ศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยทั้งเอกชนและรัฐบาลในกรุงเทพมหานคร จำนวน 400 คน เพื่อนำมาใช้เป็นประโยชน์ในด้านการตลาดที่เกี่ยวกับการวางแผน กลยุทธ์ การดำเนินธุรกิจ การจัดจำหน่ายสูบบุหรี่ในกลุ่มดังกล่าว

การศึกษานี้ ได้ผลการสำรวจที่เป็นประโยชน์ต่อผู้ศึกษาและผู้สนใจเป็นอย่างมาก ทำให้ทราบถึงลักษณะส่วนบุคคลและพฤติกรรมการรักษาสิว การเลือกสูบบุหรี่ ตรงตามวัตถุประสงค์ของการศึกษา สามารถวิเคราะห์ทางสถิติแล้วทำให้ผู้ศึกษาสามารถนำไปใช้ในการดำเนินการวางแผนการตลาดได้เป็นอย่างดี ผลการศึกษาสรุปได้ตามลำดับดังนี้

1. สรุปการศึกษา
2. อภิปรายผล
3. ข้อเสนอแนะ
4. ข้อเสนอแนะในการศึกษาครั้งต่อไป

1. สรุปการศึกษา

ส่วนใหญ่ของวัยรุ่นที่ทำการสำรวจนั้น เป็นเพศหญิงมากกว่าเพศชาย โดยเป็นเพศหญิง 292 คน คิดเป็นร้อยละ 73.55 และเพศชาย 105 คน คิดเป็นร้อยละ 26.45 โดยมีอายุเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่ 20.51 ปี จำนวน 397 คน รายได้โดยเฉลี่ยต่อเดือนอยู่ที่ 6,820 บาท รายได้ครอบครัวโดยเฉลี่ยต่อเดือนอยู่ที่ 118,000 บาท

ส่วนใหญเคยเป็นสิ่ว จำนวน 397 คน คิดเป็นร้อยละ 100 และยังคงเป็นสิ่วอยู่ในปัจจุบันร้อยละ 75.50 โดยเป็นสิ่วบ่อยทุกเดือนร้อยละ 53.79 และพบในเพศชายมากกว่าเพศหญิง อยู่ที่ร้อยละ 62.5 และ 50.68 ตามลำดับ

ทางเลือกวิธีรักษาสิวที่มีความแตกต่างกันมากอยู่ 2 กลุ่มใหญ่ๆ คือ เลือกที่จะปล่อยให้หายเอง คิดเป็นร้อยละ 52.05 และรักษาสิวตามคลินิกผิวหนัง ความงาม คิดเป็นร้อยละ 43.15 และเลือกที่จะเสียค่าใช้จ่ายในการรักษาสิวต่อครั้งที่ถูก (น้อยกว่าครึ่งละ 100 บาท คิดเป็นร้อยละ 30.81) หรือไม่ก็ใช้จ่ายต่อครั้งแพง (มากกว่าครึ่งละ 800 บาท คิดเป็นร้อยละ 24.24) มากกว่าที่จะเสียค่าใช้จ่ายปานกลาง

เพศมีผลต่อการเลือกค่าใช้จ่ายในการรักษา โดยเพศหญิงจะมีค่าใช้จ่ายที่สูงกว่าเพศชาย ค่าใช้จ่ายในการรักษาสิวแต่ละครั้งมากกว่า 800 บาท เพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 28.77 ขณะที่เพศชาย คิดเป็นร้อยละ 11.54 ค่าใช้จ่ายที่น้อยกว่า 100 บาท เพศชาย คิดเป็นร้อยละ 42.31 ซึ่งมากกว่าเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 26.71

ข้อมูลข่าวสารทางอินเทอร์เน็ต การโฆษณาของผลิตภัณฑ์รักษาสิวและคลินิกผิวหนัง เสริมความงาม และการบอกเล่าแบบปากต่อปากของบุคคลรอบข้าง สามารถส่งผลต่อการตัดสินใจรักษาสิวมากกว่าที่จะไม่ส่งผลต่อการตัดสินใจ

การวิเคราะห์พฤติกรรมทางเลือกแนวทางการรักษาสิวและช่องทางในการรักษาสิวของเพศชายและหญิงไม่แตกต่างกัน ได้แก่ 1) ซื้อผลิตภัณฑ์รักษาสิวมารักษาเอง 2) ซื้อจากร้านขายยาที่มีเภสัชกรแนะนำ 3) รักษาตามร้านเสริมสวย เสริมความงาม 4) รักษาตามคลินิกทั่วไป 5) ปล่อยให้หายเอง เพียงแต่รักษาความสะอาดใบหน้า 6) รับประทานยาเม็ดรักษาสิว 7) รับประทานยาคุมกำเนิด 8) เลเซอร์ IPL รักษาสิว 9) การทำทริทเม้นท์ต่างๆ ตามคลินิกผิวหนังเพื่อรักษาสิว และ 10) กดหัวสิวออกด้วยตนเอง ส่วนพฤติกรรมที่แตกต่างกัน ได้แก่ 1) รักษาตามคลินิกผิวหนัง ความงาม 2) ทาครีม เจล โลชั่นสบู รักษาสิว และ 3) ขัดผิวหนัง ลอกผิว

การเลือกซื้อผลิตภัณฑ์ทำความสะอาดผิวหนังประเภทสบู่นั้น ทั้ง 2 เพศไม่แตกต่างกัน คือเลือกซื้อสบู่น้ำหนัก 80 กรัม มากที่สุดและราคาที่คิดว่าเหมาะสมที่สุดคือ 60 บาท โดยซื้อที่ร้านสะดวกซื้อมากที่สุด

เมื่อสรุปผลการศึกษาแล้ว พบว่า ได้ข้อมูลเกี่ยวกับทัศนคติ การเลือกแนวทางการรักษาสิวในกลุ่มผู้บริโภค และพฤติกรรมทางเลือกซื้อสบูรักษาสิว แต่ในปัจจุบันยังไม่มีรายงานการศึกษาในลักษณะเดียวกัน หรือใกล้เคียงกันในประเทศไทยมาก่อน ผู้ศึกษาจึงคาดว่าการศึกษาในครั้งนี้จะเป็นประโยชน์ต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง และสามารถนำข้อมูลที่ได้ไปใช้ประโยชน์ในทางบวกแก่ตนเองและให้ความรู้ ความเข้าใจในการดูแลตนเองในเรื่องสิวและการเลือกซื้อสบูของวัยรุ่นไทยได้

2. อภิปรายผล

จากการศึกษาค้นคว้าอิสระเรื่อง พฤติกรรมการเลือกซื้อสบู่รักษาผิวของนักศึกษาระดับปริญญาตรีในเขตกรุงเทพมหานครได้บรรลุตามวัตถุประสงค์ตามที่ต้องการ และมีประเด็นที่น่าสนใจ สามารถนำมาอภิปรายผลได้ดังนี้

2.1 ด้านลักษณะส่วนบุคคล ผู้ตอบแบบสอบถาม ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงที่มีช่วงอายุระหว่าง 17-25 ปี ซึ่งกำลังเป็นกลุ่มวัยรุ่นที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรี มีรายได้ระดับปานกลาง และได้รับรายได้มาจากครอบครัวเนื่องจากยังไม่สามารถทำงานได้ รายได้ของครอบครัวก็อยู่ในระดับปานกลาง และส่วนใหญ่เคยเป็นสิวแล้วทุกคน และยังคงมีสิวจีนขึ้นอยู่ทุกเดือน อย่างน้อย 1 ครั้งต่อเดือน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยที่ว่าด้วยการเกิดสิวในช่วงวัยรุ่นไทยซึ่งพบได้ในหญิงและชายในช่วงอายุ 17-25 ปี (บทความการรักษาผิว, 2553)

2.2 ด้านพฤติกรรมการรักษาผิว ซึ่งเป็นที่สนใจในการศึกษารั้งนี้ พบว่า พฤติกรรมการรักษาผิวมีหลากหลายวิธีด้วยกัน ซึ่งส่วนใหญ่จะเลือกการรักษาด้วยตนเอง ด้วยการทำความสะอาดผิวหน้า เลือกใช้ผลิตภัณฑ์เอง เช่น ครีม และสบู่ในการรักษาผิวมากที่สุด เนื่องจากเป็นวิธีในการรักษาที่มีค่าใช้จ่ายน้อยที่สุดและเห็นผลในการรักษาได้ดี ซึ่งก็สอดคล้องกับงานวิจัยของอภิชาติ ศิวาธร และคณะ (ม.ป.ป.) ที่ว่าถึงวิธีการรักษาผิวในวิธีต่างๆ แต่การดูแลตนเองโดยการล้างหน้าถูกรูขี้ถูกรู การดูแลความสะอาดบนใบหน้าเป็นวิธีที่ใช้กันมากในกลุ่มที่เป็นสิวจีนที่มีสิวจีนขึ้นทุกเดือน และมีความห่วงในเลือกของรูปร่างหน้าตา บุคลิกภายนอก ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของกนกวลัย กุลทนต์, สุขุม เขียมตน, และเรณู กิตติสารพงษ์ (2548) คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล พบว่ากลุ่มวัยรุ่นเมื่อเป็นสิวจีนแล้วสิ่งที่กังวลกับผลที่ตามมาคือ เรื่องรูปร่างหน้าตา การเข้าสังคม การยอมรับจากกลุ่มเพื่อนซึ่งกระทบต่อคุณภาพชีวิตได้

2.3 ด้านพฤติกรรมการเลือกซื้อสบู่รักษาผิว โดยในการศึกษานี้มุ่งเน้นเรื่องการใช้ผลิตภัณฑ์ในการทำความสะอาดผิวหน้า ซึ่งเป็นวิธีที่สำคัญวิธีหนึ่งในการดูแลรักษาผิว โดยส่วนใหญ่เลือกผลิตภัณฑ์ที่อยู่ในรูปสบู่ก้อน เนื่องจากเป็นผลิตภัณฑ์ที่เป็นที่รู้จักกันมาอย่างยาวนาน และมีความคุ้นเคยในกลุ่มวัยรุ่น ประกอบกับทางผู้ศึกษาได้เป็นผู้ประกอบการในการผลิตสบู่รักษาผิว พบว่า การเลือกสบู่รักษาผิวนั้นเป็นทางเลือกผลิตภัณฑ์ในการทำความสะอาดผิวหน้ารักษาผิวเป็นอันดับ 2 รองจากโฟมในขวด เนื่องจากไม่สะดวกในการพกพาเหมือน โฟมจากขวด และสบู่ก้อนมีราคาไม่แพง เพราะวัยรุ่นนั้นยังไม่สามารถหารายได้ได้ด้วยตนเอง การเลือกสบู่รักษาผิวจึงเป็นสิ่งที่น่าสนใจ ส่วนองค์ประกอบเรื่องราคา พบว่า ส่วนใหญ่เลือกที่ราคา 60 บาท และขนาด 80 กรัมต่อการใช้งานประมาณ 2 สัปดาห์ ผลปรากฏว่ามีความสอดคล้องกัน ส่วนช่องทางการซื้อ ส่วนใหญ่มี

ความต้องการซื้อที่ร้านสะดวกซื้อมากที่สุดทั้ง 2 เพศ นั้นก็มีความสอดคล้องกับความเป็นจริงในสังคมปัจจุบัน เนื่องจากมีความสะดวก สบายในการเลือกซื้อ

3. ข้อเสนอแนะ

3.1 ข้อเสนอแนะจากผลการศึกษาในครั้งนี้

3.1.1 เรื่องส่วนบุคคล เนื่องจากวัยรุ่นเป็นวัยที่เป็นสิ่วเป็นประจำอยู่แล้ว ก็จะเป็นประโยชน์และเป็นโอกาสอันดีสำหรับผู้ประกอบการในการที่จะได้ลูกค้าวัยรุ่นเพิ่มมากขึ้น มีส่วนแบ่งทางการตลาดที่เพิ่มมากขึ้น และธุรกิจมีการเจริญเติบโตมากยิ่งขึ้น

3.1.2 เรื่องพฤติกรรมการรักษาสิ่ว ควรมีการรณรงค์การรักษาสิ่วให้ถูกวิธีของทั้งภาครัฐ และเอกชน ถึงแม้สิ่วจะไม่ใช่วิโรคที่ร้ายแรง แต่การรักษาหรือการปฏิบัติให้ถูกต้อง จะส่งผลดีต่อสุขภาพกายและจิตใจของวัยรุ่นไทย การให้ความรู้ของผู้ประกอบการเกี่ยวกับการรักษาสิ่ว เริ่มต้นตั้งแต่ผู้ผลิต และผู้ขายเครื่องสำอางรักษาสิ่ว ยารักษาสิ่วทั้งประเภททั้งใช้ทาภายนอกและการรับประทาน คลินิกที่ทำการรักษาสิ่ว สถานเสริมความงามที่รักษาสิ่ว ควรให้ความรู้เรื่องความเข้าใจเรื่องสิ่วแก่วัยรุ่นให้มากขึ้น สร้างความมั่นใจแก่ผลิตภัณฑ์ บริการของผู้ประกอบการเพราะ โรคสิ่วนั้นส่งผลต่อความกังวลในเรื่องรูปร่างหน้าตา รูปลักษณ์ของตนเอง อยากให้ตนเองดูดีอยู่เสมอ ซึ่งเป็นสิ่งที่วัยรุ่นทุกคนต้องการ

3.1.3 เรื่องพฤติกรรมเลือกซื้อสบูรักษาสิ่ว ผู้ผลิตต้องมีการพัฒนาผลิตภัณฑ์รักษาสิ่ว มีการวิจัยและพัฒนาให้สูตรตำรับ ประสิทธิภาพ และประสิทธิผล เพื่อรักษาสิ่วให้หายเร็วกว่าเดิม เนื่องจากการศึกษา พบว่า ส่วนใหญ่ให้เหตุผลเรื่อง ผลของการรักษาที่ชัดเจนมากที่สุด ร้อยละ 33.84 แต่ต้องคำนึงถึงผลข้างเคียง เช่น ใช้แล้วมีอาการแพ้ แสบ แดง ต้องมีการแจ้งเตือน กำกับให้เห็นอย่างชัดเจน เพื่อที่วัยรุ่นไทยจะได้ทราบและเข้าใจถึง ผลข้างเคียงที่อาจเกิดขึ้น และวิธีปฏิบัติตนในกรณีนี้

3.2 ข้อเสนอแนะสำหรับการศึกษารั้งต่อไป

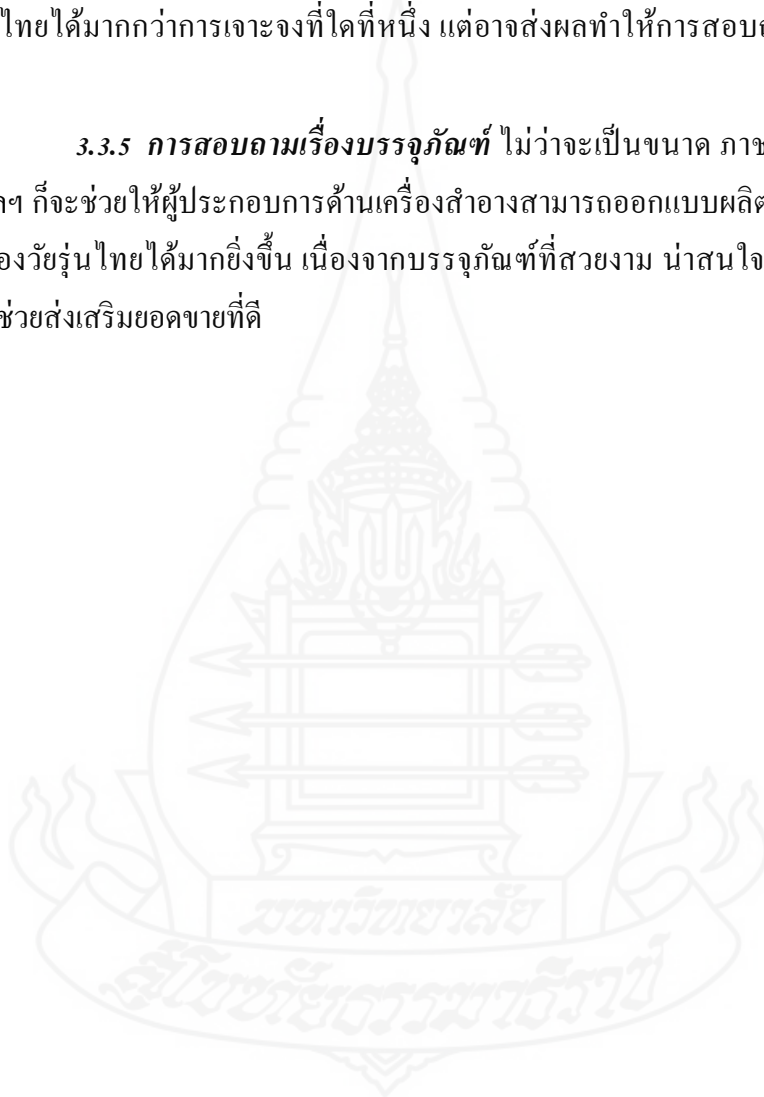
3.2.1 เรื่องแบบสอบถาม ข้อความ และคำถามไม่ควรมีจำนวนเยอะจนเกินไป เนื่องจากถ้ามีความยาวเกิน 2 หน้ากระดาษผู้ตอบแบบสอบถามจะเริ่มไม่อยากจะตอบแบบสอบถาม ทำให้เกิดความไม่สมบูรณ์ของคำตอบ และส่งผลให้การวิเคราะห์ผลอาจมีความคลาดเคลื่อน

3.2.2 ควรเพิ่มส่วนข้อเสนอแนะ ที่เป็นคำถามปลายเปิด เพื่อให้ผู้ตอบแบบสอบถามได้แนะนำข้อมูลเพิ่มเติมเพื่อเป็นประโยชน์แก่การศึกษา

3.3.3 การเก็บข้อมูล การศึกษาควรทำการเก็บข้อมูลจากเพศชายและเพศหญิงเท่าๆ กัน เพื่อให้ผลการศึกษามีความแม่นยำมากขึ้น

3.3.4 ประชากรควรทำการสอบถามข้อมูลจากหลายๆ มหาวิทยาลัย รวมถึงในต่างจังหวัด เช่น มหาวิทยาลัยรัฐบาล มหาวิทยาลัยเอกชน มหาวิทยาลัยราชภัฏ มหาวิทยาลัยในต่างจังหวัด อาชีวศึกษา จะทำให้ข้อมูลที่ได้มีความหลากหลายและสะท้อนถึงพฤติกรรม ความเข้าใจของวัยรุ่นไทยได้มากกว่าการเจาะจงที่ใดที่หนึ่ง แต่อาจส่งผลทำให้การสอบถามต้องใช้เวลามากเกินไป

3.3.5 การสอบถามเรื่องบรรจุกณ์ท์ ไม่ว่าจะเป็นขนาด ภาชนะบรรจุ สีล้นของภาชนะ ฯลฯ ก็จะช่วยให้ผู้ประกอบการด้านเครื่องสำอางสามารถออกแบบผลิตภัณฑ์ตรงตามความต้องการของวัยรุ่นไทยได้มากยิ่งขึ้น เนื่องจากบรรจุกณ์ท์ที่สวยงาม น่าสนใจเป็นส่วนสำคัญของผลิตภัณฑ์ช่วยส่งเสริมยอดขายที่ดี

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กนกวลัย กุลทนันทน์, สุขุม เจียมตน, และเรณู กิตติสารพงษ์. (2548). การศึกษาคุณภาพชีวิตของผู้ป่วยโรคผิวหนัง *Dermatology life quality index in Thai patients with acne*. กรุงเทพฯ: คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล.
- กมลรัตน์ หล้าสุวรรณ. (2527). *จิตวิทยาสังคม*. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- กองบรรณาธิการฐานเศรษฐกิจ. (2551). *โปรแอกทีฟ ตั้งเป้าโต 100 ล้านบาท ขนเครื่องสำอางเจาะกลุ่มวัยรุ่น*. ฐานเศรษฐกิจ.
- กานต์ธีรา ทิพย์, และชีวรัตน์ ชัยสำโรง. (2550). *การสำรวจเจตคติของวัยรุ่นหญิงในการใช้ยาคุมกำเนิด ชนิดรับประทานเพื่อรักษาสิว*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยมหิดล.
- เครียดกับสิว. (2553). สืบค้นเมื่อ 18 กันยายน 2552, จาก http://www.acnethai.com/index.php?option=com_content&view=article&id=48:2009-02-03-15-39-05&catid=56&Itemid=9.
- จันทร์เพ็ญ ชูประถาวร. (2548). *สิ่ว สิ่ว สิ่ว ทุกข์ของวัยรุ่น*. หมอชาวบ้าน. สืบค้นเมื่อ 21 กันยายน 2552, จาก <http://www.doctor.or.th/node/1900>.
- เชาวลิต ช่วงชัยชัชวาล. (ม.ป.ป.). *เรื่องของอาหารกับการรักษาสิว*. สืบค้นเมื่อ 25 กันยายน 2552, จาก <http://www.rcskinclinic.com/whatsnew/index.asp#005>
- ตลาดเครื่องสำอางรักษาสิว. (ม.ป.ป.). สืบค้นเมื่อ 20 กันยายน 2552, จาก http://news.sanook.com/economic/economic_255388.php.
- รัชพนธ์ พันธุ์สุชาติ. (2548). *แนวทางการเลือกวิธีการวิจัย*. สืบค้นเมื่อ 15 กันยายน 2552, จาก <http://www.bestwitted.com/?tag = แนวทางการเลือกวิธีการวิจัย>.
- ธาดา เปี่ยมพงศ์สานต์. (2535). *สิ่ว. เวชปฏิบัติทางโรคผิวหนัง Office Dermatology*.
- นุชนาด พานิช. (2552) *เพลย์แม็กซ์ จับมือ ฮาคุชิ นำเข้าเครื่องสำอาง Kinka*. กรุงเทพฯธุรกิจ, 15 มิถุนายน 2552.
- บทความการรักษาสิว. (2553). สืบค้นเมื่อ 18 กันยายน 2552, จาก http://www.acnethai.com/index.php?option=com_content&view=article&id=291:2009-02-04-14-25-47&catid=44&Itemid=34
- บุญธรรม กิจปริดาภิสุทธิ. (2526). *ระเบียบวิธีวิจัยทางสังคมศาสตร์*. (พิมพ์ครั้งที่ 5). กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.

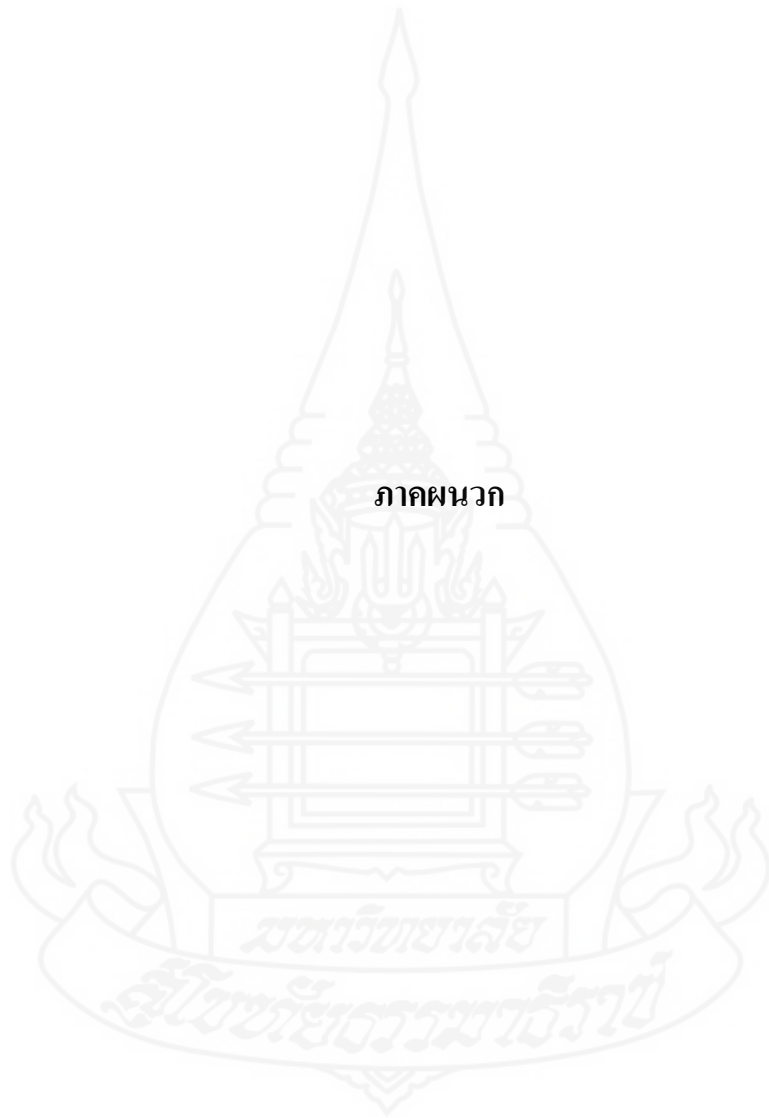
- ประชาชาติธุรกิจ. (2551). *วุฒิสักดิ์ผู้ด ร.พ. ความงามครบสูตร ฟุงเป่าเจาะลูกค้ำไฮโซ-หนีธุรกิจ “คลินิก” แขนงหนัก*. สืบค้นเมื่อ 25 กันยายน 2552, จาก <http://doopa.wordpress.com/2009/01/01/วุฒิสักดิ์ผู้ดรพความงาม>.
- ประภาเพ็ญ สุวรรณ. (2532). *ทัศนคติการวัดการเปลี่ยนแปลงและพฤติกรรมอนามัย*. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2552. (2552). *วัยรุ่น*. สืบค้นเมื่อ 18 กันยายน 2552 จาก <http://rirs3.royin.go.th/new-search/word-search-all-x.asp>
- มานีสงค์ ปฐมวิริยะวงศ์. (2542). *ตลาดอุตสาหกรรมเครื่องสำอางสมุนไพรไทยตามที่สนะของผู้บริโภค*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรบัณฑิต มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้า พระนครเหนือ, กรุงเทพมหานคร
- รววิทย์ พัฒนาอิทธิกุล. (2550). *โครงสร้างในการศึกษาพฤติกรรมผู้บริโภค. ในการโฆษณาและพฤติกรรมผู้บริโภค*. สืบค้นเมื่อ 21 กันยายน 2552 จาก [http://www.nsrุ.ac.th/e-learning/advertising/chapter2.htm](http://www.nsrु.ac.th/e-learning/advertising/chapter2.htm).
- วุฒิสักดิ์-คลินิก โขวันวัดกรรมล่ำสุด. (2552). สืบค้นเมื่อ 19 กันยายน 2552, จาก <http://www.newswit.com/news/2009-07-03/80db84cfc1331b2d979a65b187773b35/>
- ศูนย์การแพทย์สิริกิติ์ คณะแพทยศาสตร์ โรงพยาบาลรามาธิบดีโรคผิวหนัง. (2544). *การรักษายุคใหม่ Update Skin Therapy*. กรุงเทพฯ: โรงพยาบาลรามาธิบดี.
- สมบูรณ์ จิตรโรจน์วัฒน์. (2542). *รอบรู้เรื่องโรคผิวหนัง*. กรุงเทพฯ: ดันอ้อ 1999.
- อภิชาติ ศิวาธร, กนกวลัย กุลทนันทน์, ป่วน สุทธิพิณิจธรรม, และนิยม ตันติคุณ. (ม.ป.ป.). *ตจวิทยาทันยุค สิว*. กรุงเทพฯ: ภาควิชาตจวิทยา คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล.
- อุทัย หิรัญโต. (2526). *สารานุกรมศัพท์สังคมวิทยา มนุษยวิทยา*. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- 108 สารคดี. (2552). *การฝังเข็มรักษาสิว*. สืบค้นเมื่อ 15 มีนาคม 2553 จาก <http://www.oknation.net/blog/Boss-Dee/2009/05/06/entry-1>.
- Burton, J. L., Cunliffe, W. J., & Stafford, I. (1971). The prevalence of acne vulgaris in adolescence. *BR. J. Dermatol*, 85(119-129).
- Jean, M. (2009, October 31). *Puberty, The diagnosis depends on the definition*. Retrieved December 20, 2009, from <http://www.psychologytoday.com/blog/child-myths/200910/precocious-puberty-how-early-is-early>.
- John, B. (2000). *Definition of Genotype*. Retrieved September 19, 2009, from <http://www.brooklyn.cuny.edu/bc/ahp/BioInfo/GP/Definition.Html>.

Marketeer. (2551). *คลินิกซ์ - คริสเตียน ดือร์ ตลาดเครื่องสำอางยังคงหอมหวาน*. สืบค้นเมื่อ 18 กันยายน 2552, จาก http://www.marketeer.co.th/inside_detail.php?inside_id=2632.

Yamane, Taro. (1967). *Statistics, an introductory analysis*. 2nd ed. New York: Harper and Row.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
ผลการตรวจสอบทางด้านสถิติ

รายละเอียดทางสถิติ
Group Statistics

	sex	N	Mean	Std. Deviation	Std. Error Mean
channel to healing 1	male	104	1.72	.451	.044
	female	292	1.69	.463	.027
channel to healing 2	male	104	1.89	.309	.030
	female	292	1.91	.285	.017
channel to healing 3	male	104	1.96	.193	.019
	female	292	1.91	.285	.017
channel to healing 4	male	104	1.85	.363	.036
	female	292	1.91	.285	.017
channel to healing 5	male	104	1.70	.460	.045
	female	292	1.57	.496	.029
channel to healing 6	male	104	1.43	.498	.049
	female	292	1.48	.500	.029
method to healing 1	male	104	1.26	.441	.043
	female	292	1.13	.337	.020
method to healing 2	male	104	1.76	.429	.042
	female	292	1.75	.436	.025

	sex	N	Mean	Std. Deviation	Std. Error Mean
method to healing 3	male	104	1.93	.252	.025
	female	292	1.88	.329	.019
method to healing 4	male	104	1.88	.332	.033
	female	292	1.82	.383	.022
method to healing 5	male	104	1.96	.193	.019
	female	292	1.79	.405	.024
method to healing 6	male	104	1.84	.372	.036
	female	292	1.75	.432	.025
method to healing 7	male	104	1.51	.502	.049
	female	292	1.61	.489	.029
maximize method	male	104	2.67	2.439	.239
	female	292	2.64	2.239	.131
main reason to healing	male	104	4.53	3.075	.302
	female	292	5.61	3.129	.183

ภาคผนวก ข

แบบสอบถาม

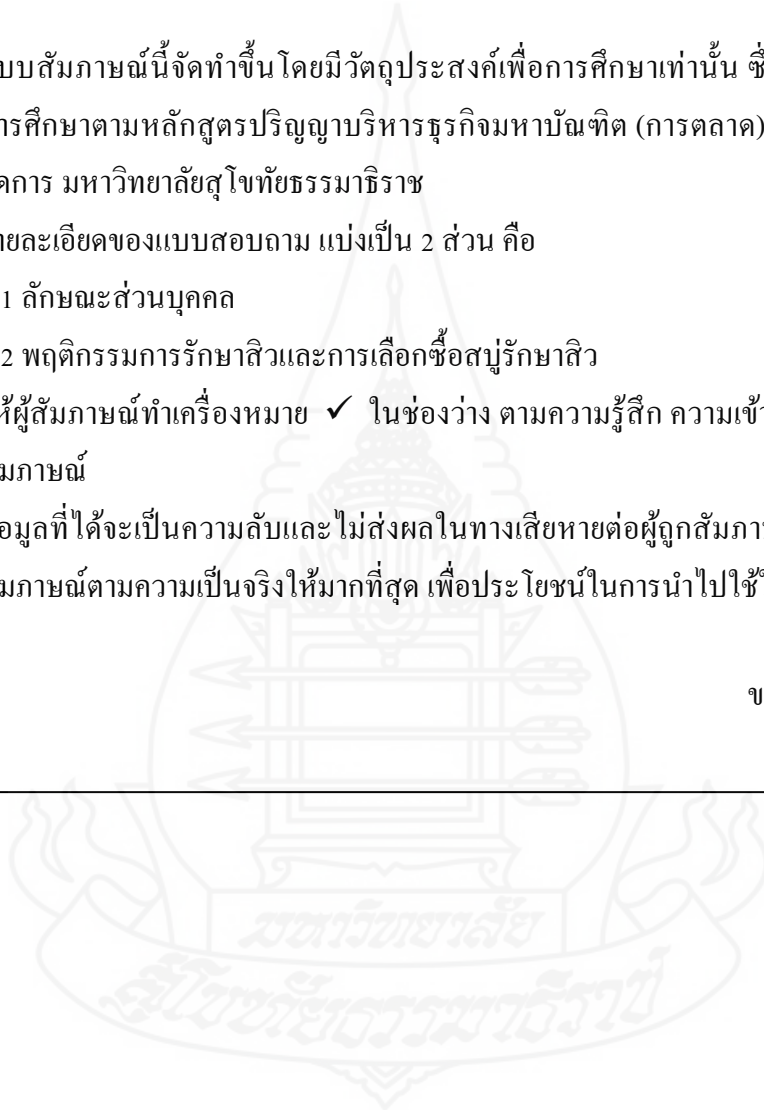

แบบสัมภาษณ์เลขที่ _____

แบบสอบถามชนิดสัมภาษณ์
เรื่อง พฤติกรรมการเลือกซื้อสบู่รักษาผิว
ของนักศึกษาระดับปริญญาตรีในเขตกรุงเทพมหานคร

1. แบบสัมภาษณ์นี้จัดทำขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อการศึกษาเท่านั้น ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต (การตลาด) สาขาวิชาวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช
2. รายละเอียดของแบบสอบถาม แบ่งเป็น 2 ส่วน คือ
 - 2.1 ลักษณะส่วนบุคคล
 - 2.2 พฤติกรรมการรักษาผิวและการเลือกซื้อสบู่รักษาผิว
3. ให้ผู้สัมภาษณ์ทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องว่าง ตามความรู้สึก ความเข้าใจเป็นจริงของผู้ถูกสัมภาษณ์
4. ข้อมูลที่ได้จะเป็นความลับและไม่ส่งผลในทางเสียหายต่อผู้ถูกสัมภาษณ์ กรุณาตอบแบบสัมภาษณ์ตามความเป็นจริงให้มากที่สุด เพื่อประโยชน์ในการนำไปใช้ในการศึกษา

ขอขอบพระคุณ

ส่วนที่ 1 ลักษณะส่วนบุคคล

1. เพศ ชาย หญิง
2. อายุ _____ ปี
3. รายได้ของตนเองในแต่ละเดือน (เงินที่ได้รับจากผู้ปกครอง หรือเงินที่ตนเองหาได้)

☐ น้อยกว่า 3,000 บาท	☐ 3,001 – 4,000 บาท
☐ 4,001 – 5,000 บาท	☐ 5,001 – 7,000 บาท
☐ 7,001 – 10,000 บาท	☐ 10,001 บาทขึ้นไป
4. รายได้ครอบครัว

☐ น้อยกว่า 20,000 บาท	☐ 20,001 – 50,000 บาท
☐ 50,001 – 80,000 บาท	☐ 80,001 – 120,000 บาท
☐ 120,001 – 200,000 บาท	☐ 200,001 บาทขึ้นไป
5. ท่านกำลังศึกษาอยู่คณะอะไร _____
6. ปัจจุบันท่านเป็นสิวน้อยแค่ไหน

☐ ทุกเดือน	☐ ทุก 3 เดือน	☐ ทุก 6 เดือน
☐ ปีละครั้ง	☐ นานมากๆ จึงเป็นสิวน	

ส่วนที่ 2 พฤติกรรมการรักษาสิวนและการเลือกซื้อสิวน

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ในช่อง “เห็นด้วยอย่างยิ่ง” หรือ “เห็นด้วย” หรือ “ไม่แน่ใจ” หรือ “ไม่เห็นด้วย” หรือ “ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง” ที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุดต่อข้อความในแต่ละข้อในตารางด้านล่าง

ลำดับ	ข้อความ	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง
1	ระดับฮอร์โมนแอนโดรเจนมีผลต่อการเกิดสิวน					
2	สิวนเกิดจากการติดเชื้อรา ยีสต์ ไวรัส ไม่เกี่ยวข้อง กับเชื้อแบคทีเรีย					

ลำดับ	ข้อความ	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง
3	การนอนหลับพักผ่อนไม่เพียงพอ ไม่มีผลต่อการเกิดสิว					
4	การรับประทานอาหารประเภททอด ของมัน ช็อกโกแลต มีผลต่อการเกิดสิว					
5	เมื่อมีสิวกักเสบเกิดขึ้น การให้ยารับประทานรักษาสิว ให้ผลได้ดีกว่าการใช้ยา หรือเครื่องสำอางที่ใช้ทาผิวภายนอก					
6	เมื่อสิวยาวแล้ว ไม่ควรทำการรักษาสิวต่อไปอีก เพราะสิ้นเปลือง					
7	สิวกินขึ้นได้เฉพาะในช่วงของวัยรุ่นเท่านั้น (13 - 24 ปี)					
8	การรับประทานยารักษาสิว ควรอยู่ในความดูแลของแพทย์เท่านั้น ไม่ควรซื้อรับประทานเอง					
9	สิวลีเซียน (Comedone) ถ้าไม่ทำการรักษา ปล่อยทิ้งไว้ อาจเกิดการอักเสบจนกลายเป็นสิวกักเสบขึ้นได้					
10	การบีบ แกะสิว ด้วยตนเอง จะเป็นการเร่งให้สิวยาวเร็วขึ้น					
11	ข้อมูลข่าวสารทางอินเทอร์เน็ต ให้ความรู้ และมีผลต่อการเลือกแนวทางการรักษาสิวเป็นอย่างมาก					
12	การโฆษณาของคลินิกผิวหนัง ความงาม ตามสื่อต่างๆ มีผลทำให้มีการตัดสินใจรักษาสิวของท่าน					
13	การโฆษณาของเครื่องสำอาง ยาทารักษาสิว ตามสื่อต่างๆ มีผลทำให้มีการตัดสินใจรักษาสิวของท่าน					
14	การบอกเล่าแบบปากต่อปาก มีผลอย่างมาก ในการตัดสินใจรักษาสิวของท่าน					

15. ค่าใช้จ่ายในการรักษาสิ่วแต่ละครั้งของท่านเป็นจำนวนเงินเท่าใด

☐ น้อยกว่า 100 บาท	☐ 101 – 200 บาท
☐ 200 – 400 บาท	☐ 401 – 600 บาท
☐ 601 – 800 บาท	☐ มากกว่า 800 บาท

16. จำนวนครั้งต่อ 1 เดือน ที่ท่านใช้จ่ายในการรักษาสิ่ว

☐ น้อยกว่า 1 ครั้ง	☐ 1 ครั้ง
☐ 2 ครั้ง	☐ 3 ครั้ง
☐ มากกว่า 3 ครั้ง	

17. ช่องทางในการรักษาสิ่วของท่านมีแบบใดบ้าง (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

- ซื้อผลิตภัณฑ์รักษาสิ่วมาใช้เอง
- ซื้อจากร้านขายยาที่มีเภสัชกรแนะนำ
- รักษาตามร้านเสริมสวย เสริมความงาม
- รักษาตามคลินิกทั่วไป
- รักษาตามคลินิกผิวหนัง ความงาม
- ปลดปล่อยให้หายเอง เพียงแต่รักษาความสะอาดใบหน้า

18. วิธีการรักษาสิ่ววิธีใดบ้างที่ท่านเคยใช้ (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

☐ ทาครีม, เจล, โลชั่น สบู่ รักษาสิ่ว	☐ รับประทานยาเม็ดรักษาสิ่ว
☐ รับประทานยากุมกำเนิด	☐ ทำเลเซอร์, IPL รักษาสิ่ว
☐ ขัดผิวหนัง, ลอกสิ่ว	☐ ทำทรีทเม้นท์ต่างๆตามคลินิกผิวหนัง
☐ กดหัวสิ่วออกด้วยตนเอง	

19. วิธีการรักษาสิ่วแบบใดที่ท่านเคยใช้แล้วพึงพอใจสูงสุดทั้งในแง่การรักษา ราคา ความง่าย (ตอบเพียงข้อเดียว)

☐ ทาครีม, เจล, โลชั่น สบู่ รักษาสิ่ว	☐ รับประทานยาเม็ดรักษาสิ่ว
☐ รับประทานยากุมกำเนิด	☐ ทำเลเซอร์, IPL รักษาสิ่ว
☐ ขัดผิวหนัง, ลอกสิ่ว	☐ ทำทรีทเม้นท์ต่างๆตามคลินิกผิวหนัง
☐ กดหัวสิ่วออกด้วยตนเอง	

20. จากข้อที่ 19 อะไรคือเหตุผลหลักที่ทำให้ท่านเลือกใช้วิธีรักษาสิวดังกล่าว

☐ ประหยัด ไม่สิ้นเปลือง	☐ ความสะดวกในการเดินทาง
☐ ความสะดวกสบายในการรักษา	☐ ประหยัดเวลาในการรักษา
☐ ไม่เจ็บ แสบ	☐ ไม่มีผลข้างเคียงในการรักษา
☐ ตามคำบอกเล่าของเพื่อน ญาติ คนรู้จัก	☐ โฆษณาตามสื่อต่างๆ
☐ เห็นผลในการรักษาอย่างชัดเจน	

21. สาเหตุใดที่ท่านคิดว่าจำเป็นที่จะต้องรักษาสิว (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ แต่ไม่เกิน 3 ข้อ โดยตอบเรียงตามลำดับจากความจำเป็นมากไปหาน้อย โดยให้ หมายเลข 1 คือ จำเป็นที่สุด และหมายเลข 2 และ 3 จำเป็นรองลงมาตามลำดับ)

☐ กังวลเรื่องหน้าตา รูปลักษณ์	☐ กลัวเพื่อน คนรู้จักล้อเลียน
☐ เจ็บปวด บริเวณสิ่ว	☐ กลัวไม่เป็นที่ยอมรับของสังคม
☐ กลัวว่าจะเป็นมากขึ้นต้องรีบรักษา	☐ อยากให้ตนเองดูดี อยู่เสมอ

22. ผลิตภัณฑ์ล้างหน้าเพื่อรักษาสิวที่ท่านเลือก ควรมีลักษณะอยู่ในบรรจุภัณฑ์แบบใด

☐ สบู่ก้อน	☐ สบู่เหลว พกพาได้
☐ โฟมในขวด	☐ เจลในขวด

23. สบู่รักษาสิวที่ท่านเลือก ควรมีขนาดประมาณกี่กรัม

☐ 40 กรัม	☐ 80 กรัม
☐ 100 กรัม	☐ 150 กรัม

24. สบู่รักษาสิวที่ท่านต้องการควรจะใช้งานได้ประมาณกี่วัน

☐ 1 สัปดาห์	☐ 2 สัปดาห์
☐ 3 สัปดาห์	☐ 4 สัปดาห์

25. ราคาที่เหมาะสมสำหรับสบู่รักษาสิวที่ท่านต้องการไม่ควรเกินเท่าไร? ต่อการใช้ได้ 2 สัปดาห์

☐ 40 บาท	☐ 60 บาท
☐ 80 บาท	☐ 120 บาท

26. สถานที่ที่ท่านมีความสะดวกที่จะเลือกซื้อสบู่สิ่วมากที่สุด

☐ ห้างสรรพสินค้า	☐ ร้านขายยา
☐ ร้านสะดวกซื้อ	☐ ตลาดนัด

ประวัติผู้ศึกษา

ชื่อ	นายภัทรกิติ์ กิจจาธิป
วัน เดือน ปีเกิด	7 สิงหาคม 2511
สถานที่เกิด	กรุงเทพมหานคร
ประวัติการศึกษา	แพทยศาสตรบัณฑิต คณะแพทยศาสตร์ ศิริราชพยาบาล มหาวิทยาลัยมหิดล พ.ศ.2534
สถานที่ทำงาน	บริษัท ลักส์มิน จำกัด 44 หมู่ 1 ถนนบางกรวย-ไทรน้อย บางกรวย นนทบุรี
ตำแหน่ง	กรรมการผู้จัดการ

